

ЕПИСКОП СИМЕОН

БОГОМИЛСТВО И БОГОМИЛИ

СОФИЯ, 1968

**Бога Милости
Над сънъ Разрушени**

**От Полярната Звезда
през Южния Кръст
към Слънцето**

Тази книга е предназначена
За всички Вътрешни

Секретно

1. Един век след епохата, наречена златен век на нашата култура, българското съзнание празнуваше истинското време на триумф.

Пирът на литературата бе свършен, доспехите на бранните победи - забравени, Симеон бе умрял.

Отзвучала бе годината, когато българската буква и родното слово учеха на светлина славянското огнище.

2. И тогава, през хилавата епоха на слабия цар Петър, бе дошло ред до страшното: българската реч трябваше да възвести забравените тайни и магичното очарование на легендата навлизаше в царството на начертанията, общи за цял свят. Родната мисъл трябваше да стане мисъл всеобща.

3. Историята не е запазила имената на ония, които дадоха искрите и издържаха последиците от пожара. Те не се знаят - освен от Ония, които бдят над всеки подвиг и определят границите на всяка национална история.

Скъдни данни: две - три дати и няколко съмнителни названия: ето що ни е запазила летописата на човешкото перо, но Летописата на Света пази много повече.

4. И тъй, да отхвърлим неправедната реч на тогавашните скудоумни съдници, ще оставим слабата книга, която повествува с трепетлив глас за неизвестни ней лица и събития: да чуем Ония, които са се движили тогава като духовни воители и които знаят тези неща.

5. Един летописец от 10в. пише подробно за императорската школа у Византия, дето са се възпитавали наследниците на престола. Понеже тъкмо тогава, още от Симеонови дни, между Преслав и Византия имаше връзки на приятелство, ако не на интимност, един от българските наследници, Бенеамин - Боян, беше изпратен там да учи.

Поставен в двора на хитрите ромеи, между тънките сплитания на античния ум и на византийската сръчност, посред паметниците на великото онова изкуство, за което подробно разказва Константин VII Багренородни в своята летопис, ние можем да си представим впечатленията, които е трябвало да оформят ранните търсения на необикновения юноша.

6. Тънки миниатюри, пергаменти с извитъци, плетеници и заглавки, мозайка, резбарска златна работа, стъклени дантели, книги на строгост и проникновение, бранни потреби, изваяния, съсъди, старинни одежди, летописи на минали времена и начертания на идни дни - това е средата, която дава почва за работа на Оногова, Който трябваше да даде най-добрата българска книга, най-дълбоката теория на вечните искания и най-тънкото дело на човешко осъществяване. Ако знаем характера на изкуството и книжнината от Симеонови дни, ще ни стане ясна строгата категоричност, с която се налагаше византийската черта на всеки български ум: тя му беше близка, защото същият този българин я беше създал четири века по-рано, през периода от IV до VI век; не трябва да ни смуцава подобие между византийската миниатюра и орнамент, както ги виждаме тогава, и българските - у оригиналите на богомилските легенди: те бяха български.

7. В тая среда от изкуство, форма и начертание, дето го бе поставил нарочният каприз на една национална съдба, Боян живя няколко години. В тази школа на ромейските наследници той срещна две лица, които трябваше да играят своята роля в идните събития и да дадат дан на почет Бояну: Мария, внучка на арменец Роман Лакапин, която също се учеше там и един от главните възпитатели на императорската школа - Николай Мистик, канонист, литератор и философ, чието име е влязло в историята.

Тези две лица - княгиня Мария и Николай Мистик - ясно очертават фона на оная странна школа, дето чудните събития трябва да се заченат и да родят между двата набелязани полюса: тънката измамна красота на чара и дълбоката трескава бръчка на мисълта.

8. Нека се спрем и видим впечатлението, което младият мислител можеше да остави върху тия две лица, защото то е характерно: Мария го обикна, а Николай Мистик се уплаши от него. Една неразбрана връзка тежеше върху тия трима души, не за дълго събрани там. Пословичната хубавица предложи на магьосника своите стръвни милувки и измамните чарове на една змийска снага, които той студено отблъсна, както отхвърли и умело скованата сухо-догматична лъжемъдрост, която му бе предложена от патриарха на тогавашната ученост.

ΨΨΨΨ

Малко история.

Симеон бе умрял на 27 май 927 година.

От първия си брак той остави един син, Михаил, когото покалугери.

А от сестрата на Георги Сурсубула остави Петър, Иван, Бенеамин - Боян и една дъщеря, на която името, неизвестно на историците, е Зоя.

За 20-годишния Петър бе нежелателен престолът, но той го прие като необходимост.

10. Историята знае друго, който е станал цар не по волята си. Възцарил се, Петър остави за настойник и главен съветник на престола вуйчо си Сурсубула - дипломат, хитрец, но демократичен.

11. Византийският император тогава бе Константин VII Багренородни, човек свързан донякъде с делата, които са предмет на тая книга. Но вместо него управляваше майка му Зоя, която падна и отстъпи настойничеството на Роман Лакапин, хитър арменец. Той заяви на народа, че императорът е още непълнолетен, та е необходима и неговата ръка в управлението.

Нарече себе си Хетериарх - втори управител, съуправител, началник на наемната гвардия.

За да скрепчи връзката си с престола, ожени своята мургава дъщеря за император Константин. В деня, когато последния се женеше за Елена, през 928 г., той се провъзгласи базилеватор (баща на царя), а длъжността Хетериарх даде на сина си Христофор, бележит само по това, че обуздаваше коне по цирковете.

12. Личността на Константин е важна в много отношения. Мек и любящ човек, тънък художник, поет по усет, отличен миниатюрист и разбран летописец, той не обладаваше ни една черта на властник: нямаше строгост, разпроделителност, не бдеше бдителен, не умееш да тълкува законите и да присъжда.

По натиск на тъста си, той го провъзгласи цезар, а тънкият и хитър Николай Мистик го короняса император.

На Константин остана да се предаде на наука, книжнина и изкуство – и той не протестира.

13. По това време Петър беше цар, но и неговото царуване не бе завидно: кротък и слабодушен, безволев и лек, той избягваше външния шум и не можеше да гледа кръв.

14. За скрепване на връзката с Византия, Сурсубул го ожени за Мария. До Цариград го придружи Никита, византийски министър, който също има място в предметните събития. Залог за мир бе този брак и Мария бе наречена Ирене(мир). Венчал ги тогавашния преславски патриарх Стефан, който малко преди смъртта си - скрепи с дума и дело почвата, върху която събитията трябваше да се родят.

15. Мария - Ирене, дъщерята на Христофор, донесе в преславския двор източната нега и византийския разкош.

16. Даже и след близката смърт на Роман Лакапин, тя често отиваше у Византия под предлог, че вмекчава политическите отношения, за да раздухва подземни вражди, да предава чутото и станалото в Преслав и да получава наставления и нареждания за управлението на България. А най- много да види Боян, когато той е там.

17. През зимата на 927 година Боян, седемнадесет годишен, се върна в Преслав. Това се налагаше от нуждите на управлението. Двама летописци като говорят за реда в тогавашното управление, споменават, че Иван и Боян "били украсени с мантии". Това не ни дава никакво понятие за работата, възложена на двамата братя. Но ние знаем, че мантии носеха в оня век най-близките царски съветници, додето болярите и престолниците (свитата от избрани дворяни) носеха само пръстен и меч.

Почетната длъжност бе дадена на Боян по две причини: той бе царски брат и главно - неговата енергия и тънка здрава мъдрост говореха за способности, които не биваше да се игнорират.

18. И почва животът на Боян посред други дворцови интриги, сплетни, хитрости, груби коварства: Византия бе пренесена у Преслав, и хитрата царица не допускаше чиста намеса и желание за правдива управа.

19. Старата любов бликна: Мария следи Боян навред и жадува неговите милувки. Но студен е Боян - и онова, което говорят за мраморната колона, не е легенда.

" Върви, не доближавай! Иди си: прегърни тия мрамори - те биха те прегърнали, защото аз съм по-студен от тях."

20. Луитпранд, епископ Кремонски, посланик на Отона II, бе дохождал у Преслав два пъти, и няколко пъти у Византия, силно заинтересуван от личността и делата на Бояна. Той единичък ни е оставил две-три думи за него: "... а Бениамин- Боян бе силен в магия, вълшебство и тайно очарование"-пише той.

И знае се, че отпосле 10 години след ония времена на първо, далечно благоговение, кремонският епископ тайно посети Боян във Византия и получи от него магичен жезъл и пръстен.

Луитпранд, зрял мъж вече, разнесе из своята родина ученията на вълшебника и разпрати ученици да основават центрове и да преписват първите версии на легендите. Цитираните редове на Кремонския Владика изразяват по-скоро възхищение пред магьосническата мощ на Бояна; те не дават никакви сведения за неговата работа на маг.

21. Но ние и днес можем да обгърнем листата на оная книга, която наричат "Летописи на света" и да го видим затворен нощем в подземни покои, наведен над фолианти и пергаментни свитъци от кожа на крокодил и бенемот, надвиснал над алхимични уреди, настръхнал: да разчита пътя на човека и металите, изправен пред черно, старо изваяние, изобразяващо Тайната загадка, змея, да произнася магични заклинания и да покрива с палец една от буквите на свещения магически алфавет.

Каква е работата на този странен младеж, който още на 16-годишната си възраст знаеше ключове на Великото Дело?

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

22. Исторически е известно, че през ония времена българските пазари във Византия са били широки и богати. Наред с тържищата на руси и ромеи, зад двора на Исавренина, недалеч от мястото , дете някога една циркова танцьорка е спасила живота на един император, бяха разположени тези тържища. Византия тогава бе средище на три търговски пътя: за Венеция и Запад, за Преслав и Север, за Сирия и Изток.

Скъпи платове, византийски изделия от кост, дърво и жици, източни платове, багри, съсъди, оръжия, книги, цветя, дъски, храни - това минаваше през българи и се разнасяше навред.

Дълги кервани сновяха, за да разнасят плодовете и придобивките на три култури в епохата, за която говорим като византийско влияние.

Българският пазар във Византия обменяше западната студена мощ с красивата мисъл на замечания изток и даваше път на южните строги построения да сплитат в едно сложно влияние пътеките на двата духа. И тъй, по търговския път, минаваше и онова, което е чуждо на спекула и корист.

23. По тия пазари виждаха Бояна често да се губи и да стои по дълги дни в широките подземия на един склад за коприна и платове, после да излиза от там с двама Непознати, заметнати с покривала. Те го дирят в двореца. Нощем се губят някъде, пак ги виждат във Византия, винаги заедно, винаги мълчаливи и скритом разговарящи.

24. Те спират внимание на Николай Мистик и той се безпокои за чистите планове на ученика си. На два пъти те напускат Византия, отиват с някаква гемия на Изток.

25. Един ден Боян се връща сам, върху ръката му блести пръстен с оникс и изумруд, а на лицето му има черно покривало.

26. Но време е този волен монах да се върне в Преслав и да облече мантията на съветник. Когато Боян отива в Столицата, Непознатите дохождат няколко пъти там.

27. Един ден Боян посещава стареца патриарх Стефана и измолва от него манастира «Света Параскева» за свое усамотение и молитва. За личността на този патриарх се знае малко. Но неговите кратки дни са вече дни на вътрешен ученик, на "приет и заклет".

След това Стефан живее само една година и умира на 11 юли 929 г. - на 74 - годишна възраст във Венеция, дете пет месеци е вече епископствал, оставяйки патриаршеския си трон за трудната работа на прост богомилски епископ.

Неговите ученици в Дубровник, Рим и Венеция запомниха чистата фигура на побелелия старец. В Малта, в голямото книгохранилище на Храма на Слънцето се пазят до днес 29 листа голям пергамент, под надслов "Слово на чудесата", писани и рисувани от самия него със синя боя, окръжена с орнаментална рамка - лилии и птици.

Силно по форма, просто по език и дълбоко по прозиране, това "Слово" може да се сравни само с писанията на първите аскети. Треперливата и несигурна ръка е ясно наложила начертанията на едно постигане, сигурно до безграничност и уверено до несравнимост.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

28. Оттогава обител "Света Параскева" става център на новото Учение и там се групират онези неизвестни хора, които ще играят в историята на света една роля неблагоприятна, лишена от сладостта на признанието, но велика, чиста и пълна със строга святост.

29. Там виждаме фигурите на първите ученици; там външните дават страшна клетва, за да приемат послушание и робство - "да бъдат като трупове".

30. От там, несмело начало, но ярко по-после, светва огънят, чиито пламъци мерят да пречистят света; огънят, чийто пламък трябва да изгори и самите опожарители.

31. Там дохождат и двамата Непознати сирийци, които само със знаци на ръцете си говорят и чиито лица никой не вижда, а гласовете им никой не помни да е слушал кога и да било. Тези непознати мълчаливци изрекоха онова "телита куми", което трябваше да роди духовната зора на българите. Нечути, скрити, те ходеха при ония чисти ратници, които довериха себе си за векове на тяхната ръка, без да могат я стисна някога.

32. Кои бяха тези неизвестни Двама, чиито имена не са записани, чиито дела никой не може да отрече и чието учение е пускало кълнове навред от Северния полюс до екватора и от Китай до Мексико?

33. Те важат нам, тези първи Майстори на Светата Тайнопис, защото Западът не познава Велика Мисъл, Ярко Дело и Широк Устрем, които да не съобразяват техните думи, жест и благословение.

Те са Йерофантите на вечната жад за чистота, Двамата Братя на Светото Западно Предание, Мъжът и Жената на онова Огнище, което се нарича на мистичен език СЕВЕРНО СИЯНИЕ и се бележи със знака ИЗУМРУД.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

34. Спрени пред страниците на оная летопис, която не се пише и печати, ние виждаме една грамадна, сияюща фигура.

От тъмните руини Чкемал и Паленке до горещите колоси на Мемнона и от ледните дворци на скандинавите до кръстовидния храм на Малта и Либанон - една песен е звучала из тъмните пътеки на всички векове : Словото за Тайната.

35. Тук и жреците на тъмна древност от камък ковяха стона на Човека, който дири зад лазури Ново небе - небето на Апокалипсиса, лазурните чертози на Откровението - и в островърхи обелиски вдълбиха човешката мъка.

36. Един Титан - бог е отбелязал със стъпките си огнени звезди по тия пясъци и ледове: Вотан-Пришелецът тук е градил пирамиди и ваял закони. Вотан - синът на Тайната, сам тайна неразгадана, синът на Тайната и на Дракона огън; Вотан - пророкът, Гадателят, могъщият Тектон и хиерофант на тия места преди хиляди векове е учел хората да разчитат Клинописиста на Северното Сияние и да разбират тайните на Южния Кръст.

37. Не е чудно, че именно в преданията и книгите на Юкатан и Мексико трябва да дирим спомените за Вотана: там дойде той, там мина и остави царства, закони, храмове и легенди за Първите Неща.

38. И другаде има запазени слова за него, но там той е даден с примитивния жар на ранната реч, в широки линии - и неговите стъпки набелязани с истински възторг.

39. Той е най-напред Бащата на Гхунихпу и Сбаланке: "Ето, ще изявим ние първо името на родителя на Гхунихпу и Сбаланке, както беше името на Хвърляча на Топки и на Малкия Тигър, Тигърчето-Ягуар - това ще възвестим ние. Но ние ще надиплим върху родословието им покривало тайнствено и с тайна ще покрием ние приказката за раждането на Гхунихпу и Сбаланке; едва половината ще кажем ние, малко само за техния родител.

40. Ето приказка за него:

" Всеки от тях се казваше Ахпу, Хвърляч на Топки, Стрелец от Сарбакан (стрела) и техни родители бяха Спиакок и Смукане; първородители бяха Спиакок и Смукане на Хвърляча на Топки и Тигърчето-Ягуар.

В тъмна нощ Спиакок и Смукане родиха Гхунгхун-Ахпу и Дукуб-Гхунихпу."

Така повествува Попол Вух, книгата на майте, първите жители на Юкатан.

41. Спиакок и Смукане са двамата Непознати Вотан и Алтотас. Навред те навлизат едновременно, като братя или като съпрузи.

42. А после Вотан се явява като Великия Повелител на Източния Север; неговото име, по данни от Попол Вух, е Топилтцин Акситл Кетцалкхуатъл - Изумрудено Перест Змей, бог на четирите Ветрове.

Това име е митическо, има връзка с първите слънчеви митове на Юкатан и Мексико, но се прилага към Вотан, както и в древно-гностическите книги Слънцето се нарича Исус.

43. И тъй: "На Изток реши да тръгне племето Каичи, на Изток показваха с пръст техните бащи, говорейки за странстване и не забравиха те тогава уговореното на своите бащи..."Защото от Вотановото царство, на Северния Изток, са дошли техните бащи. И казаха те, тръгвайки: "да идем на Изток, откъдето са дошли някога бащите ни"- тъй казаха те, тръгвайки на далечен път; те бяха трима синове наследници: Кокаиб е името на първия, което значи "Над двама стоящ", син на Балам Квитцен - вожд на Кавеките; Коакутен е името на втория, "Хубавият цветец", син на Балам Агхаба, вожд на Ногхаибите; Коагхау е името на третия, което значи "Де е Царят", син на Могхукута, вожд на Агхау - Квичите.

44. И тъй, ето имената на онези, които минаха отатък Морето - трима бяха тръгнали на път... И когато застанаха пред Властелина, чието име беше Наксит, Самоцветен Камък, пред Великия Властелин, пред единствения Съдия, чиято власт нямаше синур, ето, дава им той в дар знамение на Царственост и всичко, което я възплъщава: ето отде е знакът на достойнство на Владетеля на Килима и достойнството на Втория Владетел на Килима, - ето отде е знамението на всичкото величие и власт на Владетеля на Килима и на Втория Владетел на Килима - и даде им накрая Наксит, Самоцветният замък, всички отличия на царственост; а неговото име беше още Топилтцан Акситл Квестцалкиглатл - той, който кърмеше и бдеше над Царството на Северния Изток."

45. Ясно е от цитираното за какво отиват тримата древни владетели при праотеца на царете. Той им дава царско достойнство, дава им онова "знамение на царственост", което е "разбуждането на Великия Змей" у човека и има за свой външен израз магичния жезъл и короната.

46. На езика на древните етруски царят се нарича Rex Pontifex Maximus, което слива три понятия - Цар, Жрец и Първенство.

47. Това бе Посветеният, който в средните векове получаваше от Хиерофанта своите външни атрибути - жезъл и корона, у тамплиерите - меч и държава, у розенкройцерите - кръст и амфора, у орфеиците - тирс и маслинена вейка, у офитите - зъб от пепелянка и люспа от крокодил, у елевсинците - лавър и фигова семка, у богомилите - жезъл и перо от паун, у първите масони - екер и кръгъл пентакъл, у Йоанистите - стрела и чаша, у египетските секти -стилон и пергамент, у първите кабалисти - перо от злато и кръгла плочка, у китайците - памучна книга и тривърха игла, у бранниците - свастика и чаша със сома, у гностиците на Маркиона - Клин и светилник с елей, у есеите - житно зърно и кърчаг с вино, у първите талмудисти - каменен скрижал и жезъл от кедр, у зароастрианците - плат на раменете и ваза с горещо масло, у старите християни - стихар и орач.

48. Явно е още, защо двамата Хиерофантите на Юкатана, посветени от царя на Северния Изток се наричат Властелини на Килима: те носят като свой таен знак - един килим, дето са изшити с условните бои на символичен език всичките букви - 61 - на древната хиероглифика. А те са букви - пентакли, ключове на първия закон, мистични знаци на Таро, които претендират да изясняват всички тайни на небето и земята.

49. И после: " А ето названията на ония отличия, които следват по своя ред, отличия на царственост: Тъкан, Трон, Седем флейти, гърмящ Чам-Чам, разноцветен прах за натриване на тялото, благовония, миризливи кадения, властителен Тигър, загадъчна Лисица, Елен, Раковини, Цветец, борова Шишарка, Тамтам за пригласяне при свещени песни, пеещи тръби, Знаме с пера на чайка и колибри; всичко това те пренесоха на връщане през Морето, а Тулан взе и сръчността да живописва, в която бе умел, за да запечата случилите се събития."

50. Дълбокият вътрешен смисъл на тия атрибути ясно ни говори за характера на древно-юкатанското посвещение.

Тези знакове са ясни, мисля. Ето ги за ония, които не разбират: 61 ключове на Таро, самовластие, разбиране законите на седемте архетипни сфери, обладание равновесие на мистичната Змия (далекия мистичен проводник на Елифас Леви), тайни за минаване във висшите области на първите форми и четене идеите на тяхното собствено поле, власт над Четирите стихии, познание на вътрешната природа на човека,

подчинение под себе си на Деветте Монархии във Вселената, разчитане на Клинописца на Съдбините, мистичен устрем, постигане Всемъдрост (добиване злато и бисер - мистично разбрани), схващане вътрешната схема на Битието и вътрешния ред на Съществуването, власт над скритата змиевидна сила у човека, долавянето на Божественото Влияние, способност за апостолство и проповед, магична догма и магичен ритуал - с една дума - постоянните способности на Миналия през Вратите.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

51. Преданията на Мексико повествуват за Вотана, че дохождал в Мексико и когато си отивал - на брега на Усумасинта - видял грамадно дърво. Той го пронизал със стрела и там се отпечатал кръст. На другия бряг на реката пък издигнал грамаден камък, по който царе и жреци следяли отбелязан вечния ход на звездите. Той оставил на двама царе една книга, съдържаща седемте тайни на Южния Кръст.

52. Тази книга, състояща се от седем големи свитъци папирус, се пази в книгохранилището на Малта. Пазят се там и 80 плочи от жълт сиенит, дето са вдълбани неговите 162 закона, изразени в мистично-символични фигури.

53. Дълги са повестуванията за тоя страшен цар, който е оставил навсякъде, като верни отпечатащи благоговението и треперливата почит.

54. Един фрагмент от юкатанските писания, озаглавен "Начертанията на царицата на Маите", съдържа тия бележити редове:

"И после, о, много от после, Великият Стрелец, Великият древен Справедливец дойде: той вървеше направо към нас, почиташе племето и племето почиташе него, всеки го почиташе; гласно упрекна той жестокия, на дръзкия изкусител той в лицето говореше и великия си лик нам яви..."

С народ могъщ, славен, бърз, със знамение лазурно, като лазура на океана, като далечния шум на вълните - по път той тръгна... Велик беше древният лик, що ни обедини, - и неговото величие е величие на всеки от нас."

55. Писали на прага на захождането, когато това величие било само спомен, тези думи имат една траурна мощ, - те говорят за страшното, непостижимо влияние, легнало върху народа: хиляди години бил помнен Великанът на Севера, хиляди години - почитан с песента и словото на един благодарен род.

56. Странният облик на величие е запазен за тая мощна фигура - за него и неговия брат.

57. Преданията на Мексико и Юкатана, както и тия на скандинавите, ни ясно чертаят тайнствените фигури на трима души - онези, които историята нарича Вотан, Алтотас и Иисус от Назарет.

Вотан - Огненият Папагал.

Иисус - Вожд на Уксиал; още - Цветето на Звездата.

Алтотас - Великата Змия на Океана.

Тези трима явно царят в едно наивно очарование, което им е принесла в дар примитивната мисъл.

Ето ги: "Сила свещена на Бог, Старец премъдр, изкусен, запечата Съкровено Слово в начертания.

Вожд, глава на род, заедно с Властителя и Повелителката, тримата заедно седяха на трон, те - украсени с пера на главите, защото високородните блестят с украса от пера - той, Главата на Планините, Гребенът на скритите пещери, той - Перестия Бог, чара на тайната, власт скрита в отражението на словото, в очертаване на наредени камъчета, кръгло загладени... Сега подземия пазят скритом нежността и благостта на Великия Старец, на Бога - промислител".

58. Това е строго изказано - така говори за тях тримата един втори фрагмент, пазен у Малта. Тринадесет листа червеникав папирус, наречен "Слова на Майския владетел".

Това е строго и верно - еднакво верно, както и това, което ръкописа на Майската царица е запазил. Защото векове подир ония дни двама души - жена и мъж - пишат тия странни начертания, чудни по език и страшни по мисъл, от които лъха студеният дух на глухи, подземни тайнохранилища - лъхът на първите творчески форми.

59. Двамата - Майската Царица и Майският Ваятел - са известните Алтотас и Иисус.

Една връзка на кръв и дух минава в историята на Западния път и свързва тези титани.

Виждаме същия Иисус - майка на ония, които историята ни е дала като Боян и Богомил.

Тя е момата, Майската Мома, чието име е Сквик, бързата кръв, на която е посветена цяла глава от Попол Вух.

60. Праотци на Гхунахпу и Сбаланке бяха Вотан и Алтотас, а тяхната майка е Иисус. Ето що говори същата книга по това: "Чуйте, какво ще разкажем сега за раждането на Гхунахпу и Сбаланке. Ето повестта за раждането им, която ние предаваме. Кога дойде часът, предначертан за това, младата мома на име Сквик, бързата кръв, роди. Старата не беше там, когато се родиха те; мигновено се те появиха, и двамата излязоха от утробата - Хвърляч на Топки и Тигърът - Ягуар, Гхунахпу и Сбаланке. Защото тъй бяха имената им там, на Планината, дето се те появиха."

61. В тази връзка на кръв и дух влизат Четиримата - ония, които сега държат Разклоните на Западния път.

62. И ето ги пак - сега едновременно: Боян е Балам - Квитце, Богомил е Балам - Агхаб, Ракоци е Махукута, а Самуил е Ика - Балам.

63. Попол Вух говори: " Четирима бяха те, нашите предци, нашите бащи : Балам-Квитце, Балам-Агхаб, Магхукута и Ика-Балам. Тъй бяха имената им : Тигър с кротка усмивка, Тигър на нощта, Тигър (..?.), Тигър на Луната. Те бяха и от тях се разотидоха земните племена, големи и малки."

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

64. Към средата на тези доисторически епохи виждаме отново Алтотас - онзи, чието име преданието е запазило, като име на първия маг, родоначалник на магичната догма и ритуал.

65. Кабалистичното предание го нарича Енох - "Божествен Гигант". В Битие четем следните стихове, които са мит, но носят и черти на история:

"И позна Каин жена си и тя зачна и роди Еноха. И градеше Каин град и нарече името на града на името на сина си Енох."(4 -17)

Името Енох е име и на един от синовете - потомци "седмият от Адама".

Един кабалист, като говори за Еноха, казва, че споменаваният в Битие 4-17, е първият Енох, а седмият от Адама е седми Енох.

66. Завършването на един род от едноименници означава винаги завършек на едно езотерично предание, на една догма.

И тъй, не важи кого от седмината подразбира западното предание, като възплъщение на Алтотас - първият и седмият са едно лице. За "седмият от Адама" Битие пише:

" И живя Енох 65 години и роди Матусаила, а угоден бе Енох Богу и 300 години след като роди Матусаила, роди синове и дъщери - и станаха всичките дни Енохови 365 години. И угоди Енох Богу и не можеше никой да го намери, защото Бог го взе."(5-21-24)

67.Юдиното послание цитира едно Енохово пророчество, което липсва в книгата на Енох, както е спазено сега:

"Ето иде Господарят с хиляди избраници да направи съд над всички и да изключи между хората всички нечестиви - за делата на тяхното нечестие и за всички лоши думи, които говореха против него..." (Юд.14-15).

68. Когато Апостолът на Разсеяните пише за вярата, като спасяващо начало, той започва с Енох, библейския титан на тая добродетел: " С вяра Енох бе преселен да не види смърт".(Евр,II,5)

69. В Малта се пази още оригиналът на бележитата "Книга на Еноха", която съществува препечатвана много пъти с грешки и празноти.

70. В своята Пневматология(III-29) Мирвил цитира Selepus Geraldinus, където се говори: "Като уреди церемониите и обредите на първобитния култ, Енох отиде на Запад, дето основа 140 града, а после се върна в Египет, за да стане там Цар."

Оригиналните два ръкописа на Selepus Geraldinus говорят за тия 140 града, градовете, дето Енох е издигнал жертвеници на Светата Петолъчна Звезда, като градове на примитивно посвещение.

71. За същият Енох се отнасят думите на Абдул Феда, цитирани от Фишер в Historia Anteislamica, че той е открил езика на звездите - lingua sabeitica .

Коранът го назова Едрис и го почита като един от великите мъдреци.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

72. Приближавайки се през вековете насам, ние срещаме Мелхиседек и Абрахам - Вотан и Алтотас. Когато Абрахам се връща от "Победата на враговете", Мелхиседек го среща и му дава хляб и вино.

Мелхиседек, царят на мира, хиерофант, без баща и майка, въвежда патриарха на Обещанието в Храма на Тайната. Защото Абрахам е победил седемте врага: Крокодила, Аспида, Базилиска, Кротала, Очиларката, Пепелянката и Хвърковатия Гушер.

Среща го и му разкрива тайните на Жречеството и Царството.

73. В Египет виждаме Рамзес II, жреца Кунтис и прорицателката Занетомиас - Вотан, Алтотас и Иисус. Виждаме после Вотан - Моисей, а Алтотас - Хирам.

74. Но за тези лица даже историята дава много. Най-после, в реда на историчните епохи, съзираме същите трима: Елкезай, Алтотас и Иисус от Назарет. В тази последна връзка ще намерите казано доста у Иисус и Преданието на Запада.

75. Съвременници на същата епоха виждаме Филон Александрийски (Боян) и Йоан Богослов (Богомил). Филон, творецът на онази величествена система на Логоса, учи Йоана, ученика на Иисус, и му разкрива, като на свой по-млад брат, тайните на кабалистичната догма, която даде съдържание на Апокалипсиса.

76. Към залеза на примитивната църква те отново излизат - Климент Александрийски (Боян) и Ориген Адамантий (Богомил), за да изразят на избраните свещената Тайнопис, която се нарича Мистерии на Царството.

77. В Малта се пазят творенията на Филон, Йоан Богослов, Климент и Ориген.

78. Ред е сега да се спомене и друг един от четиримата, когото ще срещнем в развитието на събитията, които са тема на тая книга. Онзи, който късно се яви в нашата история като цар Самуил, в рода на мировите събития носи много имена : Орфей, Луксорий, Гавриил Лесновски, Иисус Навин, Лао-Тзъ, Йоан Кръстител, Марк Подвижник.

79. За пълнотата на тия знания, трябва да споменем оновова, когото западните наричат Княза. Историята знае имената му. Даже източните знаят, че тези имена принадлежат на един и същ човек.

Франциск Бейкън, монах Монтереджио, Амадис Галски, граф дьо Сент - Жермен, Розенкройц, Янош Хумиади.

Когато друг път дойде реч за делата на Четиримата, ще бъдат назовани и други от техните възплъщения, ако е необходимо. Върху тези факти аз не спирам вниманието никому, защото не важат дрехите, с които човек се явява на света да работи, не важат титлите, имената и положенията, а само онава, което е принесъл той като реализация на една точка от мировия план.

Затова се и не спирам върху личностите, които работят в тези събития, освен толкова, колкото е необходимо, за да знаем точно кои са били те.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

80. Истинската дата на основаване на Богомилското общество трябва да се търси през 928 г. , когато патриарх Стефан отстъпи на Боян манастир "Св. Параскева".

81. Този манастир не съществува вече.

Може би, след време ще бъде разровено мястото на северо-запад от сегашния град Преслав, дето се крият подземните коридори на манастира. И днес се знае, от малцина, една пещера далеч от Преслав, дето лежи входът в коридорите.

82. Три подземни коридора, пресичани от потоци и урви, разкриват неравната повърхнина на един път. След 2-3 часа уморителен бавен ход се стига до някогашния храм. Храмът има за основа квадрат. Трите страни на квадрата - северната, южната и западната - държат малки квадратни продължения, а източната има триъгълен олтар.

И тъй, цялата основа дава кръст.

Сградата е малка - основния квадрат има страна от 5 метра; височината на олтарния триъгълник е 2 метра, а страната на долепените квадратни продължения по три и половина метра.

Под олтара има малка зала за вътрешни събрания, квадратна страна 2 метра.

Там се влиза през стълба, чиято врата е в лявата стена на олтара.

83. Там за първи път, една нощ на 12 април същата година, Боян среща презвитер Йеремия - Богомил, когото извиква чрез патриарх Стефан и му съобщава, че двама сирийци на другата вечер ще пристигнат там.

На 13 април двамата Непознати се явяват в подземната зала на манастира. Там намират Боян, Йеремия, патриарх Стефан, Симеон Антипа, Василии Византиец и Гаврил Лесновски (името на седмия не е споменато).

Двамата Непознати приемат клетвата на седмината, дават на Боян онези 22 таблици, които езотеризмът нарича Богомилско Таро, легендата за Стефанит и Ихнилат и Първообраза на Йоановото Евангелие.

Те слагат върху олтара на подземната зала едно старо изваяние на Петолъчна Звезда, около която се виждат наредени зодиакалните знакове на дванадесетте часа, което изваяние обладава голяма магична сила. Сега то се пази в Малта, в Ристилището на Меча. После сирийците благославят присъстващите и си отиват. Това е тяхното последно дохождане в България.

От тогава до днес те не са минавали през страната.

84. Така, постепенно, почват онези дни, които принадлежат на Богомилството и на богомилите. Тежки дни, защото през тия именно дни е било носено бремето на робството за другите.

Но Един е казал някога : "Вземете Моето иго на себе си, защото моето бремe е леко и приятно е игото ми!"

И те го взеха.

85. На 11 февруари 929 г. Боян изпрати на проповед първите апостоли на Богомилството. Патриарх Стефан бе изпратен във Венеция, дето събра ученици, издигна ги и стана епископ на Богомилската църква във Венеция. Той обиколи за три месеца Рим, Дубровник, Флоренция и Малта, дето основа църкви и остави свои ученици да ги ръководят под негови грижи и опека.

Както вече казах, той умря на 22 юли 929г. Затова на 11 юли празнуваме паметта на патриарх Стефан Венецианец.

86. Във Византия бе установен за епископ Никита Странник, придворен магистър, книгохранител на Константин VII Багренородни., а после и на Роман Лакапин. Той успя да привлече скоро ученици между болярите, войниците и благородните.

Във Византия негови ученици бяха повече от 300 души, а той пътуваше из цял Изток, по островите на Архипелага и по всички селения на Империята. Остави някъде ученици, а някъде цели църкви, които умело водеше. Той не остави книги, но някои от увещателните му слова са записани от Симеон Антипа и се пазят в Малта.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

87. От увещателните му слова, на брой 109 се пазят само четири.

Първото: "Увещателно слово към народите" се обръща към всички народи да ги призове към покаяние. "Лъвът Божи" е излязъл от леговището на Небесната мъдрост и дири плячка. Блазе на ония, които той си избере за храна. Някога народите слушаха онези, които се наричат Ангели народни, сега е забравен техния

глас. После Никита говори за народната съвест и народната опитност; народното единство е тяло, когато слуша Духа, който го оживява Ангел Народен, иначе е мъртъв труп.

Второто: "Увещателно слово към островитяните" - се отнася до онези, които някога са били посвещавани в мистериите на Цибела и на Тъмната Майка; векове са минали и мистериите отново им разтварят своите врати. Ако Хермес някога им е давал пред входа на адитума лавров жезъл, сега Исус ще им даде кръст. Защото Тайната има много имена. В този век, когато Никита ги привиква към старите пътеки на търсене, тази тайна се нарича Милост Божия - Бога Милости. И той нашироко уяснява значението на тия две думи: какво е Милостта Божия, как Тя се ражда от Утробата на Девственото Начало, оплодена от Христа - и как, чрез Трима Ангели Божии, бива изнесена на земята, за да се обръчат с нея Синовете на Наследията.

Останалите две Увещателни слова - "Увещателно слово към царете" и "Увещателно слово към свещениците" са особено важни. Обърнати към онези, които са разделили Едната и Неразделната Божия Държава - Царството Божие - те говорят за " истинските тайни на царство и свещеничество отвеки"; като обглежда изначало още двете институции - царската и жреческата, като двойна схема на онова, което в подробности трябва да изпълни и осъществи Посветеният - "Увенчаният", както го нарича той. Никита Странник дава пътищата на жреческия и царски закон. Царят е уредник, а жрецът - наставник; първото налага правда, а второто - милост. Жрецът и Царят са двата мистични полюса, дето се уравновесява бурята на държавния живот.

Ето защо, цар и жрец трябва да бъдат винаги един и същ човек.

88. Пълни със значение са двете "Посветителни слова" на същия апостол, две от 17-те изгубени или изгорени. И двете са произнесени на остров Крета, в годишния празник на Слънцето (нашата Коледа), когато Никита посвещава трима избрани, минаващи в степен свършени, приемащи посвещението на Милостта Божия. Двете слова са от грамадно значение: там пръв и последен път богомилски апостол говори за Мистериите на античния култ на Пелеагите, дошъл от север - от "Царствената Майка на Запада", според китайския мистик. Словата са строги, резки, студени; те се обръщат към ония, чиято минала вяра иде да обнови апостолът, като запазва древното очарование на един забравен култ, но добавя новите строги форми на едно оригинално разбиране.

89. Тези слова са нарзвани "Две посветителни слова за Крета". Те съдържат истински съкровища. В кратка форма там минават стройните образи на чисто античната мисъл : мит, мистика и кабала.

90. На Крета лежат затворени двама ученика, минаващи изпитанията. Лабиринтът е голема волута, преплетена със седем малки волути. Минотавърът лежи свит в последния кръг. Дедал и Икар, затворени и измъчвани трябва да слязат през всички седем волути (зали на тайната), додето стигнат устата на Минотавъра.

91. Там, като Едип пред Сфинкса, те трябва да разрешат три загадки и да извършат четири подвига. И после могат да минат през съкровищницата на Минотавъра, за да получат деня на своята истинска свобода отвъд лабиринта - на другия пробод на земята.

92. В лабиринта - Великия Храм на Посвещението - живее онази, която е истинската душа на Минотавъра - Мнемозина, мировата памет. Нея трябва да питат неофитите , за да получат тайните плочи.

Но те не могат я намери никъде. Суетни са техните дирения. Мнемозина е мъртва, казват залите; Мнемозина е изчезнала, казват водните басейни. И от зала на зала, търсейки я, те се изгубват.

На третия месец, в една тъмна пещера пред тях се появяват деветте дъщери на Мнемозина, внучките на Уранос, Небето : деветте дъги на посветителната буря.

94. Клио, държаща книга, перо, лъч и нож;

Терсипхора - жица, сандали, везни, арфа;

Талия - усмихната маска, вино, амфора и котурни;

Ерато - звънче, шипков клон, драперия и пръстен;

Мелпомена - лира, навъсена маска, тирс и кедров стригил;

Урания - пясъчен часовник, пергел, екер и отвес;

Калиопа - изваяние, медна плоча, лаври и стилона;

Евтерпа - флейта, вретено, гривна и котва;

Полемина - резец, чукче, папирус, перо от кукумявка;

наредени в три кръга, те водят шествие от мисти и епопти към подземните водоеми на Мнемозина, откъдето на среброковани лодки ще заминат в Делфийските подводни храмове.

95. Шествието е разказано с конкретни подробности и картината е подчертано езотерична; Мнемозина може да се види само там - в Делфи. И ето - двамата неофити влизат в шествието. При минаването на четвъртата волута те биват спрени от черно шествие, водено от трите отмъстителки - горгони:

Медуза - с отровен диск (медно зеленясало огледало), кървава драперия и трънен венец;

Евриала - със скорпиони, девствен пояс, нагръдник от крокодилски люспи и фалос от чернозем;

Стено - със стършели, горчив мед, златна игленица и железен тул с отровни стрели.

Те спират неофитите, ослепяват Дедал и му поръчват да изплете от змии егидата на Палас - Атина, а на Икар заповядват да им донесе златното яйце на Хелиос, което се пази в чертозите на Слънцето.

96. Мъчни са стъпките на подвига. Дедал бива четири пъти ужилван, той пада немощен, покрит със сини струпеи - змийски гнезда; Икар, полетял смело нагоре, пада в страшна пропаст, защото восъчните му криле са разтопени от лъчите на Оногова, когато той сам дири.

97. И ето, сбрани в една тъмна бездна, те плачат: Дедал за своите разбити от фуриите капони, в които беше вълпът първите творчески форми, а Икар - за слънчевите птици - деви, които биха изплашили и прогонили грозните фурии.

98. Но, на шестия ден се явяват трите грации :

Аглая, със златен огледален диск, гребен от слонова кост, драперия за танц и черна маска;

Талейя - с вино за опиване на мъжете, коприна за завиване бедра на неплодна, подвеска от лен и ктеиз от жълта глина;

Ефросина - с було от паяжини, къдрици от свила, пояс за зряла жена във формата на Т -Тау и ваза за менструална кръв.

Идват трите очарователки на небесния свят, трите посланички на Венера - и разкриват на стареца и на детето тайните на девствената Палас - Атина и на Хелиосовите чертози.

Дедал получава шепа прах, а Икар - огнен кон. Старецът си натрива ръцете с праха, змиите падат като мъртви - и егидата е сплетена. Икар обуздава коня, възсяда го и стига до златните чертози.

Яйцето се пази от трите центавъра на Хелиос, но момчето им разказва чудесата на минотавъра, а конят взема през това време в уста пламтящото яйце и слизат на земята.

99. Когато предават на горгоните исканото, пътят се освобождава и те стигат до водоемите на Мнемозина.

Но шествието ги е оставило, те не знаят пътя и нямат среброкованата лодка на Ангеране. Те трябва в трепетно мълчание да молят три деня Ангеране. Явяват се трите и слугини - фуриите:

Алекто носи огърлие от татулови зърна, тигрови зъби и кости на гущер;

Мегера - черна книга, кадилница със сива амора и черно покривало;

Тизофена - пиене за неплодство, клещи и кожа от прилеп.

Те задават на двамата по един въпрос. На Дедал: кое е най-хубаво, а на Икар: кое е най-мъчно? И двамата отговарят едновременно: Мълчанието.

При тоя отговор фуриите онемяват, чертозите на Ангеране са разкрити, те намират лодката, минават коридорите с тъмна, гъста вода и стигат Делфи. Тук спира езотерическата линия на словата и почва наставителната.

100. Никита Странник говори дълго и за тайната на мълчанието, като първа и най-важна посветителна добродетел. А после завършва с края на езотерическата линия. Дедал и Икар виждат Мнемозина, получават плочите на тайните, връщат се в лабиринта на Крета и отиват до устата на Минотавъра. Но там виждат, че Минотавърът е просто изваяние, а не жив змей - и свободно минават през царството на страха, за да получат седемте печата на освобождението и "да видят отново звездите".

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

101. Тези слова еднички са запазени. Лесно е да си представим какви богатства са се криели във всичките посветителни слова на апостола, когато те са били на брой седемнадесет.

102. Симеон Антипа ги изброява в своята История. По неговите думи ние можем да си съставим представа за изчезналите 15 Посветителни Слова:

Две Посветителни Слова на Малта, дето се разкриват езотеричните тайни на Червенокосите;

Три Посветителни Слова на Лемнос, дето се говори за първото творчество и за реда, в който са се явили върху архетипното небе първите богове на античното постигане;

Две Посветителни Слова за бащата, произнесени във Византия, дето се ясно дават старокабалистичните предания, една малка част от които е достигнала до Елевзис и Делфи; тези две слова са били много дълги, обстойни и пълни;

Четири Посветителни Слова на Египет, в които се излага езотеризма на погребния египетски ритуал;

Четири Посветителни Слова на Мемфис, дето се раздиплят магичните церемонии на примитивната херметична догма.

Всички слова са бележити еднакво, но съдбата не ни е присъдила да ги имаме; ние не сме заслужили даже онова, което ни е оставено. Тези "слова" са характерни и бележити, защото по тях виждаме начина на писане, свойствен на Никита Странник. Те издават у него строг дар на ритор, тънко обяснение и са пълни с притчи, взети от обикновения живот.

103. Наред с тия достойнства, неговите слова говорят за една широка култура: той познава всемирната мистика, философите на древността, църковните писатели, творенията на Изтока. Той говори с еднаква твърдост по мъдростта, както и по изкуството.

104. Неговата притча за ваятеля, който създава деветте музи и ги разрушава, когато чува проповедта на Спасителя, защото вижда суетата на своя резец, е класическа по сила на аналогията и по дълбочина на постигането.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

105. Между първите апостоли на богомилството ясно се отделя една млада мома по име Макрина, която на 16 години прие кръщение. Нейното име е записано в рода на ония, чиято ревност в делото има малко последователи. Тя е известна под името Михаил Унгарец и е умряла девственица.

106. През 928 г. още Боян я изпрати в Унгария с Богомил. Там те обиколиха много градове и оставиха църкви в Липиска, Марсилия и Париж.

На седмия месец Богомил се върна, а Михаил Унгарец остана там, зает с уреждане на унгарските църкви.

Дейността на Михаил надминава рамките на това сбито изложение. Неговите похвати на работа, влияние и въздействие са многобройни. Делата и заслугите му надхвърлят границите на всеки животопис, а книгите му могат само да се изброят.

Той е писал много. В Малта се пазят по няколко екземпляра от неговите книги, подвързани с желязо и кожа. За своите двама презвитери у Липиска той написва 225 листа, съставлящи Книга на Означенията, дето излага развитието на древната глифика, като дири паралел между богомилските ключове на Таро и старите свещени начертания на Червената Земя. Тази книга е несравнима по великолепието и синтеза и по дълбоко разучаване на символистичния език.

Най-напред там се излагат 22-та аркана на атлантското Таро в египетската му редакция; после - атлантското Таро, днес известно под името "Мексикански ключове"; след това - кабалистичното Таро на есеите, а най-после - богомилското.

Тук аз ще изброя, само по названия, тези ключове, както ги даде Михаил Унгарец.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ЕГИПЕТСКО ТАРО

1. РОБЪТ - прав човек, едната ръка нагоре, другата - надолу, ходящо положение, с престилка до коленете;
2. АСКЕТЪТ - ходящ профил, двете ръце вдигнати молитвено, с тъкана дреха, очертаваща формите;
3. МИЛОСТИВЕЦЪТ - обърнат профил, ходящ, с престилка, раздаващ плодовете на тайното учение;
4. СМирЕНИЯТ - отпуснати ръце;
5. ПРОПОВЕДНИКЪТ - профил, вдигнати от двете страни ръце, с тъкана дреха;
6. ОТСТЪПНИКЪТ - ръце, вдигнати зад тялото, с шапчица;
7. ДВОРЯНИНЪТ - ръцете като в първи ключ, краката, обути в обуца, тъкани над коленете;
8. ПРОБОДЕНИЯТ - анфас, човек с отпуснати ръце, разделени крака, цял издупчен, с отпуснат фалос;
9. ИГРАЧЪТ - ръце подгънати под прав ъгъл, едната - вдигната, другата - напред изпъната; краката - единия изправен, другия - изпънат напред;
10. ПИСАЧЪТ - широко тяло, ръце подгънати назад, с шапчица;
11. МЪЖЪТ - изправен, с шапчица, с една отпусната и с една напред подгъната ръка, с оплодяващ фалос
12. БЛИЗНАЦИТЕ - два профила един срещу друг, с по една отпусната ръка, с престилки;
13. УКРОТИТЕЛЯТ - човек, стъпил на два жирафа, уловил ги за шиите;
14. ХОДЯЩИЯТ ИЗ ПЪТЯ - профил, с шапчица, държи в двете си прегънати напред ръце води, вълновидно счупени линии;
15. ЖРЕЦИТЕ - два профила, както у 12-ти ключ; държат два кръстосани светилника;
16. МОРЯКЪТ - ходящ, носи на рамо, върху тояга, сплитък от змия;
17. ПАЛАЧЪТ - в хоризонталната си ръка държи ваза с кръв, а в другата - двоен бич;
18. ХИЕРОФАНТЪТ - с двойна двурога, четири върха корона, в едната ръка - змиевиден тирс, а в другата - Тау;
19. ГРОБАРЯТ - ръцете във фас крепят над главата свещената лодка;
20. УВЕНЧАНИЯТ - стъпил върху преплетените опашки на две змии, държи с ръце шиите им;
21. ПЕВЕЦЪТ - със шапчица, свиря на шестструнна арфа;
22. ПРОСИТЕЛЯТ - на едно коляно, другото подгънато, в едната ръка държи свещения крижал, а в другата - полулък за убиване на жертвите.

МЕКСИКАНСКО ТАРО

1. ЮЖНИЯТ КРЪСТ - съзвездие, четири моми и три корони с двоен звезден пояс;
2. КЕТЦАЛ - птица със звездна опашка, разперени криле, носи в уста хляб, а в краката си държи дете;
3. АГХУЕГХУЕТЛ - дървото на живота с небесния мъж и небесната жена, с изумрудено-перест змей под ствола;
4. ВИТУЛИПОТХЛИ - с меч, мълния и чук в ръка;
5. ОПИЯНЕНИЯТ - (Кетцалкоатл) седи в съзерцание под една ахана;
6. ЦИКГХУАКОАТЛ - богиня - змей, крилата, обсипана с остри шипове;
7. ТЕЦКАТЛИПОКА - бог с голяма глава, втрещен поглед, държи топуз и отсечена, скалпирана глава;
8. ЗМЕЯТ - Кетцалкоатл - кръстовиден, разперен змей;
9. УСУМАСИНТА - вечната река с черна и бяла вода;
10. ТЛАПАЛАН - Червена земя, четири върха пирамида;
11. КОЛИБРИ - на клонче, с вълни вода под него;

12. ВЕЛИКО ДЕЛО - орел върху кактус разкъсва змия;
13. КОАТЛИКУЕ - жената със змийска дреха;
14. ТОНАКАТЕКУТЛИ - властник на битието с меч, килим и скиптър;
15. ТЦИЕНТЕТЛ - бог на началото със жица, чук и арбахан;
16. КСОЧИКВЕСТЦАЛ - изумрудената розовидна дева, с було и открит ктеис;
17. ПРОКАЖЕНИЯТ - върху пламтящ костер, отгоре - слънце;
18. ДЪРВОТО НА КОНТЕСУМА - Царят гол седи под дървото и вие венец;
19. ВЕНЕЦЪТ - гирлянда от акрас с бодили, носена от три моми с червено, жълто и черно лице;
20. СТЬБЛОТО - Хокота - разперена широко, с надписан камък под нея;
21. ПРИШЕЛЕЦЪТ - Вотан с корона от червени пера и пламъкови езици;
22. КРАЯТ - море, по вълните трима души плуват - виждат се само три глави - старец, младеж и момиче.

ЕСЕНИЯНСКО ТАРО

1. ЕДИНИЯТ - човек с една ръка нагоре, другата - надолу, отляво теле, отдясно - слон;
2. УСТАТА - къща, на мястото на вратата - човешка уста;
3. ВЗЕМАЩАТА РЪКА - ръка взема свитък от гърба на камила;
4. ГЪРДИТЕ - женски гърди над една затворена врата, с два стълба;
5. ДИШАНЕТО - двоен клон с цвят, зад него - хралупа, от която излизат изпарения;
6. ОКО И УХО - око и ухо съединени, чрез остър гвоздей, който ги пробива;
7. СТРЕЛА - меч, кожен щит и стрела;
8. НИВА - разорана нива и в нея четиристенна сграда с пламъци, излизаци от нея;
9. ПОДСЛОН - стреха на шатър и под нея свита змия с разтворена уста;
10. ПОКАЗАЛЕЦ - разтворена ръка с изправен показалец и петно от кръв във вид на жаба;
11. СТИСНАТА РЪКА - юмрук с две ленти, образуващи плетка;
12. РАЗПЕРЕНА РЪКА;
13. ЖЕНСКА УТРОБА - отразена върху застояла вода;
14. ПЛОДЪТ - плод със седем зърна и върху вейката свита двуглава змия;
15. ЗМИЯ - увита върху подпорката на кладенец ; един мъртъв труп до кладенеца;
16. ВЪЖЕ - плетка, една риба виси с разтворена уста;
17. ЕЗИК - отворена уста с език, за който е закачена въдица;
18. ПОКРИВ - на колиба, на него кукумявка, 6 яйца и сухи листа;
19. БРАДВА - разсича бисерна огърлица;
20. ГЛАВА - на човек с корона, кръст на челото и огърлица;
21. КОЛЧАН - без стрели, с увита змия;
22. БЕДРА - на човек, препасани от пояс със седем реда, меч и тул.

БОГОМИЛСКО ТАРО

1. МЕЧ - впит в затворена книга, запечатана със седем печата;
2. ЧАША - с вино, до нея хляб, две празни амфори, свитък и женска отрязана ръка;
3. МЪЛНИЯ - събаря една кула, на нея човек с три рога, държащ 2 скрижали;
4. ВЕЗНИ - четиристранен храм, с везни на купола, ограден с ров, лоза край вратите;
5. РЪКА - разгъната, с пет рани на дланта, раните - змии, на пръстите - пръстени;
6. ПЕЧАТ - лилия, бяла драперия и двама младоженци с венци;
7. ТАЙНА - затворена врата, кипариси, змей пази вратата, двама отиват към нея с ключове в ръка;
8. МОМА - с венец от слънчогледи, държи пентакъл и две разтворени книги;
9. САТАНАИЛ - с три зърна в ръка, с чаша и мълния из нея;
10. РОВ - в него - вода, змии, риби и пет човешки глави;
11. БЛИЗНАЦИ - единият държи триъгълник, другият - квадрат;
12. СЪВЕТ - трима забулени старци и пещера със сталактити отгоре и отдолу;
13. СМЪРТ - хубава жена с коса и вдигната туника държи в другата си ръка паметен стълб;
14. СЪКРОВИЩЕ - в атакор се сгрява лекарство от метали;
15. ПОБЕДА - две риби и един кръст;
16. СЛЕДИ - Млечният път, звездите и стъпки по небето;
17. ДОМ - затворена къща гори, ангели сипят цветя;
18. ИЗМАМЕНАТА - жена стои с разкъсани дрехи, държи счупена стомна;
19. ПЕТЕЛЪТ - със седем златни яйца;
20. ДИМ - от три комина, над тях бухали;
21. ПРАЗНИК - езеро с лилии;
22. МОЛИТВА - три пламъка с три змея и три бича.

111. На един презвитер в Марсилия, еврейски равин, строг кабалист, Михаил Унгарец пише по кабалистичните елементи на Богомилството.

Така се е явила книгата "За Петела и Млечния Път", 130 листа голям пергамент, където епископът анализира Кабалата в нейните начала и разкрива паралелно онези елементи, които са дадени в езотеричната версия на "Три Небеса".

112. Запазени са също там и четири големи книги, подвързани заедно под общото заглавие "За Тирса и Багреницата", където намираме параболи, разкриващи седемте пътя на богомилското Посвещение.

113. У друга една книга "За Стареца на Планината" намираме онези дълбоки истини, които ясно ни разбулват пътищата, свързващи Атлантис с Богомилството: в законите и речите на Вотана (Стареца на Планината) рязко се чертаят ония думи, които Боян отправял към своите вътрешни ученици.

114. От значение са и двете посветителни легенди, писани в стройна, размерна реч "Змията на Дървото" и "Конете на Елиас".

В своята вътрешна композиция те издават строго и системно познаване на есеинянството и гностиката, защото епископ Михаил Унгарец се беше срещал с Алтотас и беше научил твърде много от него.

115. Към тия книги следва да прибавим още две, свързани по форма и съдържание: "Одежди на Сиянието" и "За Небесната Жена", където в кратки глави, напомнящи Салустия Христа, трактува един и същ въпрос - очистиането на духа чрез самооплодяване. Духът стои, изправен пред Дверите на Чистотата и една жена му дава седемте Одежди на Сиянието, като му говори онова, което отразяват тук, долу, тези одежди. Съдържанието на тези книги е построено върху една мисъл, позната на окултистите от всички времена.

Както се знае, аналогията между младежа и духовнородения почива върху три факта: първо - една жена трябва да пробуди към узряване младежа, а един Учител - да разбуди тайната сила у второродения; второ - и в двата случая узряването се движи от основата на гръбначния стълб нагоре, като се вие по цялата нервна система, с основа в половата и симпатично-нервната област; трето - и в двата случая усиляването на животинския импулс и темпо зависи главно от непознатите тайни на пола: в първия случай узрява оплодяващата физически енергия, а във втория - духовно оплодяващата енергия.

При любовта жената оплодява младежа, за да я оплоди той, когато узрее като мъж, а при духовния живот същото върши Учителят.

И тъй - аналогията е пълна: ето защо раждането на Христа в човека винаги се символизира с брака и неговите атрибути. На тази основа е създадена Соломоновата "Песен на Песните". На нея почива и Апокалипсиса, където виждаме Разпътницата да блудства със земните царе, т. е. посветените.

Защото полът води към блуд, а разкриването на тайната - към проклятие.

116. На същата основа е изградена и двойната парабола у Михаил Унгарец.

Стилът на двете книги е стегнат, силен и издържан. Оригиналите са били изгорени, понеже книгата е била търсена като порнографическа, намерена и изгорена.

В Малта се пазят само три преписа от нея. Единият, който принадлежи на Симеон Антипа, минава за единственото верно копие. То е украсено със заглавки от споменатия преписвач, с 13 миниатюри, изобразяващи Небесната Жена, работени със сепия, киновър и охра. Тези миниатюри, грижливо и тънко писани имат висока цена като пентакли, а не само като обяснения.

Там виждаме Небесната Жена в чертозите на Слънцето, а после - нощ след нощ - под балдахина на дванадесетте царе на Зодиака. Тя празнува своите брачни нощи с всекиго от тях по ред и редят се подробно начертаните атрибути на тези дванадесет царе.

Заедно с основната линия на езотеричната легенда, ние виждаме умело разказаните от миниатюриста всички мистични и магични подробности на Великото Дело у Всемира, на онова, което се нарича Брак на Слънцето и Луната - и което в мистериите на Изис се нарича "Шествието със сребърната лодка". Като един миров празник се разгръщат пред нас сложните шествия на една и съща идея, сложните шествия през вековете.

117. Но в богомилската книга формите са чисто архаични и никакво лично разбиране не петни строгата линия на небесните оригинали. Като че тези книги са копирани от небето на първите форми - и ние виждаме в рисунките и писмената им трудната работа да се предаде на слабия човешки език онова, което няма ни език, ни линия, ни измерение.

118. Преписът на Симеон Антипа е ценен паметник. Заглавният лист е тънка орнаментална работа, изпълнена с дървен пергел. Боите са синкави - индиго, тъмен олив, синкав виолет, отровно зелено. Изобразява Дървото на Живота, Змията, Небесния мъж и Небесната жена.

119. Спирам се на тези подробности, защото този препис справедливо минава за най-красива работа с ръка от запазените в Малта. Той е и най-красивото произведение на ръкописна миниатюра у нас.

120. Наред с Никита Странник, във Византия работеше и един малоазиец - Василий Византиец. По занаятие ваятел и мозаист, умел преписвач на ръкописи, той работеше при Боян още от неговите школни дни.

Преписваше му ръкописи, които заемаше от императорската библиотека чрез Никита и Николай Мистик. Оттам, запознат с интересите на Боян към известен род книжнина, той го питаше често по ред въпроси и получаваше отговори, които го учудваха по дълбочина и точност. Привързан към него с онова безмерно почитание, което се приближава до тайнствен страх, той заслужи скоро доверието му и влезе между учениците. Когато тези ученици излязоха да разпространяват Учението, което трябваше да разрушава и гради едновременно, Василий бе пратен епископ в Кипър.

Там делото има нечуван успех измежду гърците и островитяните. Кипърската църква скоро достигна висока ревност - и Боян и Богомил два пъти я посетиха. Дълги години работеше Василий Византиец по островите, обиколи повечето малоазийски градове, минаваше често през Александрия, Крит и Малта, дето имаше три църкви, ръководени от негови близки ученици.

Ревността на тези ученици напомняше, че времената на първото християнство можеше да се върнат.

Богомилската епоха е едно доказателство, че епохите на истинско духовно величие не са епохи завинаги изгубени.

Василий Византиец не е писал нищо: той не беше писател.

Неговото тънко разбиране на хората, проникването му във въпросите на практическата опитност, както и в духовния път - го издигат високо. Но не беше неговата работа да пише - той преписваше и умело изясняваше. В Малта се пазят майсторски работени копия на всички Боянови легенди, както и на богомилските беседи. Но обясненията си той правеше устно пред учениците и не е запазено нищо. Той дълго работи и учи. Неговият живот е тясно свързан с живота на Боян и, изобщо, на цялото движение. Върху живота му - превратен и пълен със странни съвпадения, се е отразил духът на оная борба, която ясно изразява цялото движение, отрича всеки компромис и не прощава никаква грешка.

121. Няколко месеца след като учениците бяха пръснати и Учението затвърдено в страната, изпъкват нови имена.

122. Теодор Преславец, епископ Средецки, еднакво прочут като ритор, както и като писател, става най-предан помощник на Богомил в работата из страната. Заедно с него или сам, той обикаля цялата Западна и Южна България в трескава работа като основава центрове, особено на юг, в Охрид, Прилеп, Солун, Атина и Коринт.

Църквите в Атина и Прилеп задълго пазеха спомена за неговата жива наставническа реч; той разясняваше с дълбоко мистично затваряне, с конкретна дума, с остро проникване легендите на вечните проблеми, долавяше Местните разбирания, близък беше до старите народни сказания и умело използваше тези елементи, за да присади чрез тях новото в духа, да го накара да дири, недоволен и устремен.

123. По този път се явили онези 42 беседи, наречени "Тълкувание на Исусовите притчи", онези странни по разбиране и език 13 "Катехизически поучения", назовани "Думи по притчи Соломонови", както и класическите четири "Беседи по Начертанията на Апокалипсиса".

Те се пазят в оригинал в Малта, писани от един негов ученик Марк Средецки, отпосле презвитер Солунски.

124. В тия речи странната алегорична реч отведнъж се сменя със строгите заповеди на една изключителна етика, дълбоките иносказателни форми рязко отстъпват пред смелите нападки на духовенство, държава, народ. Всичко тук е иносказателно - онова, което лъха като пророчество, както и това, което свири като разрушаващ самум. без преувеличение, може да сравним неговата реч с острата меланхолична реч на Йеремиа, библейски пророк.

125. Не трябва, също така, да се налива ново вино в старите мехове - грешният проводник.

126. Излезе сеяч да сее: той пося семе на пътя - в бурната дейност на външния живот - и стъпкаха семето; пося между тръни - в глухите дебри на порочното сърце - и заглуши се разтъкът; пося на камък - в сърцето на глухия себелюбец - и изкълва го птицата на сладта; и на добро място падна само едно семе, но подхранвано със соковете на устрема и пълно със сълзите на превратни изпитания, то даде на едно 10 000.

127. Силата на вътрешния морал и влиянието изходящо от устоялия човек, е подобно на квас или синапено зърно. И блазе на онзи човек, който изрови съкровище в нивата - всичко ще продаде, за да откупи тая нива; защото съкровището е скритото учение и скритата помощ отгоре.

128. Затова и в деня на небесния брак, ти трябва да се явиш с брачна дреха, с чист дух и с прозрение на устрем: инак ще те хвърлят във "външната тъмнина".

129. Стари дрехи не се подплатяват с нови късове, защото може да скъсат дрехата: при работа в едни условия е необходимо съобразяване с тия условия, за да не се провали твоята дейност. Пази се, бди, защото нечистият е около тебе всеки миг - и ти ще бъдеш измамен; когато спиш плевели ще посее в нивата на твоето сърце, а и в нивата на твоето деяние - също.

130. Онези, които работят от единадесетия час, ще вземат също толкова, колкото и онези от първия; не мисли за печалбата и не роптай, той равно награждава; когато и да се върне блудния син, изходил грехове и позор, той ще бъде пръв на пира в бащиния дом.

131. Не е възможно да се скицират, даже и накратко, главните мисли на Теодор Преславец. Те са и без това сбити.

132. В "Думи по притчите Соломонови" той взема известни места от тия притчи и ги тълкува по гностичен начин; разяснявайки основния, коренен смисъл, той указва паралелно всички седем разбирания - трите идейни и четирите формени схващания на основния смисъл.

133. По този начин са изложени и "Начертанията на Апокалипсиса" - в широка картина той чертае с ясни думи мистичните пентакли, картина след картина. Той указва, наред с това, паралели от пророците, от книгите на сибилите, от гностично-кабалистичните предания, най-много от "Зохар". И навсякъде речта му е силна - тъй силна, както и животът му. Оставил жена и три деца, този млад епископ отиде в своето усамотение, дето цял живот не допуска вихрите на външни събития. Това усамотение той внесе в себе си - не в пустинята подири усамотението той, а в живота, дето плачат, престъпничат, разпътстват и проливат кръв онези, които той трябваше да лекува и възкръсва. Той страда, бори се, поучава. И няма нищо по-искрено от неговите силни беседи: те живо отразяват сложните пътеки на неговата интересна преживелица и ни унасят в една епоха, която - при треперливата светлина на тия редове - наистина изглежда чудна и приказна.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

134. Наред с него (Теодор Преславец) работеше Петър Осоговски, отпосле Доростолски епископ. Той обикаляше северна и източна България, мина в земите на сегашна Румъния, до самите Карпати, както и в Западна Русия.

135. Основа църкви в Доростол, дето година след встъпването си стана епископ в Рига, Севастопол, Краков и Виена.

136. Там дейността му се сплита с тая на Симеон Антипа и мъчно би било да се определи кое кому принадлежи.

137. Знае се със сигурност, че споменатите църкви са основани от него. Но в някои от тях - в Краков, Виена и Рига - е работил почти изключително Симеон Антипа, който беше епископ Краковски.

138. За църквата във Варшава се знае, че е основана също от Петър Осоговски. Той проповядваше явно по улици, площади, църкви, събрания.

Наред с презрението и смеха на тълпата, той понасяше не само упреци, груби обиди, но и мъки. Затварян е бил често, особено в Севастопол и Рига, изтезаван е бил от ония, които така рязко нападаше - духовници, дворяни, войници, властници.

Това е била общата участ на всички богомили, но в живота на Петър Осоговски ясно виждаме докъде може да стигне дълбоката преданост към едно учение, преданост, чужда на граници, не признаваща изключителни моменти.

Човек от народа, с искрен и жив темперамент, правдив и рязък, той беше женен и остави две деца. По увещание на Боян, един стар дворянин прибра жена му и децата му в Преслав и ги отгледа.

139. Петър Осоговски е оставил две големи книги: той не беше безкнижен, но не владееше онова, което епохата назва "хитрословие словесно". Тия две книги, пазени в Малта, говорят за неговия начин на мислене, начин оригинален и непосредствен. Едната има 384 листа, малък, грубо работен пергамент, кафяв с жилки. Тя се нарича "Деномесечен Указател" и съдържа онова, което бихме нарекли сега "богомилска астрология".

Ден по ден той проследява цялата година, с Кръговрата на Слънцето, шестте планети, Северната Колесница, Петела (Орион), Двете Рала (Андромеда и Касиопея), Кадилницата (Лебедовия Кръст), Птицата на Бога (Скорпион), Трапезата на влъхвите (Северната Корона), Соломея (Волопас), Млечния път и Старците (Северната Змия).

Наред с оригиналните легенди, повествуващи за съвсем ново разбиране на Звездните Митове, той наивно и благоговейно рисува, в широки, счупени линии, образите на тия звездни пътища, както неговата проста и непосредствена интуиция му ги диктува.

140. В тоя "Деномесечен Указател" намираме на 25 април въпросите, които Пилат задава на Исус. Тази страница е много интересна: тя представя едно схващане на Голгота съвсем ново и зряло. Исус е разпъван вече, той седми път отива на кръст и заявява на Пилат, че отива в чертога на своята съпруга; жертвата се тясно преплита с брака и това схващане придава трагично величие на целия тон.

141. Буди интерес основната парабола, която свързва страничните легенди за съзвездията. Соломон, Царят - Маг, верният хиерофант, тръгва да се поклони на родилия се млад цар - Исус (Слънцето); той се качва на северната колесница, впрегната в девет бели коня, но трябва да принесе в жертва Петела пред извора на Двете Рала.

142. На пътя той взема от Кръглия Храм на Абрахам Кадилницата и в гнездото на Божията птица намира златно яйце.

143. При излизане от храма той среща Соломея - Суламит, египетската жрица и царкиня. Пред вратата на Бетлехемската пещера той вижда Трапезата на Влъхвите, които чакат своя Цар, за да се поклонят на Новородения. Водени по Млечния път от Соломоновата звезда, те са стигнали и очакват мълчаливо.

144. От Пещерата излизат Тримата Старци и приемат в ръце даровете на влъхвите, а Соломон собсвеноръчно поднася Златното Яйце на новородения Цар.

145. Книгата е интересна. Около тази основна, макар и наивна донякъде легенда, се редят други притчи, доста зрело замислени. И така е изложена цялата книга. На всяка страница се срещат рисунки, които

уясняват мистичното, магично и митично изобразяване на влиянието през тоя ден; ред сфери се кръстосват, грубо дадени, свързват се с мистични фигури - библейски лица, растения, апокалиптични атрибути, животни.

146. Тук ясно личи влиянието на богомилското Таро: но свързването на предметите обладава известна живост и е пълно с характер. Личи добро изучаване на Апокалипсиса и на пророческите книги. Това е важно.

Когато някой се заеме да излага българската магична догма, той ще пропусне с тази книга най-важния извор. Тази книга е писана от автора с назначение за някакъв руски дворянин, който сам си откупил пергамента и боите.

147. За него е работена и втората книга, еднакво важна - "Митарствата на душата", която в едно апокалиптично разпределение от 22 глави дава страшните картини на онова, което средновековната магия нарича Велико Дело. Исус слиза в ада, пазен от Голям Змей, за да посети местата на митарствата. Над всяка врата стои съответен надпис, разясняваш стадийте, през които минава душата. Всички врати са 21: толкова загадки трябва да разреши душата, толкова подвизи трябва да извърши човешкия дух.

148. Донякъде близо до тази книга стои старо пелеагическо предание за Подвизите на Херкулес. Тя е също изписана с рисунки: Пазачът на Прага стои, по-приличен на гущер, отколкото на Змей, а пред него рицар с тогавашната българска дворянска носия, му дава стрела и пентакъл. И редят се всички фигури на Великото Дело - шест български, оригинални, с кратки, едро написани пояснения. Тези пояснения са интересни по форма и съдържание. На второто митарство под фигурата стои текст: "Ти знаеш ли как яйцето става петел, а петелът - жена? И ето, ти не знаеш тези работи." А на седмото митарство пише: "Аз минах вратите, Господи Исусе, аз свърших. Мъртъв труп е душата ми, а духът ми - при твоите нозе: аз умрех. И ето, аз минах вратите."

149. На един от последните листа стои широк, едър надпис: "Божията Милост над Маслиноносците излива светлина. Зората носи вятър - а ти не знаеш отде иде и накъде духа. Божията Милост да бъде над Синовете на Разрушението." Книгата е писана, види се, не от самия автор: стилът бие на руски, някъде е чист народен руски език, а само тук-там проблясва българската книжовна реч на епохата. Тази книга е от също такова значение за нашата алхимична догма, от каквото е първата за астрологичната.

150. Езикът е прост, сбит, някъде неясен, претрупан с народни изрази, които го правят неразбран, понеже научно не са установени в никой речник. Но това не намалява огромното значение на книгите: като окултни паметници те са нещо неоченимо, понеже никога вече българската ръка не се е връщала към тия проблеми с такъв прост, но пронизващ поглед.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

151. Додето названите ученици работеха на много места, двама души се бяха затворили само в една отделна област и работеха там, без да излизат, докато ги извика великият ден на неверна отплата.

152. Хамерон Дубровнишки, или както по-често го наричат, Камерун Добровнишки. Той беше от Александрия. Учен, дълбоко просветен, той стана епископ на Дубровник, дето стоя затворен, в едно истинско усамотение, без да посещава никого. Учениците му дохождаха при него и го виждаха да работи по книгите, които искаше да остави тям и на поколенията. Лишен от някои качества, необходими за проповедник и организатор, той уясняваше, тълкуваше, просветляваше, но не на основа на една църква; даже църквата, на която стана епископ, беше основана от Стефан Венецианец.

Той умря млад, но написа много. Характерна за неговото книжовно дело е онази черта, която го доближаваше силно до диалектиката на Платон и първите неоплатоници.

Наред с това, неговите книги дават широчина и грандиозност на построението, което го слага близо до Василий и Валентин Гностик. Книгите му са малки, но писани строго, ясно и с отчетлива мисъл. Дух на висока интуиция разкриват те. Основният тон е сигурност и строга увереност. В Малта се пази оригиналът само на първата от тях. Другите са в препис от Симеон Антипа. Оригиналите са били изгорени от самия него, когато е виждал, че учението ще бъде поругано и заклеймено с печата на незаслужен позор.

153. Те са характерни книги. Първата от тях "За Тайната Вечеря" повествува за два предмета: за Тайната Вечеря на Човека и за тайната Вечеря на Вселената.

154. В Библията, според автора, има записани много моменти на Тайната Вечеря: когато Ева изяжда плода на Познанието, когато Абрахам приема Двамата Странници, когато Мелхиседек посреща Абрахам, когато еврейския народ треви празнува своето излизане из страната на робството, когато Моисей сменя скрижалите втори път, когато Соломон среща Балкиза и пр.

155. И той, с тънка разборчивост, разглежда двата образа на Тайната Вечеря при тия случаи: митът на Равноденствието и Везните върви успоредно с мистиката на двойното самооплодяване у божествения зародиш.

Книгата има 43 листа, голям зеленикав пергамент.

156. Другата книга "Енигми за Чашата" трактува тайните на първия момент от Великото Дело: в ред въпроси и отговори между Кумоката Сибила (пророчица, предвещателница) и Тарквиний Горди се развива картината на странния произход на вътрешните качества.

157. Небесният Гарван, излязъл от Яйцето се връща и носи хляб. Но Чашата не е още готова - и той умира от жажда.

158. Тарквиний пита Сибилата : Що е Чаша? Сибилата отговаря: Чашата е Девствената Утроба на Хаоса, която носи Деветте Редата . Кой са тия Редове? Яйцето, Гарванът, Езикът, Посоката, Чашата, Звездата, Чертата, Кръгът и Квадратът.

- Как Редовете минават от Хаоса в Света? - Чрез Насърчението.
- Що е Насърчението? - Следа на Словото.
- Що е Словото? - Онова, което обитава в Хаоса и държи под власт неродените Редове.
- Как Словото се ражда? - Из Утробата на Пътя на Лъча.
- Що е Лъч? - Следа на Светлината.
- Що е Светлина? - Огнището на Първото Искане.
- Що е Искане? - Устрем за Сливане.
- Как Искането се явява? - Заспалият в себе си се пробужда в себе си и вижда себе си вън: ето устремът да осъществи себе си вън - и да се прояви. Първата му дума такава е " Да Бъде!"

159. Тарквиний пита на друго място:

- Какво ще налееш в Чашата? - Небесната Течност.
- От какво е съставена тази течност? - Тя е спермата на небесната Червена Змия.
- Какви свойства има? - Разтапя всичко.
- Но в какво ще я държиш? В каква чаша? - Чашата трябва да е от Течността, само че втвърдена.
- Защо мъдрите са казали някога, че Змията изяжда децата си, но не може да изяде своето яйце. Как ще втвърдиш Течността, за да образуваш Чашата?
- Чрез Светлина, Мълния, земен "централен" огън.
- Отде вземаш Светлината? - От Слънцето, от Палеца, от Пъпа (слънчевия възел).
- Отде вземаш Мълния? - От златото, от очите, от гръбначното основание.
- Отде вземаш земния огън? - От Светкавицата, от Фалоса, от Ктеиса, от женската Гръд, от Сърцето на Праведния.

160. В третата част на книгата Тарквиний пита Сибилата:

- Как ще уловиш Змията? - Змия яде опашката си, върти се на кръг, ти я пазиш от централната точка, от средното място.
- Как ще я видиш у себе си? - Трябва да я целунеш между очите, да я погълнеш, да я разтопиш в кръвта си, да я чакаш седем дена додето кипне и почне броженето в квасната кръвна смес.
- Как познаваш това време? - Сместта става тъмнозелена и постепенно преминава в златисто вещество.
- По що се познава това в природата? - Там дава червената боя на киновърта.
- По що се познава Змията в земята? - Коремът и гърбът и са жълти, главата тъмна и зеленикава. Четирите и крака са четирите стихий, трите и уши са трите изпарения, повдигащи се нагоре, раздиплящи се нагоре, разпадащи се настрани.
- Какви са тези начала, по които върви това разпадане? - Първата змия предава на вътрешната змия в човека своята кръв, тя я зачева и ражда.

161. - По що се вижда, че е намерил човек змията? - Тя се е прострела пред вратите на прага; тя пази мълчаливо, с втренчен поглед прага на храма.

162. - Как ще я победя? - Каж и трите четирирични думи, убий я, одери кожата ѝ , сдери я до костите на гръбнака, направи от нея стълба - стъпала до вратата на високия храм. Влез и ще намериш.

163. - Жрецът е бил меден, но се е променил лунен (сребърен). След четири дни ти можеш да го обърнеш в слънчев (златен).

164. - Какви са трите четирирични думи? - Трите първи имена Божии, четени наобратно, произнесени на висок глас.

165. Тази книга, особено в последното цитирано място, силно напомня откъслечните ръкописи на Зосима , грък- александриец, четвърти век. Възможно е да са били знайни на епископа неговите книги, или поне идеите му. Защото на места даже и в стила се чувства силно влияние на Зосима и на ранните александрийци.

166. Книгата е препис от преписа на Симеон Антипа - на дебела хартия, сигурно от тринадесети век. Така е и с останалите книги на този автор.

xx

167. Книга за домовете разглежда 12-те зодиакални дома в техния митичен и алхимичен образ. Пълни с прелест са разказите за раждането на Исус (Слънцето) и на шестте му сестри (планетните кръгове).

168. Той бива воден на Голгота като на празник - от 12 града му пращат дарове. Но, когато го приковават към кръста, той се мъчи в продължение на 12 часа, а когато умира, духът му посещава 12 -те кръга на Ада.

169. Това тройно шествие на Слънцето през Зодиака е разказано с една велика умисъл: да се предадат на българската легенда отсенките на първите гностически митове. Адът по разпределение наподобява голяма човешка фигура.

170. Първият кръг (Овен) е Талет, жертвата, Агнец, заклан върху равноденствения кръст. Там е главата на Великия Човек, коленото на Вениамин, който държи вълк, негов знак е Аметистът.

171. Вторият кръг (Телец) е Шар, плодородието, Девата на любовта с рога на главата, яздейца апис. Там е шията на Човека, племето на Исакар, държащ покорен осел; негов знак е Ахатът.

172. Третият кръг (Близнаци) е Теомим, съюзът - двамата близнаци, избили оскърбителите. Там са ръцете на Човека, племената на Симон и Леви, държащи меч и брадва. Негов знак е Берилът.
173. Четвърти кръг (Рак) е Сартан, привързаностите - рак на гърдите на Изис. Там е коремът на Човека, племето на Забулон, държащ кораб. Негов знак е Изумрудът.
174. Пети кръг (Лъв) е Ариел, силата - разярен лъв, згрявящ земните семена. Там е сърцето на Човека, кляното на Юда, държащ лъва и магичен скипър. Негов знак е Рубинът.
175. Шести кръг (Дева) е Ветулех, чистотата, момиче с клас. Там е слънчевият възел на Човека, коляното на Апора, държащ тайна. Негов знак е Ясмитът.
176. Седми кръг (Везни) е Мознаим, правдата, жена с вързани очи. Там са бедрата на Човека, коляното на Дан, държащ скрижали и книгата на Енох. Негов знак е Брилянтът.
177. Осмия кръг (Скорпион) е Акреб, изпитанието, змията на дървото. Там са половите органи на Човека, коляното на Гад, държащ въже и бич. Негов знак е Топазът.
178. Деветият кръг е (Стрелец) е Кещат, отплатата, Центавър с опънат лък. Там са слабините на Човека, коляното на Йосиф, държащ лък и кожа от сърна. Негов знак е Карбункулът.
179. Десетият кръг (Козирог) е Геди, грехът (Тайната), козел с рана на гърлото. Там са колената на Човека, племето на Нафталин, държащ сърна и свирка. Негов знак е Оникс.
180. Единадесети кръг (Водолей) е Дели, съдът, урна с вода. Там са прасците на Човека, коляното на Рувим, държащ амфора. Негов знак е Сапфирът.
181. Дванадесети кръг (Риби) е Догим, потопът, две риби. Там са стъпалата на Човека, колената на Ефраим и Манасий, приемащи кръщение. Негов знак е Хризолитът.
- 92 листа съставят книгата.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

182. Наред с нея, като нейно допълнение, стои една КНИГА ЗА КРЪГОВЕТЕ, дето същия дух, тон и план са записани в разказите за седемте планетни цикъла - Исус и дъщерите на Хисторазас.

Когато Моисей се оженва за Сепфора, първата от тях, Исус се изменя на огнена къпина и думи на горчив упрек сипе към него. Но Моисей извежда избрания народ - и на планината Синай исус му дава едно цвете от крин, за да разгадае тайните му.

183. Тайните на крина са тайните на шестте кръга - шестте сестри на Сепфора. И, когато Израил върви, под ръката на Исус Навин, към обетованите Страни, Моисей съзерцава на планината гордо шествие на Слънцето из шестте кръга. Заедно с кръга на Слънцето, те образуват седемте архетипни кръга, чието отражение през Диафаната са дванадесетте кръга на Ада.

Защото $7 = 4 + 3$; това отразено дава $12 = 4 * 3$, тъй като знакът на събирането + отразен, дава знакът на отражението *.

184. Ето пазителките на кръговете, дъщерите на Хисторазас:

1. Сепфора - Венера - Любов и Мъдрост - утробата на Небесния Хермафродит, дето живее архангел Анаел, царят на "Звездната Светлина", който от Духа Святого приема оплодяване и пази семената на бъдещите неща. Сепфора държи огледало, арфа и седмоцветна дъга.

2. Минит - Марс - Вражда и Жар - Устата на Хермафродита, дето живее Самаел, царят на разорението и катастрофите. Минит държи меч, гърнило и пламък.

3. Тора - Юпитер - Майчинство и Царственост - носът на Хермафродита, дето живее Задкиел (Захариел), царят на безпристратието и безкористието. Тора държи държава, скрижали и везни.

4. Атобим - Сатурн - Смърт и Тайна - ушите на Хермафродита, дето живее Касиел, царят на мисълта и духопостигането. Атобим държи черна завеса, коса и седморка.

5. Амегедим - Слънце - Хармония и Начало - Темето на Хермафродита, дето живее Михаел, Победителят на Змията, царят на живота и безсмъртието. Амегедим държи златен диск, бяла завеса и тирс.

6. Шекимашем - Луна - Бременност и Хранителство - тилът на Хермафродита, дето живее Габриел, царят на посвещението и откровението. Шекимашем държи покривало, яйце и пентакъл.

7. Хермасим - Меркурий - Проводничество, Движение, очите на Хермафродита, дето живее Рафаел, царят на мъдростта и Изкуството. Хермасим държи сфера, лира и папирус.

Книгата е малък формат, 70 листа, препис от препис.

185. Същият легендарен тон е запазен в Царицата на Сабах, явно подражание на Бояновата легенда, 17 листа, голям пергамент, късно копие.

186. Виждаме, без легенда и мит, едно чисто поглеждане на архетипните направления. Книгата силно напомня ранните неоплатоници, даже на места по стил и разпределение наподобява ясно платоновите Енеади. Но нищо заето няма, освен планът на първите две глава.

Книгата има 14 глави, разделена е на строфи по 2 реда. Речта е проза, без размер. Формат - голямо фолио, съдържа 92 листа, една буква със заглавки и орнаментална рамка в червен фон.

187. С това се свършват книгите на Дубровнишкия епископ, дето личи разнообразна тема, жив език, догматична строгост, почти сухост. До кого са писани книгите не се знае, никъде в тях няма указано обръщение, нито на края е отбелязано кой ги е чел. Знае се, че Хамерон Дубровнишки не е отправял писма до никого във от града. Значи, писани са за неговите ученици в града.

188. Светомир Македонец работеше из Южна Македония, но ходеше непрекъснато и основа църкви на далечни места. Той беше комитопул (вождна племе), външен дворянин.

Защото и самата история ни говори, че болярите се делили тогава на две: вътрешни и външни. Още при Борис от племенните, високородни българи се образувало около трона висше съсловие, българската аристокрация, произхождаща от старите водачи на отделните славянски племена в страната. Това съсловие се наричало "златно" болярство, или вътрешно. Оттук думата "златен болярин" в българските песни не трябва да се схваща като епитет, а като просто прилагателно.

189. А племенните водачи, "кметовете" на македонските славяни, присъединени при Борис и Симеон към българската корона, образували външно болярство. Те се наричали комити, т. е. водачи, воеводи, вождове. Комит (от гръцки - комес, комитас, нашето кмет) произлиза от комис - село. Значи, комит означава първоначално селник, владетел на селище, на племенна земя.

190. Във Византия така наричаха управителите на отделните области, а у славяните това название се даваше на ония, които открай време бяха владетели на отделните племена. Синовете им, които имаха болярска кръв и болярски права (синовете от първия брак), се наричаха комитопули. Те бяха владетелни князе, нямаха право да участват в централното управление на царството, зависеха направо от царя, дължеха му войска и право на реквизиране на храна в натура, а иначе бяха независими и се явяваха на общи земски събори. Аз настоявам да се запомнят тези характеристики, защото те важат за разбиране на събитията.

191. Светомир Македонец имаше двама братя. За управлението на областта се грижеше баща му, който беше комит на племето сагудати по долния Вардар.

Светомир бе болярин, богат и образован. На младини много пътувал на запад и изток, помагал в ред войни ту на Византия, ту на България, много изживял и видял. Сега той беше зает с мирска организационна работа. Невъзможно изглежда за краткия период от 30 години да се изходят и уредят така здраво многобройните църкви, създадени от него.

192. Склина (сега Салона в Далмация), Кьолн, Вреслав, Бруга (Брюгга), Бергама, Мадрид, Флоренция, Динец (сега не съществува, в Южна Франция), Скробела (досегашна Бруса), Горни Понт (северно от Букурещ), Долни Понт (в сегашна Бесарабия), Летцина (сегашно Фиуме), Наполе (Неапол), Равена, Ипон, Скоция (на остров Милет), Сиракуза, Пиза, Аргос, Лемнос, Верховиц (Южна Русия), Зиденец (Моравия), Сиелово (разрушен, южно от сегашен Берлин), Брода (Северна Италия), Дземли (Унгария, източно от сегашна Будапеща), Горно Ростов (Ростов на Дон), Дсетрийс (южно от Дрезден), Вахия (Ирландия), Селинец (Моравия), Келтона (северно от сегашна Салмалка), Хуза (южна Германия), Генуа, Тулуза, Сабона (сега Лисабон), Филипопол, Търновец (по Горни Вардар), Лимс, Алхабад (Индия), Стебниц (сегашна Бохемия), Макайя (на остров Цейлон), Адрианапол - това са градовете, дето той сам е основал и водил църкви.

193. Едната трета от всички църкви той сам е основал. В онова време, при невъзможни условия на движение, той е минавал бързо, усвоявал е различни езици и е имал все още време за наставление и проповед. Подвиг е тази работа : днес изглежда невъзможна. При тази жива организационна работа, той е намирал и време да пише.

194. Малта пази, подвързани в 6 книги неговите 493 писма към разни църкви. Те са послания на истински пастир, който увещава, учи, бди, наказва строго и не допуска заблуждение да размътва потока на живата вода.

195. Някои от тези писма съдържат разяснение на богомилските легенди, някои поясняват морални въпроси, а някои - проблеми, отнасящи се до космогонията, алхимията, херменевтиката, магията.

Всичките шест книги имат общо 4320 листа. Грамаден труд, даже въвн от организационната работа. Те се пазят в оригинал, разни формати, разни пергаменти. Някои са отпосле красени с рамки и орнаментика. Тонът на писмата е равен, спокоен, уверен и съсредоточен. Напомнят по език посланията на апостол Яков.

196. Остава да се спомене още един от богомилските апостоли, за да се създаде пълната картина на оная първа епоха : Симеон Антипа, епископ Краковски, работил заедно с Петър Осоговски. Неговата дейност се простира най-напред въвн вътрешна България, дето придружава Боян и Богомил, а после бива изпратен в основаната от Петър Краковски църква да я ръководи като епископ.

197. Той обикаляше постоянно Рига, Виена, Варсовия, но център на работата му остана Краков. Той постави 35 презвитери на тия градове, дето събранията ставаха всяка вечер, цяла нощ понякога - и работа се водеше оживено. Той се интересуваше от историческия образ на събитията и настояваше да не бъдат забравявани онези обстоятелства, които биха дали жива поука на поколенията изпосле.

198. Ето защо го виждаме да изисква от много църкви творенията на богомилските апостоли и да ги преписва сам или да поръчва точни преписи.

199. По занаятие миниатюрист и иконописец, учил се дълго в Атина, Византия, Флоренция и Венеция, той умело работеше заглавки, букви, миниатюри и църковни образи.

Онава, което ръката му е оставила като книга или рисунка, носи явни следи на строга художественост. Нему Малта държи многобройни копия на книги - богомилски творения. В Малта се пазят ключове на Венецианското, Богомилското и Египетското Таро, рязани върху мед и красени със сребро и бисер. Те образуват 88 плочи.

200. Там виждаме и първия препис на Бояновите 18 легенди, точно копие на изгорения оригинал, Стефанит и Ихнилат, с коментари от Симеон Антипа; преписи на всички книги, чиито оригинали съдбата бе присъдила да бъдат изгубени:

- Йоаново евангелие, богомилско-гностична версия, с коментари от Симеон Антипа;
- Дванадесет книги за Брака на Богомил, писани под диктовката на самия Богомил, украсени с 48 миниатюри, изразяващи мистичната Сватбена Вечеря на Исуса Христа;
- Образите на Боян, Богомил, Вотан, Алтотас, работени със суха темпера върху гипсовата дъска, в пълни, меки бои;
- Начертанията на Скинията, диктувани от Боян и написани с рамки и рисунки, от които осем е работил сам Боян - със синя и кафява боя.

201. На Симеон Антипа се дължи единствената книга по история на богомилското движение - История на Милостта Божия, 270 листа, голям пергамент, дето се дават сведения за учениците, учението и събитията в тяхната вътрешна връзка: разгледани са 32 години на движението, от 928

г. нататък.

202. Наред с това, той даде и опит за системно изтегляне на цялото богомилско предание "Теория на Милостта Божия", две книги, 149 листа, обгръщаща мистериите, догмите и ритуалите на първото богомилство. По ценността на тия две книги не може не само да се спори, а и да се говори.

Те са единствени книги, писани от вътрешен и то в ранния период на първата богомилска църква. Те се пазят в Малта на почетно място. Там намирам запазени в оригинал и другите книги на Симеон, които ще изброя.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

203. Две книги за синовете на Яков, богомилско излагане на кабалистичното предание, 42 листа. Тук се дават езотерични картини на 12-те часа, подвизите, които трябва да извърши посветеният в седемте сфери на вселената чрез развитие на качествата в себе си.

1. Венеамин, когото Майката нарича "Син на моята скръб", защото е начало на изпитанията, а бащата - "Син на десницата ми", защото е начало на скритите сили - властва над ПЪРВИЯ ЧАС. Той има числото 12, търпи изтребление, но после се засилва, става пример, "обичан Богу" и дава корона на първия цар - Саул, син на пещерата. Той укротява своите страсти, даже демоните си подчинява, кротък е, безгневен, хвали Бога.

2. Исакар, когото бащата нарича "Син на възмездие", защото е отплата за подвиг, носи арканите на ВТОРИЯ ЧАС. Той има числото 9, носи многочисленост, обича своята небесна родина, робува цял живот и мъдро служи. Той изучава равенството на годината, равновесието на силите, кръста, анализира пътя на хармонията в аналогията на противните, отричащи се полюси; негово дело е узнаването на Червения Змей и двойната поляризация (свастиката) на Всемирната Звездна Светлина; той научава хармонията на мълниците и пътя на бурята през кадуцея.

3. Леви, син на проклятието и Симеон, синът на измяната, обладателите на числото 3, господстват над ТРЕТИЯ ЧАС. Те отмеряват варварски за всеки чужд позор, бездомно се скитат и носят скритом тайните; те са обитатели на пустини, дебри и пещери; разнасят изваяния и магични фигури, изцеряват свои и убиват врагове. Техни синове са тримата; от тях се ражда Йохаведа, майката на Моисей. Те са левити, служители на Скинията и на Девата. Тям принадлежат десетъците, плодовите начатки и хлябът. Те проникват в тайните на триъгълника, знаят начала на седемте системи на Теогонията и владеят всички религиозни символи. Те са пазители на сестрата и отмъщават на онзи, който се кощуну с тайните: "Защото в гнева си убиха човеци и в упорството си прерязаха жилите на волове; проклет гневът им, защото е силен и яростта им, защото е жестока." (Вит. 49, 6-7)

4. Забулон, син на договора и клетвата, господар на числото 6, владее ЧЕТВЪРТИЯ ЧАС. Той е там, с широко потомство, от Морето на Земния Огън, до Морето на Живата Вода владее земи. Той е Съдия, Поучител, родоначалник на свещеници и строители, на кръстителите, на рибари и мирноосци. Той властва над всички призраци, познава Диафаната и развързва всяко магическо очарование и вълшебство. Син на Пратоничество и Магия, на връзки и развързки, баща на хиерофантите - Забулон е обладател на първото спираловидно движение, символизирано в Рака.

5. Юда, син на хвалата, владее ПЕТИЯ ЧАС. Той е господар на числото 4, правдив покровител и чист приятел. Юда е кръвосмесител като залог за блуд дава печат, лента посех. Силен и благороден е Юда, първенец е по дух, но не по раждане. В неговата земя е Соломоновият храм 44-стенният четириъгълник. Псалмопевец, царе и жреци ражда Юда; той е едничък верен страж на свещената традиция, на жреческия култ, на законите и циклите на Милостта; той узнава пътищата на мировата хармония в центъра на четирите стихийни сили.

Той държи под ярема на десницата си враговете, под бремето на милостта си - приятелите на храма. Лъв е Юда - и никой не смее да го разбуди. Скиптри, законоположници, държави красят потомството му: "Сила" се ражда от него - "Оставеният за обещание".

Той "вързва за лозата своя жребец и пере с вино своята риза; очите му са червени от вино, а устата му - бяла от мляко"(Вит. 49,11-12). Той държи оплодяващия камък.

6. Ашер - синът на насладата, владее ШЕСТИЯ ЧАС и числото 8. Той строи кораби на търсене; жито, елей, вино и метали дава страната му: трапеза е неговата душа - трапеза на царе.

Житница е потомството му. Защото той е недостъпен за страх.

7. Дан, синът на присъдата, владее СЕДМИЯ ЧАС и числото седем. Той е силен, владее малка земя - воин и съдник. Той владее магнитната светлина. Дан ще бъде злия на пътя, Аспид на пътеките, който хапе копитата на коня.(Вит. 49, 17). Той е господар на развалината и жрец на възкресението.

8. Гад, синът на благоденствието, владее ОСМИЯ ЧАС и числото 11. Бащата го нарича "прихождане на много народи", а майката - "благополучие иде". Той владее Изтока, при реката на кръщението. Пасбища и керван е земята му - бой с врагове и грабители. "Разбойници ще го разбият, но и той ще разбие най-послед." (Вит. 49, 17). Гад предвижда последиците, има огледало и меч, пресмята вечните числа и умее да оравновесява причините.

9. Йосиф, синът на изобилието, е служител и тайновидец на царе. Той владее ДЕВЕТИЯ ЧАС и числото

10. Той е жрец на промисъл, пазител на Вечния Склоп, плодовита вейка, израсла до извора; по стените на Храма пълзят листата й, той е властник на кубичния камък и на стрелите: "Всесилният ще те благослови с небесни благословения отгоре, с благословения на бездната отдолу, с благословенията на ненките и на утробата".(Вит.49, 25); Той проследява произхода и развитието на свещената традиция , уважава тайните на магичните и езотерични догми и мълчи пред външните.

10. Нафталим, синът на разкоша, владее ДЕСЕТИЯ ЧАС и числото пет .Над гори и богати нивя царува той. Обладател на оръжия и монети. Пленниците са последните му синове. Той изучава звездите , небесните движения и кръгове в техните първоначала и далечни последици. "Нафталим е елен на свобода, който казва мъдри изречения". Оракули, пророчества и притчи ражда неговият чертог - тайната на словото и жеста владее той.

11. Рубин - синът на първенството , на когото бащата казва : "Ето син!", а майката : "Виде Бог смирението ми!". Той е владетел на ЕДИНАДЕСЕТИЯ ЧАС и на числото 1. Той отстъпва своето първородство по необходимостта на съблазнител и кръвосмесник : на леглото на баща си възлегла той, за да узнае загадките на Божественото Родителство; фалосът (3) и ктеисът (2) дават пентаграмата - една загадка, отлична от Едиповата, чието число е четворката. Той говори лошо и хитро, а действа добре и искрено. Избавител е името му, хляб и вода даваше земята му, месо и гладка вълна. Бездействие и вътрешна активност определят старостта му. С помощта на аналогията той проследява с проникване законите на живота и Всемирния Разум: "Изврел си като вода из горещ подземен извор, но ще имаш преимущество". (Вит. 49, 4)

12. Ефраим, синът на милувката и Манасии, синът на очарованието, владее ДВАНДЕСЕТИЯ ЧАС и числото две. Столица е земята им, седалище на стари тронове, но те са последни служители. Отцепници от земята на Клетвата и от Закона на Обетованието - те са корави градостроители : кули, стълбове и палати съграждат. Изцерителни желаня е потомството им - овча къпел, дето Ангел Господен размътва водите. Те извъртват шестте велики дела на природата при помощта на насочване и кръстосване светлицата.

204. Тази книга е написана догматично, строго и обладава поразяваща точност при предаване архетипните пътища и форми.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

205 "Тълкуване на Йоановия Апокалипсис" - 22 книги, 313 листа - с магични пентакли, диаграми, линейни построения и фигури с две лица нагоре и надолу - работени с линията на Диафанита в средата.

Книгата е много обширна и подробна по тълкуване и анализ , за да може да се резюмира нещо от нея.

206. "За Небесния Хлеб" - легенда за Дървото на Живота, построено върху основите на "Книгата на Енох", 13 книги, 209 листа; легендата обхваща само по 10-12 реда от всяка книга, а другото е коментарий на Антипа.

207. "Тайнопис на Милостта Божия" - изложението на кабалистичните богомилски ключове, 78 листа и 201 лист и изяснения. Там се дават следните ключове :

1. Азбучен ключ на човешките имена с превод, тълкуване , езотерична легенда, мистични насочвания и кабалистично мисловно значение;

2. Ключ на имената Божии - гностично-кабалистични указания, значения, магични действия, седем произношения, жестове, кадения и скъпи камъни, отговарящи на всяко име;

3. Ключ на митовите черти, лица, богове на всички религии: египетска, сирийска, асиро-вавилонска, еврейска, индийска, персийска, китайска, северна, гръцка, римска, старославянска, древна (сигурно мексиканска или маиска);

4. Ключ на ангелската йерархия - признаци, деяния, влияния, молитви, заклинания, дни и часове ;

5. Ключ на страните - страни, градове, острови, области - от създаването на света до тогава, с тълкуване и езотерични изяснения;

6. Ключ на деянията - подвизи, дела, изпитания, посвещения, загадки;

7. Ключ на символите - пентакли, букви, цифри, линии, знакове, образи, икони, начертания;

8. Ключ на службите - култове, церемонии, одежди, молитви, жертви, клетви, ръкополагане, тайнства, треви;

9. Ключ на тайните - мистерии и секретни церемонии.

208. Книгата е от грамадно значение : единствена книга, дето са спазени изложени точно и строго ключовете на едно тайно общество. Тази книга е била запазена във фалшив и непълен препис у един манихеец от Виена; в 1257 година е била преведена на латински, а в 1420 година печатана. Заглавието ѝ в печатното издание е " Сименис Антипе "Де Криптограмате" Дей Грецие либри трес ин фолио - ин Беролинае МСССоХХ."

Това издание, за добра чест, е било пропаднало при пренасяне с параход за Ирландия, за където е било назначено и от книгата са останали само 6 екземпляра, които се пазят в Малта. В това издание книгата е разделена на три книги, печатана е на стар зелен с едър гармонд и има 428 страници.

209. Освен това, Симеон Антипа е писал още "Книга на Пророчествата", 4 книги, 420 листа, дето се дава богомилско тълкуване по една скрита версия на библейските пророчески книги.

210. "Ледни Дихания" - 92 листа с магични молитви, богомилски по произход - и заклинания на Четирите и Седемте. Книгата е подвързана с тъмно-жълто кадифе, обсипано с бисери. Това е единственият богомилски ритуал, писан някога.

211. Отпосле той цял е влязъл в "Големия Ритуал на Марта", с който си служи само Хиерофантът на Ордена.

212. При това разнообразно съдържание ясно личи грамадната книжовна заслуга на Симеон Антипа: той направи онова, което изглеждаше излишно тогава, а наложително сега, като събра изгубените следи на четири века човешка история. Защото онова, което той скицира като деяние и подвиг на първите 32 години, разрастване и храни народите цели четиристотин години.

213. Прехласнати във вечността, богомилите не искаха човешката памет да запази следите на тяхната стъпка и време; те нямаха историк - и Симеон Антипа по необходимост трябваше да стане такъв. Защото в своята книжовна дейност той остана верен на онова начало, което четем в първите редове на неговата история - "Аз искам да запазя като скъп спомен на поколенията онова, което извършиха някои; аз искам да дам назидание там, дето смътната памет ще си спомни само метеж и позорно деяние; когато говорят : те бяха съблазнители и духовни лихсимци; аз искам младите да дадат правдивият отговор: Ние знаем какви бяха те - ние знаем за какво умряха!"

214. В наши дни това звучи като сбъднато пророчество, но тогава в далечната епоха на устрема и борбата, тези думи са звучали само като строга увереност.

xx

215. Учениците, върху които аз се спрях, по необходимост бяха разпрацани през идната 928 - 929 година. Те се пръснаха, работиха, само понякога минаваха през България и искаха насока и осветление.

216. Нуждите на времето бяха наложили всеки да бъде сам съдник и ръководител, понеже нямаше ни време, ни възможност да се искат наставления по всички въпроси.

217. Но за направеното се долагаше; когато това беше невъзможно - всеки питаше своето съзнание и съвест. Духовната верига от устрем, мисъл и чиста ревност за делото трябваше да роди буря, да разрови въглените на жадно духовно искане - и метежът се наложи. Той дойде по шаблона на ония исторични закони, които еднакво извикват падането на снежинката и падането на метеора. Сега трябваше метеор да падне.

218. Цар Петър се сбирал с двама тогавашни църковници - презвитер Козма и патриарх Данаил. Последният бе сменил патриарх Стефан след неговата смърт. Патриархът бе користолюбец, упорит и разпуснат. А презвитер Козма бе ученолюбив и жадуваше да знае. Строго привързан към догмата на православната вяра, жив църковник, добър ритор, той мечтаеше да стигне патриаршеството. При постоянна обмяна на мисли, цар Петър обикваше аскетическия живот и намразваше тежкото иго на царската власт.

219. Веднъж, според "Историята" на Симеон Антипа, той извикал Боян и му съобщил, че ще остави короната, за да се покалугери. Боян да приеме царството.

Боян му казал, че до потира на жрец се стига през царската корона, и лошият цар не може да стане добър жрец. Че той, Боян, не би приел царската корона, защото е цар на друга държава, земна корона не може да носи. И упрекнал брат си, че се води по ума и думата на патриарси и презвитери, които служат на умрял бог посмъртна служба. Упреците се отнасяли и до Петър лично, като цар : данъците тежели на народа, царят минавал своите нощи в бледни мечтания, а дните си - в компромиси. Разкошът, тлението, разпътството подтискали дворец и болярство: сама царицата разнасяла дъха на разлагане.

Царят дарявал епископи, за да мълчат и успокояват народа - та да се избегнат метежите. Сам царя поддържа несправедно крепостничество: "Ако трябваше робство да има, ти пръв трябваше да станеш роб!"

220. Това, както се предава, е истинската картина на века. Царицата донесе в двора византийски нрави, разкол, пирове, тънка сладост, лукавство, хитрост, отдаване и оргии. Данъците наистина тежеха.

Църквата поддържаше слабата царска власт, за да добие почетно положение - и успя. Църквата в десети век у нас беше верно отражение на византийската църковна йерархия. И без това - и дворец, и църква, и управа се редеше по византийски тип.

221. Българският патриарх държеше под ръката си 40 епископи. Тези катедри, както и патриаршеската, по великолепието, разкош и високи привилегии от страна на държавата, се равняваха на византийските. Патриархът имаше 40 клирници, свой собствен щат; широк щат имаша и епископите - 20 -30 клирници, скъпо

плащани. Те бяха силна опора на властта, държавата ги ценеше и ги поддържаше с подаръци, привилегии, протекции и не обръщаше внимание на оплакванията против тях. Тези клирници, особено епископите, бяха най-здравия мост на династичните везни.

222. Според самия презвитер Козма, духовентството говорило : "Царя и боляри Богом соутъ поставени" - и цар Петър раздавал на това духовентство богати подаръци - митри, скиптри, мантии, земи, злато и роби. Доходите на епископи и презвитери били грамадни - сбор от треби, вземани в натура, такси от къща, от глава, от съдопроизводство (то е било тогава широко - обгръщало е и много мирски разпри), годишнина, месечни вземания, такси от празници и други, това е било вземано наред от българи, власи и вардарски турци.

Думите на Козма са прави - положението на клира беше закрепено и този клир произволничеше безнаказано.

223. Малко след Борис, патриархът, архиепископът и епископите получиха от държавата така наречените п а р и к и, селяни, крепостници, прикрепени към земята без право да я променят, освен по воля на господаря, подобно на римските "адекриптицис".

При това голямо богатство, висшите от клира живееха много разпуснато и разтленно.

224. Същият Козма в "О църковному чиноу Слово" ги съди, че ходят със свита като царе, че яздят богато оседлани коне, че живеят "не по писанием". Той справедливо бележи, че "о пицах же и веселим и таковъх нельзя глаголати".

225. Народът не можеше да вярва в догмата на една църква, чийто представители не живеят морала на тази догма. Той се отвращаваше от разпътния клир, от разтленните заповедници - боляри и от слабия цар. Политическите условия помогнаха на това недоволство да се разрази на няколко пъти.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

226. В 928 г. , както летописец Кедрин говори, възстанаха боляри, за да свалят от преславсия престол Петър и да покачат брат му Иван. Предложението бе направено първо на Боян, но той го отхвърли, като ги посъветва да не вдигат бунт, а да премахнат лошия ред в двора, като ограничат Георги Сурсубула и царица Мария, махнат раздорите и пречистят разтленните нрави.

227. Болярите не го послушаха, вдигнаха бунта формално, повдигнаха източните области, но на време още Боян бе заявил на Петър за кроежите в двора. Иван бе уловен, изтезаван от Сурсубула, затворен в тъмница и подстриган за калугер. Болярите бяха предадени на ужасна смърт.

228. Доловил чрез внучката си нишката на тия раздори, Роман изпрати свои магистри да разменят пленниците в Преславсия двор, дигна Иван, през Месемврия доведе го на кораб във Византия, сне му расото, даде му покои и злато, ожени го за някаква знатна арменвка, за да го държи при себе си винаги, като плашило срещу Преславската корона.

229. Втори заговор се замисля, сега от самия Сурсубул, в полза на Боян. Според Симеон Антипа, Боян отказва рязко и вдига една завеса, за да види Сурсубул Петър, който всичко е чул. Но царят е слаб, не може да въведе ред и няма смелост да залови и накаже виновника, защото се бои от Византия и не иска да печели враг в лицето на своята жена.

230. Но народът узнава за това и недоволствата започват.

231. Боян с покривало на лице обикаля из цяла България и избира ученици. Народът се събира жадно да слуша думите, които говорят за правда, за величие в живота и търпелива кротост.

232. Богомилите са много, неизброими, те са вече половината църква, и техните сухи, бледи като вощеница лица , светещи от бдение и пост очи, сухи ръце привличат вниманието. Те говорят тихо, мерно, никога не се карат и не спорят, кротки са, но изобличават всяка неправда, казват истината всекиму в лицето, проповядват, без да дирят многобройни слушатели - чисто, без корист и умисъл.

И народът отива на тълпи подир тия неизвестни апостоли, които дават само една гаранция за истинност на своята доктрина : че тя ги е научила да живеят чисто. Те говорят на народна реч, без хитрословие, разбрано; думите им са прости, сравненията - взети от близката природа и ежедневиия живот.

И народът разбира , че да се живее чисто не е мъчно - доста е да се живее естествено. Те говорят, как царете са сменили правдата с насилие, което печели земя и трон.

Как жрецът продава светинята и прави от дома на Отца дом търговски; как се изменят словата на правдата в слова на корист и суетно лихоимство.

И народът върви - и готви основите на онова Велико Разрушение, което ще остави в душата мълчалива пустиня, а в живота - пепел и руини.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

233. Към ноември, 928 г. Боян бе написал своите легенди. Те влизат всички в новото издание, българско изложение, приспособено за ВЪНШНИ. В оригинала те са много по-големи, пълни със сирийски, еврейски, коптски и староегипетски думи, необходими елементи на магичната реч.

234. Те се разделят по значение и характер на девет реда:

1. КОСМОГОНИЯ: Сатанаил ("Царят на мрака") и Адам ("Каин и Авел");
2. МАГИЯ: Небето ("Трите небеса") и стълбът ("Вавилонската кула")
3. МИСТИКА: Царят на Селима ("Мелхиседек") и Търсецата ("Каломан")

4. ЕЗОТЕРИКА: Моисей ("Жрец на Озирис") и Поклонение на влъхвите ("Пътят на звездите");
5. РИТУАЛ: Скритият ("Псалом на слънцето") и Скритата ("Песен на девата");
6. СИМВОЛИКА: Соломон ("Словата на Блажения") и Гадателят ("Даниел");
- 7.ВЕЛИКО ДЕЛО: Притчи ("Книга на загадките") и Савската царица ("Соломон и Балкиза");
8. МАЛКО ДЕЛО: Блудният син ("Сватбата на царския син") и Домът ("Дъщерята на царя");
9. АПОКАЛИПТИКА:Ездра ("Видение на Езра") и Юда ("Иисус на планината").

235. Освен тях, Богомил бе написал 29 легенди. Ето имената им :

- 1 . Изгонване на ангелите;
2. Кръстир дърво;
3. Въпроси на Балкиза;
4. Слизане на Исуса в ада;
5. Ходене на Богородица по мъките;
6. Митарственик;
7. Соломоновият Храм;
8. Виденията на Йоан Кръстител;
9. Повест за Чашата;
10. Деяния на Йосиф Ариматейски;
11. Въпроси на Пилат;
12. Образът на Абгар;
13. Повест за Ева;
14. Слизане на Бога по земята;
15. Архангел Михаил и Сатанаил;
16. Създаването на Рая;
17. Каин гради град;
18. Книга на Енох;
19. Борба на Якова с Бога;
20. За потопа;
21. За Голгота;
22. За детинството Исусово;
23. Магични молитви на св. Поликарп;
24. Битие на св. Богородица;
25. Създаване на звездите;
26. Странстванията на Балкиза;
27. Повест за Мелхиседек;
28. Пророк Елиас;
29. Откровение на апостол Павел.

236. Освен това, тъкмо тогава Боян написал бележитите "Предания за Стефанит и Ихнилат", които са най- добрият и най-дълбокият коментар за легендата под същото име, 12 книги, 800 листа, диктувани на четиримата ученика : Симеон Антипа, Никита Странник, Василий Византиец и Хамерун Добровнишки. Книгата е писана пет месеца. Подвързана с кожа от девствен бик, окована в злато, украсена със седем скъпи камъка, тази книга сега краси един олтар в Малта, в залата на посветените.

От тази чудна по език и съдържание книга има отпечатани на ръчна преса със старобългарски букви само седем екземпляра, малко фолио.

Те се намират у седмината учители на Запада. Печатана е във Виена през 1780 г.

237. Аз съм длъжен да обгледам книжовната дейност на богомилските учители и да свърша с нея. Защото след това те нямаха вече време да пишат.

238. Богомил диктува на Симеон Антипа и той написа "Правила за Аскеза и Усамотение", три книги, 208 листа, сега пазени в Малта.

Тогава тъкмо и св. Гавриил Лесковски изпрати в два преписа своите две книги:"За Пътищата на Прозрението", чиста мистика, напомняща есенианските книги.

239. След това нищо не бе писано от богомилски учител или ученик.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

240. През тия години се говореше вече за легендите. Богомилите се събираха, молитвуваша заедно и, по този начин, вниманието на хората бе привлечено върху съответните ученици и учители.

241. Презвитер Козма бе чул нещо от болярите, искаше да узнае по сигурен път "новото" и затова една вечер отиде в манастира св.Параскева. Но на вътрешната врата човек с покривало го спря и му забрани да влезе. На въпроса защо те се крият, ако не са престъпници, човекът не отговори нищо, само го отстрани и затвори вратата след него.

Обиден, презвитерът се яви при патриарха и го упрекна, че позволява да се обръщат манастирите в нечестиви слоборища, дете забулени хора разпътсват, сквернодействат и се кошунят със светостта на местата.

Патриарх Даниил поиска от Петър стражи и ги отпрати там. Но на вратата излезе самият Боян, с не си покривалото и заяви, че този манастир му е даден още от патриарх Стефан за лично усамотение и там никога няма право да влиза. Стражата засрамено се оттегли. Патриарх Даниил разбра, че сам Боян закриляше "еретиците", но не посмя да настоява и млъкна.

Тези събития дадоха на Козма храна за много подозрения; той не можеше да отиде при Боян и да му иска уяснение по това, защото сам Боян, при един предишен спор, му беше забранил да се среща с него или да иска свиждане.

242. И тогава именно почнаха острите нападки върху богомили и богомилство - такива, каквито ги знаем от "Обличителните слова" на Козма.

243. Важността на тия "изобличения" лежи другаде: дворът знаеше вече, кой е духовният родоначалник на "еретиците" и че в покоите на Боян се събират нощем ония, които възстават срещу власт и империя.

244. Това силно разклащаше доверието на цар, патриарх и дворянство към Бояна. И богомилите можеха да се видят в опасност. Половината боляри бяха вече богомилски оглашени, но рано беше още да се разчита на подкрепата им. Учението можеше да се спре насред пътя си.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

245. През зимата на 929 г. избухна нов бунт: Михаил свали расото, събра много метежници и се отправи към Преслав. Но, по чудо сякаш, още в началото на бунта, Михаил умря от внезапен удар, а сподвижниците му, между мирните боляри, за да не паднат в ръцете на Сурсубула, минаха горните извивки на Струма, нахълтаха във Византийската империя към Елада и Никополис (близо до сегашната Превеза), дето цели седмици разбойничеха. Но императорът не обръщаше на това внимание. Той не само им позволи да останат в империята му, но даже им даде почетни служби.

246. Симеон Антипа, като говори за този случай, указва за Боян като за истински спасител на държавата, без да уяснява повече. Сигурно той взема внезапната смърт на Михаил като изходна точка на своята мисъл. Във всеки случай, държавата бе спасена, а бунтът - пресечен.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

247. Но честолюбивите устреми на Сурсубула не се прекратиха с тия народни изпити.

248. Боян, както говори и Симеон Антипа, често водеше разговор със Сурсубула за ромеите и за истинската роля на Мария в двора. Макар силно обидно за Сурсубула лично, той ясно разбира истината и съзнава, че с услужване на византийския дворец малко ще спечели. Но той схваща страшната сила на Боян, като водач на мирски тълпи, долавя, че народът е силно привързан към него и че той именно е нужното лице.

249. Сурсубул му разкрива нашироко своите планове, така зле постигнати в предишните бунтове, и настоява Боян да приеме короната. Последният му говори, че няма нужда от Сурсубуловата ръка за това: той винаги може да го стори. Малко неразбрано му говори той за победите на "божия народ", за идните дни на сигурна, светла слава, но решително отказва да вземе участие в заговорите и не иска корона.

250. През тия времена именно Козма и Даниил упорито говорят пред Петър, че Боян е богомил и, че богомилите именно са причинители на народните разорения, метежи и бунтове.

Това здраво се втълпява в главата на царя и той извиква Боян, за да го пита по тези въпроси. Боян е в Доростол и не може да дойде.

251. Тогава, по настояване на двамата църковници, царят извиква Богомил и отправя към него въпросите: той ли е водач на еретиците, що учат те, какви скверни деяния вършат на потулени места, какво замислят против царя и властта и пр.

Богомил не отговаря на тия въпроси, а намира причината за метежите в слабостта на царя, разтлението на двора, лукавството на царица Мария, нехайната слабост на болярството.

Той говори, че онези потулени духовници, с които общува царят, са позор за Христовото царство и плевели на Божията нива.

252. Петър разбра, че наистина богомилите са безвластници, не търпят господарска власт и заговарят против короната.

Напусто са думите му - остри, прекалено строги. Богомил не открива нищо от учението. "Ние сме християни - казва той - ние се мъчим да заслужим Божията Милост с дело, думи и мисъл. Ние нищо скверно не вършим. Нищо от учението на Христа не отричаме, ни изменяме; ние живеем онова, което са живеели първите апостоли. Проповядваме словото на спасението и пазим христовите овци, разделени на оглашени, верни, избрани и съвършени. Ние сме Божиите кучета, които разкъсват всеки вълк. Ако царете и патриарсите идат да грабят стадото, те са вълци и ние ще разкъсаме и тях."

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

253. През 931 г. Чеслав Клонимирович, за когото летописците споменават, че е внук на Властимир, сръбския крал, роден от българка в Преславец, възпитан в Симеоновия дворец и пазен там като заложник, пряк наследник на сръбския престол, се споразумя с Роман Лакапин, като му поиска помощ, за да си върне

престола. Същата година той, подкрепян от императора, избяга с четири жупана в Сърбия, дето се провъзгласи за самостоятелен княз.

От Хърватско Западна Русия и Западна Македония маса сърби се изселиха и отидоха при него. А във Византия сам императорът снабдяваше с храна и дрехи ония, които искат да отидат в новото княжество. Хиляди бежанци - сърби напуснаха земята на Петра и се преселиха.

254. Когато бе стабилизирано новата положение, Роман Лакапин изпрати на Чеслав Клониимирович богати дарове и последният му се подчини с условие императорът да му помага и закриля от българите.

255. Едва сега, според Симеон Антипа, Сурсубул разбра своето смешно положение. Той схваща, че императорът цели разкъсването на България и окончателното ѝ разделяне.

256. Един български летописец пише: "Гърците са самохвални, коварни властолюбци". Даже сам Сурсубул - истински грък по дух и кръв - бе заставен да признае това за истина.

xx

257. Понеже, близо една година след това, Богомилското общество беше формирано, трябва да отбележа онова, което е характерно в учението: култ и ритуал в това общество.

Както е знайно и на историците от тогавашните летописи, както и сам Козма отбелязва, Йереимия, или , както е записан от Симеон Антипа в "Историята" - архиепископ Богомил, водачът на движението, не се ценеше формално от църквата и до самата си смърт остана презвитер на външната църква.

Богомилите също не се деляха от църквата, наричаха се като него християни, но образуваха религиозна община с най-строга организация.

258. Основното разделяне на степени у първото християнство бе запазено: оглашени бяха ония, у които бе силна религиозната верност, но предаността им към заветите на учителите не бе изпитана още. Те се водеха от някой верен, онзи, що ги е взел върху себе си и който отговаря за тях, но само докато са оглашени, а не на вечни времена. Негова беше великата заслуга , че е привел към Христа една изгубена овца от лутащото се стадо. Негова беше голяма награда - помощта на Двама Пастири, която му се оказваше, понеже искрено и живо служи на Бога.

259. За да влезе в стадия на избраничество, верният трябва да доведе поне трима оглашени и да ги настави и "огласи" със звуците на учението.

При огласяването се довеждаше оглашения и верният - неговият духовен баща - го поръсваше с вода и му поръчваше да бъде послушен.

260. Когато постигаше първата добродетел - Тайната - и Кръстителят разбереше, че той може да бъде доверен и че не ще измени на словото, въвеждаше го в събранието на верните, дето епископът му приемаше клетвата, възлагаше ръце върху него и му съобщаваше учението, като му даваше легендите на архиепископ Боян.

От тогава той посещаваше събранията, слушаше богослужението и се приобщаваше към Тайните.

261. Силно израслите в Духовната работа верни биваха приемани в степента "избрани". Избраните се наричаха още "презвитери". Те даваха особено строга клетва, носеха печат върху лявата ръка с името на Христа, проповядваха в събранията и извършваха богослужение.

Те се ръкополагаха с общи, от всички съвършени и избрани произнасяни молитви; за да им се съобщат висшите дарове на Духа Светаго, слагаха им на главата гностичното евангелие от Йоана, четяха от него известни места и всички казваха "Амин".

Богослужението се състоеше в четене на Писанието, на книгите на Богомилството, проповед и молитва. Събранията свършваха с "вечери на любовта", дето епископ ломеше хлеб и всички пиеха от една чаша вино. Чашата се пазеше в олтара и в нея в тържествените дни се извършваха литургии. В литургията се преосъществяваше хляб и вино с магични молитви и жестове и се даваше на верни, избрани и съвършени.

262. Съвършените бяха епископи и апостоли на Богомилството. Те носеха черни раса, малък кръст на гърдите и пръстен от желязо на левия показалец.

Те бяха усамотени, малко се събираха с външни и се явяваха на събранията с покривала от черен плат. При откриване на събранията, верни и избрани искаха благословението им и те го даваха с молитва, нечуто произнесена.

263. Между богомилите бракът не се желаеше особено, но не беше никому забранен; даже епископи имаше жени. Препоръчваше се живот безбрачен за онзи, който искаше с особена ревност да служи на делото.

264. Както във всяко тайно общество, особените празници, магично свързани и церемониите по вътрешния ритуал, бяха установени здраво. Те и сега са отбелязани в Малкия Ритуал на Малта. По тях не може да се говори, не може да се говори и по Малките и Големи Мистерии, за които има ясно указание у Симеон Антипа, у Михаил Унгарец и особено в правилата у архиепископ Богомил.

Даже у синодика на Борил, паметник от 1210 година, намираме:

"... на рождество Йоана Кръстителя творящи влъшвения ... и в ти нощъ скверная творат тайнства и елинство и слоужбе подобнаа... анафема!"

Като говори на това място, Марин Дринов казва, че под "елинство" се разбира елевсинския култ - Мистерииите - с всички обряди, които се извършват срещу Еньовден. Но по това историците едва ли ще знаят някога нещо.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

265. Няма защо да дирим причината за недоволството и анархичните устои на Богомилството: те се обясняват много лесно.

Ако се съгласим, по необходимост на фактите и събитията с това, че богомилството бе решителна реакция, ясно е защо възникна враждата между него и външната църква. Обясних по-рано как живееше духовенството.

Презвитер Козма не беше сам доволен от това, но пак нападаше богомилите за това, че наричат духовниците фарисеи, че ги порицават в невъздържан, користолюбив живот, че ги питат - защо не живеят както апостол Павел пише на Тимотея. И Козма им отговаря - да не осъждат другите, защото във великия дом има разни съсъди сбрани - не само сребърни и златни, но също и глинени и дървени "овъ в честь, овъ же не в честь" - по думите на същия апостол.

Разбира се, че това наивно оправдание е много леко: нечистият проводник не трябва да се мъчи да приема нещо високо - и богомилите именно затова осъждаха "дървените и глинени съдове" - че се мъчат да носят в себе си миро и причастие, което може да бъде носено само в съдина от злато или сребро.

266. Осъждаха богомилите и в това, че искат секвестриране на царските земевладения на клириците и освобождаваше на народните маси от крепосничеството.

267. У синодика на Борил това е показано особено ясно.

268. Богомилите често говорят срещу робството, царската институция и съсловните привилегии, но поради разбърканото положение, неотговарящо на естествените кастови искания на личностите, ангажирани в тия институции и съсловия.

Възстанало срещу светска и духовна власт, защото тя е компроментирана от своите собствени представители, Богомилството бе гонено и от двете.

269. Измъчвани, бити, изтезавани, хвърляни в студени тъмници, те живееха все още за "ереста", на която служеха; Козма вижда в това тъпо невежество, както са виждали езичниците на империята невежество в страданията на първите мъченици.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

270. Отношенията между държавата и църквата от една страна - и Богомили, от друга - беше станало напрегнато.

Църквата не можеше вече да понася това неестествено положение, държавата - също.

Онова, което бе станало закон и бе санкционирало правото на стария ред, отведнъж рязко се нападаше от неизвестни някакви монаси и "еретици". Това не можеше да допусне ни цар, ни патриарх.

271. Патриарх Даниил се яви една вечер при Петър и настоя - богомилите да бъдат заловени, като явни бунтовници. Те замислят широк заговор против царство и църква и чакат момент, за да провъзгласят безвластие.

272. Петър, слаб и безволев, отказа. Тогава Козма и Даниил се явиха пред Сурсубула и му заявиха за заговора, като искаха настойчиво да бъдат разпитани богомилите.

273. И на другата нощ, една декемврийска нощ през 933 година, Сурсубул затвори в подземните тъмници на Преслав 17 души от най-видните избрани и свършени, посочени от Даниил. Измъчвани цели дни и нощи, те не разкриха нищо. Заговор нямаше, но поне учението поиска да узнае патриарха: те мълчеха.

С избодени очи, с изгоряла от зачервените щипци кожа, в гъста мрежа от разпалени гвоздеи по гърба и гърдите, оковани в нагорещени железни дъски, с дълги ивици месо, рязано от гърба с ренде, с разтопен метал в ушите, с разкъсани уста, извадени с клещи нокти, с червени "скорпоиони", слагани в носовите дупки, със сини петна от обгоряло с факел по черепа и ръцете, те живяха три седмици и измряха в занданите на преславското коварство.

275. Боян не беше там: из Кипър, Малта, Краков, Рига обикаляше църквите.

Когато се върна, те бяха мъртви.

276. В навечерието на тоя страшен ден, втория ден на Коледа, същата година, бе затворен и Богомил. В полунощ Боян се върна и поиска да види Сурсубул. Сурсубул се изплаши, не излезе. Тогава Боян натисна, счупи вратата и видя Сурсубул, седнал на едно одърче, че разговаря с Даниил ниско. Той беше бледен, треперящ, с изгубен поглед.

"- Умреха ли вече? - един страшен глас бе попитал.

- Умреха, княже!

- На късове ще бъдеш късан и мръсни кучета ще нахраниш с телото си за това! Пусни презвитер Йеремия!

- Но...

- АЗ ИСКАМ!"

Богомил бе пуснат.

277. На разсъмване, в покоите на болната Мария, бе събран таен съвет; там влизаха: Петър, Боян, Сурсубул, Никита Странник, Даниил и двама боляри - презвитер Антрий и презвитер Лазар, богомили.

Сурсубул каза с треперлив глас, че е сбъркал, като е мъчил богомилите. Те нищо не знаели, заговор нямало, но причината за неестественото положение за държавните нещастия е Мария. Царицата трябва да бъде отпратена във Византия. Царят желае да остави престола и да приеме схима, а короната може да вземе Боян.

278. Ако Боян не иска, Сурсубул е готов да се възцари, макар, че в тия тежки времена и нему не е до царуване. Но той е готов да избави народа от нови беди и да се пресече хода на старите държавни неуредици.

279. Тогава Боян каза думи, които са паметни в историята на целия народ. Аз ще предам речта му така, както я дава Симеон Антипа, защото никога друг път българин не е говорил така:

" - Метез! Тази дума от години чувам да се разнася из дворец, палати и покои. От размътане мътните души се боят. Царю, ти бягаш и оставяш народа на чакали и стръвни кучета, за да дириш спасение за своята малка душа. Патриарх Даниил, скверна е пътеката ти, отче, недей сквернословни. Кръвта на седемнадесет свети тежи, като страшно бреме на твоята скъдна съвест - през позори, безчинства и съсипии ще те изведе позорът на твоето деяние; ти Бога поруга - и поругание е твоята участ. Една нещастна царица внесе безчинство в Преслав - и вие я приехте! Защо я гоните сега? Оставете я да умре спокойно. Не смущавайте дните ѝ със своя и нейния позор. Жена не е съсипвала народа досега, не може и да съсипе. Вие доведохте божията казън над тия черни покои и мръсни дворци. Царю, не бягай! Аз няма да оставя подъл византиец да властва в Преслав. Ако Сурсубул иска корона, да не я предлага на мене: той два пъти метеж разпалва до днес - по цели дни метежници из царството гони, за да ги убива и да мие ръцете си с кръвта на мъченици. Над пропасти виси народът, и врагове вътре, и врагове вън! Врагове в душите ви са влезли - ето тоде иде метеж подир метеж! Скрити лъжи се трупаха в позорни крепости около вас. Мрежи от престъпления надвиснаха и сплетоха дворец и църква. Вие убивате и мъчите, за да убие мърчанията на съвестта. Оставете! Спрете, казвам ви! Нека спи народът тежкия кошмар на коварната управа, нека сънуват болярите сладни сънища - умира Мария, агония години ще виси над двор и държава, България ще погине!... Ти каза, Царю: "Ти ще разбереш, Бояне!" - Аз разбрах. Аз отдавна съм разбрал. "

280. Като каза това, той напусна събранието а след него излязоха Никита, Антоний и Лазар.

Додето тези четиримата в покоите на Бояна говориха за това, което трябва да се извърши сега, когато държавата явно убиваше верните, останалите продължиха съвета, като извикаха болярите и военоначалниците.

Сурсубул каза, че Боян е най-опасният богомил, та трябва да се наблюдава и да се съобщава за това, което той върши.

Царят възстана срещу това, заяви, че Боян е прав, а всички те са виновници, но без Боянова воля той не може да снесе короната.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

281. Във Византия през това време ставаха събития, които имаха връзка с онова, що се случи отпосле в Преслав.

Още през 920 г. патриарх Николай Мистик в поместен събор призна на църквата правото да осъжда четвърти брак.

По този начин, под давление на Роман Лакапин, патриархът провъзгласи сам император Константин за опозорен, защото бе син на Лъв Шести от четвъртия му брак.

Константин бе мек и добър: той не протестира.

282. Когато Боян дохождаше във Византия, те двамата се събираха у библиотеката на Константин и говореха по въпросите за Вечния Живот. Константин бе богомил, и скоро стана богомилски презвитер. Заедно с Василий Византиец и Никола Странник, те ходиха по империята и уреждаха църквите, а Константин бе събрал 123 преписвачи да преписват бояновите легенди за избрани и свършени.

282. Съдбата наказа Роман Лакапин. Без съмнение този император бе гениален, но лишен от принципи. По пътя на едно сигурно и верно престъпление той стигна дотам, че извика черната неблагодарност на онези, в чийто интерес бе потъпкал всяко божие и човешко право.

284. Христофор - най-стария му син, бащата на Мария - Ирене, умря. Стефан и Константин, двамата му по-малки синове, направиха срещу баща си заговор и през 944 г. го изпратиха в манастир на о. Протес, дето той умря през 948 г. Но още в 945 г., след година само царуване, вследствие втори заговор, дето явно личи намесата на Боян, Василии Никита и дворяните - богомили, двамата узурпатори бидоха свалени и пратени при баща им, в същия манастир на Протес. Константин Седми отново взе престола, защото бе необходим за движението.

285. Патриарх Николай Мистик бе сменил Теофилакт, най-малкия син на Роман, бележит по това, че бе добър ездач и разиграваше на младини арабски коне. Атлет и звероукротител, той не бе годен за патриарх. Неговият живот мина в козни и хитри сплетни, но нищо не можа да въздигне отново династията.

286. Император Константин все още минаваше времето си в проповед, книжовно занаятие и изкуство, подкрепяше всички богомилски действия, насочени да минат през империята, закриляше богомилите, а управлението бе предоставил на жена си Елена и министрите.

Неговото царуване бе пълно с кротости тиха политика. Той направи Никита Странник главен магистър и му предостави управлението на византийските колонии и владения из Изтока и островите.

Василий Византиец бе назначен главен управител на императорския двор, а Светомир Македонец - началник на наемните войски.

Разбира се, че това водене на работите се отрази добре на външното развитие на движението. Богомилите преживяха години на тих и спокоен успех, бурята бе спряла за малко.

287. През 956 г. се покръсти във Византия руската княгиня-регентка Олга със своята свита, придворни дами, служители и 44 знатни руски търговци. Кръстникът бе сам Константин. Това стана по инициатива на Петър Осоговски и Симеон Антипа: трябваше русите да приемат християнството, за да могат богомилите да работят, преди официалната църква да наложи суровите си сухи форми върху духовния живот на тия области.

288. Константин Седми умря в 959 г. , като остави живи спомени за едно царуване, пълно с кротост, доброта и тиха праведност.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

289. Около това време, през 938 г. , един монах бе приел схима и се бе заселил в "лесовскою гороу", на север от Кратово, в една пещера на Лисец планина.

290. Неговото име е бележито: в историята на българската църква той е запомнен като св. Гаврил Лесновски, а в историята на богомилството се нарича архиепископ Гомелил Кратовски. При него работиха 14 души богомилски презвитери, които той изпращаше на проповед из Македония.

Ето имената им :

Абимекез Кратовски
Бенедикт Солунски
Валентин Охридски
Диомид Призренски
Емануил Косовски
Зинобий Адрианаполски
Йезекил Прилепски
Хелиодор Търновски
Калистрат Преспански
Лаврентий Мъгленски
Максим Осоговски
Ориген Диленски
Панталеймон Власенски
Рафаил Кресненски.

Животът, деянията и писанията на тези благочестивци аз не мога да излагам тук, дето се говори за общото движение. За тях ще говоря в "Житието на св.Гавриил Лесновски".

291. Постепенно пещерата на усамотението се превърна в скит, дето много послушници , монаси и схимонаси заработиха. Народът идваше на поклонение, за да види светиите и да чуе тяхната жива проповед.

292. Богомилството се развиваше широко по този път : в усамотението на тия глухи гори народът слушаше мистичния глас на бледни схимници, думите звучаха дълбоко и тъмно, като от небето. Сякаш ангели и хора се приобщаваха с причастието на Вечната Истина.

Боян и Богомил често дохождаха.

293. Тука пръв път чува богомилските ученици широката легенда за "Небесния меч", който от ръка на ръка е бил предаван - от Вотана още - на седмина избраници. Наистина, под своето расо схимникът носеше златен меч, обсипан с изумруди. Сега мечът носи хиерофант в Малта.

294.Напоследък, през 958г. Боян и Богомил бяха отишли в Лесновския манастир, откъдето Боян отиде във Визавнтия, за да са срещне с Непознатите, а Богомил - на юго-запад, дето двама богомили - комитопули замисляха заговор. Делото искаше да бъде предотвратен метежът и Богомил трябваше да бъде там, за да увещава.

295. Още от манастира те изпратиха осем души презвитери с мисия из Хърватско, Унгария и Галия. Ето имената на тия богомилски презвитери:

Якоб Стремници, Управда Марсилски, Христофор Пращки, Филимон Наполски, Урбан Нудимски, Теостиг Варсовиец, Себастиан Демански, Полидор Левкийски.

Като плод на тая неизвестна точно мисия , се явиха две големи църкви в Марсилия и Будим, исторични в движенията на западното катарство и албигойство.

296. По онова, което Богомил стори в западна Македония, при комитопулите, ще кажа няколко думи по-нататък, когато събитията там се разраснаха много на широко и отцепиха цяла Югозападна България от централната власт.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

297. При сина на Константин Седми - Роман Втори - положението рязко се измени.

Императорът бе разпътен, но способен и много по-енергичен от баща си. Но за да заведе работите на управлението нашироко, той се виждаше стеснен от боляри и министри.

Един ден, през 960 г. , той свика своите министри и началници и каза, че не е доволен от този ред. Предложил на повечето управители, между които богомилите Никита Странник, Василий Византиец, Андроник Тирски (болярин), Аристарх Смирненски (книгохранител) и Бонифаций Ликийски (началник на вътрешната стража) да се оттеглят. Те излязоха недоволни и заявиха, че не помнят ония грешки, зарад които императорът ги сменя от чин.

Като разбра, че с това може да настрои срещу себе си болярите и войската, той се споразумя с патриция Йосиф Вринг да даде нему фактичното управление, ако той обещае да пресече недоволството.

Вринг обеща.

298. За да запази трона и императора, Вринг тайно посети всички боляри, военачалници и знатни лица, бивши и тогавашни магистри, за да разбере основата на работата. Той научи, че епископите недоволници принадлежат към някаква религиозна секта, дето се учи системата на безвластието в една отворителна форма.

299. Особено патриарх Теофилакт успя да му натрапи своите основателни подозрения, че те замислят да променят дружно властта и да я дадат на княз Боян, та българската и византийската корона да се слоят.

300. Вринг познаваше Боян добре, често го виждаше, но това му се видя слабо възможно: тихият, макар и силен магьосник, така високо почитан из всички предместия на Византия, му се видя неспособен за властолюбиви устреми. Когато изказа на императора това, което бе научил, Вринг пое управлението, но наложи на самия император да направи безопасни съзаклятниците.

301. Роман Втори затвори в тъмниците онези богомили, които изброих по-горе през нощта на 13 декември 960 г. Той ги разпитва, за да узнае какво замислят, но не научи нищо. Мъчени, изтезавани с нож и огън, те мълчаха и страдаха безропотно. Същата нощ Андроник бе съсечен. Другите хиляда - затворени, без да знае никой къде се намират. На 10 март идната година (961) Василий Византиец бе посечен, когато говореше в една зала в тъмницата с Боян, който бе дошъл да го види.

Боян бе заловен и бит с бичове от тъмничарите. Когато го изведоха пред Вринг, пълководецът изруга палачите, че са извършили това безчинство с Боян, без да съобщат и имат заповед. Боян бе пуснат, но му забраниха да посещава тъмницата.

302. Изведоха Василий пред императора, където той разкри основите на учението тъй, както то се разкрива пред външни. Това не помогна.

303. Боян можеше да съобщи из столицата онова, което се върши в тъмницата на двореца и да се вдигне един смут.

304. Василий бе изгорен още същия ден във вътрешния двор при палата в присъствието на патриарх Теофилакт и Роман Втори.

Другите бяха обезглавени същия ден в тъмницата и телата им хвърлени в Босфора.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

305. Йосиф Вринг бе способен управител, но приемаше насилието като едно верно средство за пазене на трона. Още в първите дни на неговото управление се беше силно прочул един способен, даровит и енергичен стратег - Никифор Фока.

Въртял се в двора между Боян , Константин Седми и други богомили, той уважаваше движението, без да принадлежи към него. Още при Роман Лакапин той бе успешно воювал, заедно със Светомир Македонец срещу араби, хамданиди и пирати. Подвизите му в Сирия и по цял Изток го направиха любимец на Константин Седми и той обеща да бъде опора на своя император.

Управлението на Вринг не му харесваше. Той знаеше за масовите насилия и убийства. Искрено плака за коварното убийство на Василий и богомилите, с които бе добър другар.

Той изказа в едно събрание на боляри възмущението си от позорната система на императора и заместника. И когато Вринг го осъди и заплаши, Фока му заяви че войските са с него и че не ще му откажат да свалят когото и да било.

305. Младият император, женен за Берта, незаконна дъщеря на провансалския княз Хуго, се влюби по онова време в една млада гъркиня, търговка на вина, поразителна по хубост . "втора Елена", според летописците, на име Анастасия.

307. Въпреки всеки закон, той остави жена си Берта и се ожени за Анастасия. Патриархът ги венча и й даде името Теофана. Силно склонна към владичество и политически убийства, насилница, коварна и страстна, тя уби свекъра си, а на мъжа си даде отрова, понеже обичаше Никифор Фока. Роман Втори умря в 963 г. на 25 години, а Теофана стана регентка.

308. Силната омраза на Вринг към Никифор доведе до големи раздори в двора на империята, а Никифор почна да подозира коварните замисли на патриция. Един ден той се изправи на площада на Юстиниан Втори пред Вринг и с войските си го застави да се откаже от длъжността си, да си свали порфирата, пръстена и жезъла - и да ги предаде в двореца на Теофана. В края на същата година Никифор Фока бе коронясан за император и се ожени за Теофана.

309. Неговият суров характер на воин , неговата набожност, трезвеност, омразата му към разкоша и насладите, неговата умерености почти аскетична строгост, накара ромеите да разберат, че сега царува

император, при когото метежи не трябва да има и спря за малко бурята на безредията, спря козните и насилието.

Цели четири години смъртна присъда не бе издадена.

Никифор не смени своето дъсчено легло без покривка за пурпурното ложе под балдахина, а до смъртта си той влезе в покоите на царицата само два пъти.

310. От богомилите - боляри само Никита Странник бе останал жив: по настояване на Боян Вринг го беше пуснал.

Понеже Никифор познаваше Никита като надеждан човек и умел ратник, той го назначи началник на флотата, длъжност, подходяща за него като патриции по род.

311. Така подготвен, императорът започна онзи ред от победоносни войни, който му обезсмърти името. Араби, арменци, сарацини, сирийци, турци - бяха по ред разбивани, а империята растеше. Под началството на Никита Странник флотата завоюва Кипър в 968 г. Това се правеше, за да премине във владенията на империята онова голямо светилище на богомили, което беше дело на самия Никита Странник. Никита се опита да завоюва Сицилия и Малта, но бе коварно уловен от фътимидите на Кайро и задържан в плен в Александрия. Никифор го освободи като върна на пленителите взетия в Сирия Мохамедов меч. След това флотата понесе ред победи, додето стигна Тигър и Ефрат.

312. Увлечен в това течение на победи и завоевания, Никифор поиска да обсеби и България. Когато дошли пратеници от Петър, за да възстановят условията за мир, той пожела от царя да изпрати във Византия престонаследниците като заложници.

На тази мерка не липсваше мъдрост и такт, защото, според стария договор при Симеон и Роман Лакапин, България бе задължена, срещу данъка от империята да пази границите на Византия от нашествие на чужда войска. Това условие не беше изпълнено. През 960 и 962 г. маджарите минаха Дунав, Балкана и стигнаха през границите на Тракия, като ограбиха ред византийски области, без да ги преследва никой и си отнесоха плячката. България не бе запазила границите на империята и последната беше в правото да ѝ откаже данък.

313. Един летописец - Никифоров съвременник - Лъв Дякон, автор на "Историята" пише, че императорът приел много грубо българските пратеници, бил ги собственоръчно с бич и казал, че императорът на ромеи и източни не знае с какви монети се плаща данък. После събрал войска и потеглил срещу България.

314. Боян му написал и изпратил чрез Никита Странник едно писмо, в което го обвинил в недостойни домогвания до власт в чужда земя и му казал да се дръпне, че в противен случай сам ще излезе с войска срещу него.

Понеже Никита бил във Византия, писмото стигнало късно и късно пренеслия го предал на императорския гонец, да му го донесе. Тогава Никифор бил вече близо до Голем Ров, югозападно от Бургас, по горното течение на Марица. Това писмо го ядосало, но той мислил, че е писано по желание на Преславския двор и не можел да га отдаде на Бояна.

За да разбере дали Петър е истинският автор на писмото, или князът той пише на Петър рязко писмо, дето му заповядва иронично да пази границите на империята от нашествието на маджари и франки.

315. Ето думите на получения отговор, който по нечувана смелост ясно издава, че Боян е автор и на двете писма (по Симеон Антипа):

"Когато маджарите, велики императоре, когото почитам, нападнаха земята, градовете и неграничните ни области, ти - известен за това - не ни помогна. Сега, когато интересите не само на една държавна власт, а и на един жив народен устрем, на една Божия Струя, ни принуждават да склоним на мир с тях, ти искаш да го нарушим и да водим с тях бран. Ела и пази сам своите предели. Цар Петър и княз Боян те поздравяват и чакат."

316. От думите, даващи основанията за мир с маджарите, личи, че еднакво важно било за Боян да установи мир с една земя, дето може короната да намери съюзници, както и да прекъсне кървавите раздори с едно писмо, дето "Божията Струя" има силни подържвници.

317. Това писмо разгневило Никифор: той видял стръмнините, проходните теснини и клисурите по течението на Марица. Разездите се върнали и съобщили на императора, че Боян с войски го чака отвъд планините.

318. Цели 12 деня и 17 часа тъмни предчувствия мъчили императора, той чакал. И, отведнъж, заповядал на войските си да се върнат във Византия.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

319. Кедрин и Зонара говорят за страшния бунт през 963 г. Според Дринов, бунтът е станал през времето, отделящо смъртта на Роман Втори и възшествието на Никифор Фока.

Според Кедрин, царица Мария е умряла в 963 г.

Симеон Антипа разказва как Мария се мъчила дълго в своята агония, дирела с очи Боян и поръчала да го извикат. Отговорили ѝ, че Боян е във Византия. Когато царицата умря, за да възобнови мира, Петър изпрати във Византия като заложници синовете си Борис и Роман.

Когато те стигнаха там, Боян изпрати на брат си писмо, в което го упреква за тази постъпка.

320. Българските търговци, които занасят писмото, са били свидетели на Петровата скръб след това. Тогава именно във Византия пристига Богомил, който съобщава на Боян, че комитопулите Давид и Аарон

настоятелно искат да отделят Западна България под своя власт. Богомил им напомня, че домогване до власт е недопустимо за богомили и - понеже те настояват - отлъчва ги завинаги от богомилската църква.

В това време се връщат изпратените из Унгария, Италия и Галия, както и из островите и съобщават за живия прием на учението там.

321. До горни Вардар живееше тогава племето на берзитите, на север от земите на драговичите и сагудетите. Комит на това племе бе Шишман.

Племето бе най-силно от околните, имаше централен град Търновец (близо до Кратово). Шишман имаше четирима сина : Моисей, Давид, Аарон и Самуил. Те именно вдигнаха голямото въстание на 963 г. и когато по-после се узна за смъртта на Цимисхий, българите на запад, както и много областни управители на империята, предадоха войските си там и им се подчиниха, защото единствения наследник на империята Роман бе скопец.

322. От грамотата на Пинейус, принадлежаща на църквата св. Михаил в Сулина (Салона - в сегашна Далмация) се вижда, че в 994г. вече е царствал в България Самуил - Стефан, зъл, жесток и несправедлив цар.

Той е бил същия Самуил, когото аз споменах , като син на Шишман и брат на тримата комитопули.

Вътрешни обстоятелства, от друга страна, силно помогнаха на това отцепване.

323. Мария беше залог за мирни отношения между България и Византия. Даже нещо повече: тя беше път на византийската опека върху България. Боян справедливо съди брата си : Петър не само не отхвърли тая опека, когато бе умряла царицата, но даже - за затвърдяване на невъзможния мир- изпрати синовете си като заложници. Това малодушие произведе истински смутове. Петра порицаха остро, народът го намрази и най-силният от външните боляри - Шишман съумя да увлече общото течение подир себе си и да отцепи западните области под своята ръка на независим управител.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

324. През това време Боян работеше във Византия. Две силни сирийски секти, наследници на великата Василидова и Валентинова традиция влязоха в богомилското движение. Боян отиваше често на запад, за да раздава послушание на свършените - ония, които бяха готови за епископски сан.

325. В 967 г. Никифор Фока изпрати патриция Калокир, син на Херсонския преторий, при руския княз Светослав с поръка да го убеди в съюзничество срещу България.

Уверен в силата на парите, той изпрати заедно с Калокира 15 кантаря злато - за подкуп на князете. Същевременно им обеща богата плячка, грабежи, моми и роби.

326. Когато Никита Странник научи това намерение на императора от Боян, той рязко протестира пред него и го нарече варварин и изменник на правдата. Разгневен, Никифор го съсече още тогава с ножа си. Това стана на 12 декември 967 година.

327. А през февруари русите минаха Дунава. Петър изпрати голяма войска , но те я разбиха отведнъж и тя отстъпи и се затвори в Доростол.

При слуха за това поражение цар Петър падна от удар.

328. Дивата орда на Светослав влезе без съпротива в България и почна своите безчовечни обноски с мирния народ. Летописците ни дават поразителни картини на варварството : русите забиваха гвоздеи в черепите им, взимаха ги като нишан, за да си изпитат стрелите, вадиха им очите със шпорите си и ги изтезваха всякак.

Никога дотогава българите не помнеха такива зверски обноски.

329. Петър Осоговски , уловен при Доростол беше мъкнат, вързан за крака със стремето на един кон - и полумъртъв, с разбита глава и счупени ходила - довлечен до военния стан. Там беше изгорен, защото нарече Светослав звяр; това стана на 14 октомври, 967 г.

330. Историята е записала името на най-важния от превзетите градове: Преславец, на десния бряг на Дунав срещу бластистия остров Балта, между Хърсово и Черна Вода. Голям център на богомилска църква, важна търговска борса, дето от Византия идеше злато, материи, вино и овощия; от чехско и маджарско - сребро, съсъди и коне, а от Русия - кожи, восък, мед, роби и жито.

331. В тоя град бяха изгорени 62 богомилски презвитери и 108 верни, защото те бяха недоволни от обноските на русите и отказваха да влезнат в оковите на пленници, когато ругаят тяхната вяра и учение.

Ето имената на ония, които са записани от Симеон Антипа като презвитери : Иоаким, Иуда, Хионий, Хрисант(жена, родена Хрисия), Фотий(жена,родена Фредерика), Трофим, Филип, Филадельф, Теофил,Стратон,Телтих, Стахий(жена, родена Силвестра от Рига), Татийн, Симон, Теофил, Рахилис, Нимон, Орсет, Нестор, Натан(жена, родена Нина),Мемнон, Мартирий, Лука, Мисаил, Леон, Кирик, Мелитон, Клавдий, Мелхиседек(жена, родена Магдалина), Климент, Йоасаф, Колинник, Зоин, Иларион, Касиян, Захарий, Жерлен, Езекия, Дионисий, Евсивий, Диомид, Галактион,Дан, Валтасар, Василид, Тикепти, Роб, Бенедикт, Боин, Ангей, Теотемд, Лукреция(жена, родена Лиля), Марий.

Това се случи на 7 септември 967 г.

332. През това време Шишман, обявен вече за самостоятелен княз, водеше преговори със Светослав , защото се боеше да не се провали това царство, което отскоро беше създал.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

333. В края на 967г. печенегите, възползвани от отсъствието на руските войски, нападнаха Киев и ограбиха околностите му.

Светослав се дръпна, но остави край Дунав слаб гарнизон.

334. Малкото време, което прекараха русите в България бе достатъчно, за да схване Никифор, че много по-сгодно би му било, ако имаше за съсед кроткия и слаб Петър вместо упорития вараварин Светослав.

От друга страна той ясно бе разбрал, че патриция Калокир тясно дружи със Светослав и иска помощта му, за да свали Никифор. Тогава той открито мина на страната на българите и заяви на Боян, че е готов за мир.

335. Това бе съобщено в Преслав. Никифор даде пир на Боян в своя дворец и мирът бе на път да се осъществи. Императорът прати дарове на наследниците, които бе върнал още в годината на големия бунт.

336. През 968 г. той изпроводи в Преслав като пратеници патрициите Еротикос и епископ (от официалната църква) Филотей, за да подновят мирния договор и да свържат съюз срещу русите. Договорът и съюзът бяха готови. Но народното негодувание срещу Петър растеше, той не можеше да се крепи в очите на болярите даже и на 30 януари 969 г. той умря от втория апоплексически удар.

337. Симеон Антипа тревожно разправя, как през тежкото несъзнателно състояние, ръцете му се движели треперливо и търсили да стиснат десницата на Оногова, който му беше - по една иронична усмивка на съдбата - брат.

И в светлата зала, дето боляри и свещенници мълчаливо изпитваха страха на нещо неведомо, изведнъж потъмняло, всички уплашено се спогледали и през цялата зала бавно преминала черната фигура на Боян.

А Боян беше във Византия монахът -сянка" и се събираше с непознати хора, говореше тихо и сред полунощ се прибираше в императорския двор.

338. И остри думи минаваха за Боян между боляри и придворни, съдеха го като въглен на страшен заговор, но Никифор се боеше от него, почиташе го за неговата страшна праведност и титанична воля и не смееше да допусне да го убият.

339. На 16 януари 969 г. беше починал в своя манастир св. Гаврил Лесновски.

Годината на страшните събития бе дошла. Тримата архиепископи на богомилството трябваше да изчезнат един по един.

340. На Преславския престол се бе възкачил Борис Втори, Петров син и Сурсубул, стар вече, стигна годините на пълно регенство.

Той помнеше кой го бе оскърбил и кого трябваше да наказва.

341. През януари се бяха събрали в манастира на Лисец планина главните епископи на движението. Уговорено бе, преди да се разотидат, да се съберат в св. Параскева.

Сурсубул знаеше за враждите между Шишман и Борис и, понеже комитопулите бяха някога богомили, изказа пред царя опасения, че богомилите са причина за смута и отцепването на половината държава. Той прибави, че сега се събират в св. Параскева главните водачи на движението, за да замислят нов бунт, който бездруго би коствал живота на царя и неговия собствен.

342. Борис бе наблюдавал издалеч развитието на трескавите събития, които тогава идеха неочаквано и поразяваха. Естествено, той не би допуснал нови усложнения и даде на Сурсубул пълна свобода.

343. Манастирът бе заграден и богомилите уловени. Но между тях се оказаха от епископите на църквата само двама - Михаил Унгарец и Теодор Преславски.

Затворени в подземията на Преслав, те бяха измъчвани заедно с 273 верни. На 9 май с.г. бе изгорен Теодор Преславски в двора на св. Параскева.

344. Гонението почна оживено и яростно- Богомилите бяха гонени, затваряни, убивани.

Историята, даже секретната история на движението, не е записала ни имената, ни датите на тези отвратителни масови убийства. Това бе невъзможно.

Знае се само, че на 16 август с. г. бе изгорен Светомир Македонец, заедно с 12 негови презвитери и 93 верни.

На 19 септември с.г. бе съсечен Хамерон Дубровнишки с 19 презвитери, които бяха изгорени, а 74 верни бяха задушени в тъмниците с пара от запален сулфур; 183 оглашени бяха умрели от изтезанията.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

345. На 10 декември 969 г. Исак Цимисхий, способен византийски стратег, съумя да се възползва от предложението на Теофана, която му бе обещала своите милувки, любов и закрила, ако заеме престола. При нейна помощ, Цимисхий, заедно с храбрия пълководец Бурца (?) и 17 души от стражата влязоха в спалнята на Никифор и го умъртвиха най-жестоко. Цимисхий стана император.

346. Под давлението на патриарх Теофилакт, той почна да подозира Боян в престъпни домогвания до короната.

Болярите знаеха силното влияние на Боян, неговата вълшебна власт над тълпите и войската, неговата страшна воля и неотразимата сила на неговото потайно действие. И те настояваха пред Цимисхий, че Боян е водач на обществено-политическо, а не религиозно движение, че чака деня, когато ще може с един жест да

обедини във Византия под своята ръка на цар гербовете на Византия, източна и западна България, Унгария, Италия и островите. Защото той има свои властни ученици из всички кътове на тия земи, името му трепетно се носи с чар и почитание от уста на уста и мисълта за власт не му била чужда.

347. Още повече, че Боян неведнъж явно е говорил за власт над империя, сливаща в себе си даже много по-широки граници.

348. През това време Боян беше в св. Параскева, дето го търсеха хората на Сурсубул да го убият. Той изгори оригиналите на ония книги, които се пазеха в олтара на подземната зала, после влезе в своите покои, изгори оригиналите на Легендите и потърси из ъглите едно старо изваяние. Влязоха хора и му съобщиха, че Сурсубул го моли да отиде при него. Без да обажда някому нещо, Боян напусна България завинаги и замина за Византия.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

349. В една бурна нощ, на 17 февруари 970 г. , Боян влезе в покоите на Цимисхий , разговаря цяла нощ с него по разни въпроси, а после отиде в стаята си.

По зори при него влязоха двама монаси с ножове. Боян се събуди, облече си расото, сложи си пинакидата и заяви: "Царят - храбрият Цимисхий е бил страхливец, щом не го е убил, додето са били заедно в присъствието на болярите, и както е прилично да умре онзи, чийто баща е карал позорно да треперят ред императори на ромеите пред него.»

Монасите изглеждаха несмело и го попитаха с какво могат да му бъдат полезни. Боян им даде своя пръстен, за да го предадат на Богомил. После си сне покривалото. Те видеха лицето му - и познаха Бояна, монаха - сянка, човека, от когото са треперили всички предместия на столицата.

Не можеха да убият те магьосника и не искаха да носят върху си кръвта на един праведник. Излязоха мълчливо и заявиха на императора, че не могат.

На разсъмване влезе един нубиец, палач, с копринено въже. Симеон Антипа предава, че Боян попитал:

" - Защо е този излишен разкош?

- Защото княз не се убива като роб.

- Защо не ме убиеш с нож?

- Аз нямам нож. В страната на моето отечество с нож убиват осъдените. С въже се задушават онези, които почитаме и щадим. Казаха ми, че трябва да убия сина на Симеон. Аз съм държал коня на баща ти преди години. Ти си храбър : нека изпълним волята на царя."

Когато се разсъмна добре , един труп, свързан в черно расо, бе хвърлен в Босфора.

350. След пет дни Богомил получи пръстена и разбра. Пръстенът бе занесен на Богомил в тъмницата, дето беше затворен заедно с повече от 400 души верни богомили. А в св. Параскева бе затворен, след близо месец, последният от епископите на Богомилството - Симеон Антипа.

На 25 януари 971 година бе изгорен на големия преславски площад, пред целия народ, Богомил, а преди него - посечени затворените богомили.

Един останал жив само - Симеон Антипа. Той стоя затворен повече от година : мъчиха го, слагаха го на горещи въглища, отрязаха му езика, наведоха го с главата надолу и наляха в носа му разтопено олово. Защото знаеха, че той пази всички богомилски книги и настояваха да им ги предаде. На 17 ноември 972 г. той бе изгорен на същия дъбов костер, на който изгориха и архиепископ Богомил.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Сега, десет века след ония велики години, когато е отглъхнала последната стъпка на последния богомил, аз си спомням ония думи, с които Симеон Антипа свършва своята История:

"И некой от бъдещите ще върви върху руините и ще дири скъпи съкровища."

351. Аз ясно съзнавам трудната работа, която стои пред мене: предстои ми да очертая сбито и пълно най-трудното от западните учения.

351. В "Теорията" на Симеон Антипа - една книга със специален характер - има богомилска система: книгата е писана за ученици, които са били добре запознати с цялото учение и са имали нужда само от светлина по магичната догма на богомилството.

352. Сега, когато аз съм по необходимост първият, който излага системно учението в неговата съкровена страна, трябва да го изложа, като вземам за нишка кратките 7-8 страници, дето Един е нахвърлил учението, а за всички подробности да се отнасям било до книгите, пазени в Малта, било - най-често - до Летописите на Света.

354. Съзнавайки своята слабост и държейки сметка за факта, че един пигмей е принуден да пише за делата и дните на титани, аз смирено заявявам, че моята работа би могла да има само едно достойнство : исторична верност.

.....

355. Богомилството разкрива Пътя на Червения Змей. Змеят има Девет Сина: Каин - отразява Исус, Енох - отразява Иуда, Алтотас - отразява Соломон, Мелхиседек - отразява Данаил, а Моисей изразява отразяващата линия - Диафаната, понеже Моисей значи Син на Водите.

356. Познат на всички мистици, наричан различно: Звездна Светлина, Червена Змия, Вихрен Дракон, Магна Аркана, Философски Огън, Централен Земен Огън, Слънчев Магистериум, Брил, Небесна Птица, Дракон на Ада, Сатана, Луцифер, Денница, Леис, Семе на Движението - Червеният Змей се нарича с две главни имена:

У Света - Фохат,
У Човека - Кундалини.

Второто име е санскритско и на запада то не се употребява. Там е сменено с названието Лепс Люцис.

357. Тази сила , разбрана и събудена у човека, дава на мага ключа на същата сила у Вселената и основата на онова всемогъщество, което придава на магите вътрешно величие и сигурност във всеки похват. Едно е съдържанието на всички магични легенди и книги: ПЪТЯТ КЪМ ЧЕРВЕНИЯ ЗМЕЙ.

358. Червеният Змей минава по девет разни пътеки:

Каин - Творчество,
Енох - Тайна,
Алтотас - Милост,
Мелхиседек - Мир,
Моисей - Закон,
Даниил - Огън,
Соломон - Притча,
Иуда - Красота,
Иисус - Страдание.

Легендите и книгите на Богомилството са посветени изключително на тия девет пътя.

359. Тези девет змии имат своите девет Майки, дето се покоят първоформите на тия девет пътища : Каин - Станаил, Енох - Ламнахор, Алтотас - Вавилон, Мелхиседек - Абрахам, Моисей - Канахан (Ханаан), Даниел - Лъвска Пещера, Соломон - Балкиза, Иуда - Планината, Иисус - Голгота.

360. Оттук - честото сменяване на едното име с другото, както го виждаме у Симеон Антипа., Петър Осоговски и Михаил Унгарец.

361. Съвършеното Първоначално излъчва от себе си Седемте Творчески Пътеки, наречени Синове на Пламъка.

Те протръбват началото на света, т. е. формират Седемте Първоформи на Архетипния Свят. Тогава, за въплътяване на тия висши трепети долу, за осъществяване на Седемте Идеи в седмичната многообразност и многочисленост на земните форми, дето всяка идея ще отбележи себе си в една сигнатура, Единният създава Словото - Авенир, Бащата на Творящата Светлина.

362. Авенир после ще хвърли своята сянка долу и ще се яви Червеният Змей, Третият от Тримата Творящи, Свети Дух.

Светът вече е създаден горе в Архетипния Свят; трябва да се отрази долу, да се формира по начертанията, спазени горе.

Затова Висшият дава на Авенир Седемте Небеса, т. е. Седемте Архетипни Сфери.

Седем Деня, означаващи седемте начертания на Творческото Слово, минават.

363. Авенир търси проводник за творчество, точка на опора. Защото, когато Творецът се върти около себе си в акта на творчеството, трябва ръка, на която ще бъдат свързани, като на повърхнината на сфери произведените второсфери.

364. Седемте Сина на Пламъка - първопътеките на Божественото Творчество - отказват да дадат помощта си в ония действия на постепенно осъществяване на духовната субстанция.

Но магичната реч на Авенир създава от сенките на тия Първо-пътеки, т.е. от отрицателните отражения на Първо-Пътеките свои помощници и ръководници в долната творческа работа.

365. Той огива при Деветте Владици на Гръма, т.е. при деветте Първо-спирали на Червения Змей на Огъня в Творческия Хаос.

366. Абадон, пратеникът на бездната, т.е. Чашата, повежда Шестте останали Владици на Гръма и Двата пърка на Мълнията (отричащите се два полюса на Змията) и почва творчеството.

367. Седем луни (210 дена) трае това творчество; $210 = 2 + 1 = 3$ - дава тройствения характер на творчеството : Трима Творци създават света - Светлината (Авенир), Гърмът (Абадон), и Хаосът (Червения Змей).

368. Божественото Първоначало е слязло вече в мира на Първо-веществото, седмичния ред на строеж е обърнал духовната субстанция на формени редове и Божествения Син се е отдалечил от Лоното на горните сфери в Царството на Мрака.

Ето денят на проклятието - седмия ден Съботата, Денят на Клетвата. 369. Светът с Авенир като негова душа , се ясно противапоства , като отражение на Горния свят с неговата Душа - Първоначалото.

370. И Авенир наричат тогава Сатанаил, Противник, т.е. Отражение на Бога.

И творчеството е привършено.

.....

371. Като отражение на Първата Архетипна Сфера се явява Небето, на Втората - 12-те Зодиакални Седалища, а на Третата - Седемте Планетни Кръга.
- Като отражение на Четвъртата, Петата, Шестата и Седмата Архетипни Сфери се явяват Четирите Потока на Едемската Река т.е. Четирите Елемента, като основание на Трите Сили т.е. на Небесната, Зодиакалната и Планетната Светлина.
372. Фисок е Земята, с два стълпа, т.е. Бялото и Червеното, Фалусът и ктеисът, Виното и Хлябът. Вълните му са зелени, т.е. Пътят на Първото Мирово Посвещение води през Клетва, Кръв и Магия; със златни отражения, изразяващи отложките на Горното Слънце, Философското Злато, Единността.
373. Гехен е Огънят, пътят на Третото Мирово Посвещение : той минава през Ехтепис - Огнената Змия, Пълното разбуждане на Лепс Люцис - и неговата вода е Плавилния, гърнило на всички метали, защото всички елементи вътре се обръщат в Мъдрост и Единство. Хидскел е Водата, пътят на Второто Посвещение, двойният език, който трябва да изговори словата на Закона и Милостта, слети в акта на Жертвата; той минава през блясъка на Асур, т.е. през блясъка на Златото и Мъдростта, дето черната вода на земните форми и бялата на небесните идеи се смесват в метежа на съзерцанието и постигането.
374. Фиурах е Въздухът, пътят на Четвъртото посвещение, гдето се раздава Гласът от Небето: водите му са разтопен Сулфур, т.е. чисто постигане и приемат змиевидния отблясък на първите форми.
375. И там е тъкмо прагът на Долното и Горното : там се отразяват деянията на Небето , Земята и Седемте Бездни.
376. После, формирал Четирите Стихии, Сатанаил образува от тях човека, като ги заклева със заклинанието на Творческия Хаос, т.е. внася във формуваните елементи , като централен Молад , зърното на Свети Дух, Лепс Люцис.
377. За да се оживи Човекът, Саваот му праща Небесна Душа, т.е. устрем към ограждане личността; Дух, т.е. Отческо Единство ще му даде, когато мине Седемте Бездни, или изпитанията, клетвите и обетите.
378. Земята, т.е. Животът на Жертвата и Трите Небеса т.е. Постигането и Вътреосъществяването на Първичните Идеи, Форми, Пътища е слизането с Тройния Ред на Божествените Неща.
379. Бих надхвърлил много тясната рамка на тоя очерк, ако се спирах върху името и същината на Адам. Адам е онзи полюс на Мировия Човек, на Адам Кадмон, който се нарича Небесен Мъж, защото Адам значи "земята ме роди" и представя в четвъричността на Мировия Андрогин - Десния Полюс, Стабилността, гръбнакът с Фалуса.
380. Ева, т.е. "живот" - е Левият Полюс, Гръдта, бедрата и утробата на Хермафродита, Небесната Жена, която се облича в Слънце и смарагд и на чиято диадема стои , че тя носи в недрата си Тайната.
381. През Двойния Път на Тайната и Живота се стига до обожествяването ѝ.
382. Сатанаил създаде Света и Мировия Човек - двата творчески акта на Творящия.
383. Третият акт е оплодяването на Мировата Жена със семето на богопроводника и раждането на Посвещението.
384. За да приеме Ева, Сатанаил ѝ дава кинемон и семена на мандрагора. Кинемонът е огнена течност, а мандрагората - семе на двуплодство, на хермафродитизъм.
385. Приела огнената сперма и хляба на двуплодство, Ева ражда Пола на земята - Каин, т.е. "спечелил го" и Каломаин, т.е. "човешка красота".
386. Висшите полюси са отразени долу и те дават двата пола - Творчеството и Майчинството, Създаването и Поддържането.
387. С тези три творчески акта се завършва първият създаден кръг - и съзидателната мощ на Сатанаил оскъдява. Осъществено е долу Горното, завършена е литургията на оглашените.
388. Иде ред на трите Небеса и Вътреосъществяването, литургията на верните.
389. Небесният Мъж познава Небесната Жена и се ражда в света на вторите форми ограничението, земният човек, който не ще бъде хиерофант, а скромен Левит при Скинията на Завета. Защото Евел значи "зидане", а Абел (по кабалистичната традиция) - "пленен".
-
390. В Едем, в Храма на Мировите Мистерии , растат две дървета : Дърво на Живота, т.е. Мистерията на Света и Дървото на Познанието, т.е. Мистерията в Човека.
391. Около първото съска невидим вятър - Фохат, а около второто се вие змия - Лепс Люцис.
392. Каин, изправителят на Творческия път под това дърво получава от Сатанаил ключовете на Тайната : седемте изпитания (бездни), Чаровете на Жертвата (Земята) , Пътят на Страданието (Подземята), отражението на Троиичността в Човека (Черните властелини на триъгълника), мистичния устрем (душата на Каломаин), Седемте Врати (Архонтите на Гнева) и деветте Алелуя на Божията Песен (деветте завършителни камъка на Небесната Скиния).
393. Там получава от баща си и трите плода от Дървото на Познанието.
394. Пояда единия и тогава изпада в тежкия сън на прозрението.
395. И ето как действат страшните Мистерии на Вътрешното: Каин изпада в транса на постигането, Ева умира, а Каломаин стига до копнежа за освобождаване.
396. Три са пътеките на Мистерията: Прозиране, Смърт, Устрем.
397. Каин - Творецът - е допуснал Мистерииите да бъдат възприети от външен, т. е. помогнал е на божествените неща да се отразят надолу. Прозирането ражда като свои паралелни кръгове Прераждането и Тесния Път- и той бива проклет.

398. И от Седмия Ден, от Деня на Клетвата ,почва творчеството на Каин; той познава сестра си Ада, като я възбужда с Червен Корал(красота), шафран (магична дума), кръв от кротал (магнетични токове)и семе от Мирсина (сила).

399. Ада е Секретната Традиция в човека - Вярата. Вторият творчески акт: Каин познава Сета (жертвоприношението в Мистериите), у човека - интуицията, но я измамва и идат двата Мистични Гряха : кръвосмесителство и братоубийство. Защото Каин е Грехът.

400. Второто име на Мистерията: Творчество и Грях на мистичен език е едно и също нещо.

401. Рукват проклятията на Вечния към Каин : посветеният ще бъде занапред безсмъртен, от връх на връх ще води пътят му и дни на страдание ще бъдат дните на живота му. Сета (ритуалът) ражда от Каин Ужаса (инстинкта), магическия жест.

402. Ада (Догмата) ражда Навал - безумието, схвърхпостигането, магичното начертание, знакът.

403. И Каин напусна Едем на Мистериите, за да възвести надолу, между страдащите и слабите, Словата на Тайната и Освобождението.

.....

404. Трите Небеса са Тройният Ред на мистичното себеосъществяване, на осъществяването вътре онова , което лежи Горе, над всичко постигнато, над всяка Тайна.

405. На първото небе лежат оградени Седемте Храма, седем ключа на Посвещението, седем загадки на Вратите, седем догми, седем ритуала, седем жеста и седем завета на Висшата Магия.

406. По тях се не пише : всеки устно ще чуе, когато стигне зрелост.

407. На Второто Небе (по-горе от Първото) лежи Единия Храм, синтетичната схема на седемте споменати Храма: ключ на седмorkата в Четирите и Трите (Дванадесетте Първообраза на Зодиакалната Светлина) и на Словото.

408. На Третото Небе (над Второто) стои Онзи, чието отражение е Небесния Хермафродит: образът с отражението дава Соломоновия Ключ (Шесторката - трите чрез двете). Четирите Стълба и златния в средата дават Пентаграмата - Владителство над Елементите. Ясно е, че към Този, който Е се стига чрез Висшата Истина, разбулената и изживяна тайна, понеже Страдалецът е разчел висшите начертания, овладял и Равновесието на Змията и има Яйцето на Вечното Недвижно Пребиваване в Себе си.

409. Посветеният Творец, Създател на Традицията и Ритуала, не е твореца на Трите Небеса; той даже не разбира писмата, защото ролята му е да създава по неясен инстинкт, в силата на богопроводничеството, реда на формите в Тайния Път . Висшите Мистерии са му непонятни и той в страх и смущение казва : "Маран Ата".

410. Когато Висшият проклена Каин, той казва : "Ата Нарам".

411. Четено кабалистично, проклятието на Бога е благословията на човека: ето Пътя на Мистичните Отражения.

.....

412. Каин се изселва в земята Наид, земята на Смокинята, Магията и Начертанието.

413. Смокинята е Ктеисът, Чашата, Утробата. Ражда се Оракулът - Откровението.

414. Творчеството на Каин е творчество пасивно, а Сатанаил действено твореше.

.....

415. Мистериите са изнесени из Храма. Ламнахор - Мистична дума и мистичен град - селището на Тайната.

416. Кръвта е четворен символ: Жертва, Творчество, Единение, Клетва. А Ламнахор значи Град на Кръв.

417. И иде първият Хиерофант на Тайната : Енох. Енох е син на Ада (Магичната Догма). Енох хваща огнения вихър - Червения Змей - и го научава да му служи. Храмът на Мистериите отново е съграден - един владее вече ключа на Висше Осъществяване и той е активен Хиерофант.

"Иди подир Еноха и слушай го!"

418. А ето четиримата жреци на примитивните мистерии, образуващи заедно с Първожреца Петорката на Висшия култ: Ламех е водач е на обществото, уредник на Държавата. Обществото почива върху тайните на любовта и очарованието- върху шафрана (магичната дума - угробното многоплодство, родителството), киноара(верността, съюзът, заветът, родството), луницата (симпатичните токове, възпитанието, воденето, отхранването, кърменето), нарда (чистотата, въздържанието, целомъдрието, срамежливостта), стивия (жинения опит, старческият съвет), лигирия (наказанието, присъдата, строгостта) и златото (просветения закон и мъдрото водене).

419. Мобел е основател на природната взаимопомощ: той работи земята, отглежда растения и животни.

Товил е основател на изкуството, той извайва Небесния Човек, както той е развит в Трите Небеса.

А Мубал е основателят на Ритмиката - музика, танц, носия.

420. Ясни са петте успоредни пътеки на архаичното посвещение: Тайноведство, Обществена организация (ред), символика и езотерика.

.....

421. Вреда на постепенното слизание надолу, ние стигаме до третия път на Червения Змей - Милостта : Алтотас носи тази пътека.

422. Слезла Тайната надолу, в реда на множествеността, тя достига полюса на своето отричане и от Мистиката се ражда физиката : Полът става блуд, а Мистичния Блуд плътски любодейства. И ето синът на Милостта, който слиза, за да внесе Единството в тая многообразна множественост.

423. Алтотас значи" Al - Tot - As = S (h)ala(h)Tot - пратеник на Тот, на Скрития, четено кабалистично (Sa - Tot - La).

424. Санскритското "Чела", както и коптското "Тала", означават: пратеник, деец, изпълнител, ученик, реализатор.

425. Shalah - Altotas , реализатор на Скрития, чиято същина е Монадата. Алтотас издига стълпът на Единството: Кулата на Вавилон. В подножието на тая Кула се събират селците от два града - Града на Кръвта (Ламнахор) и Града на Чара (Нимброд).

426. Бялата и Черната Магия трябва да се свържат тъй, както са свързани полюсите на онова, което ги е родило: Червения Змей.

427. Кулата е тази връзка - и тя трябва да бъде път на Човека към Себе си, а Върхът да извежда при Бога.

428. Множествеността разсипва, губи, разпръсква. Единството слива - и Алтотас води към Висшето Едно хората.

429. Стълпът наричат Бетсемес - Дом на Слънцето, защото там се постига висше общуване и духът се самооплодява чрез Лъчите, Огъня и Топлината.

430. Три нощи спи на върха Алтотас. И Слънцето, в своя пръв зодиакален знак, означаващ Посвещението, слиза, за да го осени. Чаша с кръв носи Той и помазва челото му. Пръв Алтотас минава Трите Небеса, става стълп в Храма - и на папирус дава видението на света , първата писана книга.

431. А по закона на Равновесието, Единството трябва отново да стигне до множественост, но в един по-висок ред.

432. Исполините на Адам изобретяват този ред : Посвещението стига до Физична сила и до развитие само на токови енергии, на скрити сили, на медиумизъм и окултна злоупотреба.

433. Но "чува Бог вика на Земята, която стене" - и разсипва Града на Исполините.

.....

434. Погибелта на Адам отбелязва края на една цяла епоха: онази, която наричат Черна Земя - Лемурия.

435. При началото на Атлантската цивилизация (ако си позволим да гледаме исторично на тези чисто мистични събития), водач на Посвещението е Мелхиседек.

436. Мистичния Път на Червения Змей - мирът - се представя от Мелхиседек. Тази двойствена пътека (Мелхиседек - Абрахам) ражда двойното служение, което вече синтезира Каин и Алтотас - Законът и Милостта, Царството и Жречеството.

437. Хляб (Жречество, Девственост) и Вино (Царство, Действеност) изнася Мелхиседек. Жречеството (жената) ражда догма (змия), а от догмата се ражда Насочване(Откровение, Фига).

438. От Догмата и Насоката - Правда (Начертание, Символ, Формула, Съответствие), Път: Любов (Жена) и Правда (Отразяване).

439. Царуването (Мъжът) ражда Ритуал (Взимане, осъществяване), а от Ритуала се ражда Дълг(Управление, Отговорност, Равновесие). От Ритуала и Дълга - Сливане (Единство, Гилрянда). Път : Закон (мъж) и Свобода (въплътяване).

440. За да разберем по-ясно Пътят на Мира, нека вникнем в словата на Мелхиседек като "Кръстените с Огън", т.е. миналите изпитанието. След Трите Дни на Планината, Мелхиседек им разкрива седемте ключа на Великото Дело в неговия морален аспект.

441. Първо: Чистота, за да оградим Царството в себе си; Обръщане всичко в Мъдрост, Единство и Хармония, силен устрем.

442. Второ: Чистота вътре : Чистота в Кръговете, когато почиваш, Чистота в перифериите, когато работиш.

443. Трето: Жадно дирене Бога навсякъде.

444. Четвърто : убиване Личността.

445. Пето: Точно избиране мига, когато ще се даде клетвата, ще се потропа на Едемските врати и ще се убие Змеят.

446. Шесто: Проникване с мир на съответствията, взаимоотношенията и сърчно владение на Червения Змей.

447. Седмо: Взиране и изграждане низшите образи; различаване силите вън и вътре; скъсване всички връзки, стигане до единство с всичко.

448. Мелхиседек е вторият стълп на Храма. Алтотас и Мелхиседек - Милостта и Мирът.

И той ще излезе оттам.

449. Третото правило на Мелхиседек намираме конкретно пояснено в третия плод на Едемското Дърво.

450. Каломаин изяжда плода и в нея се ражда Устремът. Към Бащата на Глъбините отправя Каломаин погледа си, защото е яла от Дървото на Познанието.

451. Тъмнини я заграждат - през пропасти и бездни минава. Там ражда Тимисаг, Детето на Страстта и Желанието. Властелинът на Предела я спира, тя трябва в своето дете да изобрази себе си цяла - то ще види Христа, а тя ще познае Бащата на Глъбините - когато дойде краят на дните.

452. На мястото, дете бащата на Тимисаг вижда Трите Небеса, майката сега вижда Христа. Три нощи стои там - и Христос я издига до Бащата на Глъбините, но тя няма сила да го види.

453. И развива се трагедията на Устрема, повторена в участта на детето, което едва достига до Първото Небе, но не знае ключовете - и бива спрено.

454. Жестоки рожби ражда копнежът на онова дете, което няма ключове: Христос му праща Параклет - Утешител и обещава в края на вековете да я приеме на Вечно Обръчване.

455. Но горчив е копнежът - и горчива е радостта на Копнежа: там, дете сълзата на радостта капва, канара се образува. И тази канара е мястото на страданието, на страшната Жертва: Голгота - Лобно място - се нарича тя.

.....

456. Ние стигаме до онзи път на Червения Змей, който е средостение на Деветоръбния Храм и Диафана на небесните отражения.

457. Моисей - Законът, Начертанието - представя този път. Синът на Водите минава всички стадии на начертанието: ражда се в Овен, син е на Царя, живее в Египет, дига пророчество, Жречество, Откровение, знае хиероглифите на висши папируси, познава златно-главизнените папируси, тайната на Изис, седемте Храма на Делтата. Минава на 30 години (пълнотата на Тройния Аспект) през огнения огън на Трите Деня.

458. Избраният Народ, Израил (Боговидец, Богоборец), Сънмът на Посветените, Пазителите на Свещеното Златно Предание - минават с Моисей из Червената Страна на чуждоземното робство (Четирикастово ученичество, Четиристихийно Посвещение) през Червено море (Диафанат на Вселената) и стигат в Пустинята (Пещерите), дете почват многовидните изпитания.

459. Само седем от хиляди изтърпяват Изпитанията и получават Скрижалите от Планината. Седем Деня (в контраст с Четирите Дена на Египет и Трите Дена на Канахан), стои на Хораб (Планината на Словото, Сина, Клилете) Моисей. На челото му има Думи, написани с кръв , напомнящи онова, което Огненият Мъж бе писал на челото на Алтотас.

460. Когато Моисей изпраща седмината към Канахан, той се бои, че те ще влезнат там, вместо да презрат земята на Обещанието и да се върнат в Египет - Земята на Робството, за да служат на другите, тъй като знаят Тайните и имат Скрижали.

461. "Тежко им, ако се не върнат, преди да влезат!" Но той не може да ги види, защото през стадиите на Тройния Път (Трите Висши Посвещения) Законът не може да води.

Той остава на Планината и умира с поглед към Слънцето.

.....

462. Пътят към Канахан е строг, страшен и опасен. Многого трудности и мъки на пътя намираме в думите Моисееви, отправени към избраните:

" А към Канахан завежда Онзи, чието име е Милосърдие. Звезда учи онези, които служат на Звездите, да търсят Оногова, който е Слънце на Правдата. Исус се е родил някъде и Дванадесетте Зодиакални Знака търсят Селението на Слънцето."

463. Балтасар т.е. Архонтът на Вождовете, Царят на Царете, събира дарове на Милосърдие да му поднесе. И ето пътят на звездите, отразен в един евангелски мит.

464. Балтазар е Южния Кръст, Посвещението на Троищния Аспект. Той е пътят на Зодиака към Слънцето. А Слънцето води в Канахан, понеже Обетованата Земя е Чертозите на Христа, Тройното Единство.

.....

465 - 484. " ...И небесния Зодиак е означение на Пътя".

Пътят към Канахан минава през :

Овен - познаване на Истината във Веществото, Токовете, Влиянията и Същината (Четирите Стихии);

Телец - Овластяване Огнената Сила чрез Себевладение вън и вътре;

Близнаци - Сливане с Единия Учител;

Рак - потъване във вътрешните Глъбини;

Лъв - добиване магична власт, сила, различаване и правдивост;

Дева - побеждаване Четиримата и Седемте;

Везни - достигане мистично и магично равновесие вън и вътре;

Скорпион - убиване на личността чрез самооплодяване;

Стрелец - защита на Преданието, тайна, строгост;

Козирог - Целомъдрие, Усамотение, Молитва, Магична операция;

Водолей - окончателна власт над Великия Змей;

Риби - Мълчание, Клетва и Път на Страданието.

.....

485. Два са признаците на Обетованат Земя : там расте Нар и Грозде. Гроздето е сок на Слънцето, а Нара е храна на Луната.

И това, което дава "Непознатият", намираме също и в "Непознатата". Слънцето и Луната изразяват двата аспекта на Канахан : Водата на Живота и Небесния Хляб.

486. Канахан е награда на Дирещия.

Но трябва да се види Земята на Вечното Обещание, без да се влиза в нея: Моисей се бои, че може да не се върнат седмината. И затова псалмистът , като оплаква суетата на всичките суети, стига до едно блаженство, неизрязано още върху Скрижалата на блаженството:

Блаженство на Мъката и страданието за другите.

487. И ето пред нас Шестата Змия - шестият път на Червения Змей: Даниел - Огънят.

Даниел хиероглифично значи : Бог ще отсъди. При Съд Свише - съд отгоре - това е името на Оногова, чиято Майка е Пещерата на Лъвовете. А неговото кабалистично име е "Роденият от Пламъци" - Синът на Огъня.

488. Три са пътеките на Огъня, три деянията на Даниел: той побеждава седемте Лъва на Пещерата (има арканите на седмичното Малко Дело: Черния, Жълтия, Червения, Синия, Зеления, Сивия и Белия Лъв - седемте състояние на Философското Злато), дава на Вавилонските избраници потайните слова на Моисея и разгадава виденията на Царя. И ето Законът на Огъня: Ще дам лъчи на Оногова, който стане едно със Слънцето.

489. Вавилонските избраници - стъпала на Фигурата; Потайните слова на Моисея - кабалистическото Таро: 21 големи и 78 малки ламии; Видението на Царя - образите на върховното Богостроителство; Фигурата - стари седеметажни правоъгълни храмове.

490. Царицата - жената на Очарованието, Влажната Йони, Стръвният Ктеис - копнее подир Сина на Огъня.

491. И ето пътищата на Дъщерята на Водите, на Сепфора: прогалици от Злато и мед с яспис и рубин (име магично, мъдрост и любов, себевладение и кръвно сродяване); трепки от сребро със сардоникс и смарагди (плодственост, очарование и чистота); огърлия от бисер и топази (вярност, съчувствие, нега); нагръдник от сапфири, злато и мед (грижа, промисъл на мъдрост и девственост); пояс от хризопраз, медни муски и бисер (уравновесена многоплодност, здравомислие, родителство на Тайната и скръб); гривни от златен сплав, хризолит и емблеми (мъдър труд, постепенност, такт); обеци сърповидни (послушание в тайната); пръстени с червени сиенски камъни (насока, кръвна сила и гореща любов).

492. Но отхвърля Огънят прегръдките на Водата - Мечът не виси над Чашата.

493. Втори Път: папирусов свитък (загадка за вечно искане), египетска пшеница (женствена пасивност в тайните и робско подчинение), цинамон (очарование с жест) и змийска кръв (очарование с ритмика).

Това ни разбуля двойната покорност на Червения Змей, когато влиза в знака Капони - тогава е силна и напрегната връзката между Мистичния Огън (Волята) и Мистичната Вода (Подигането).

И през дните на Пленението Магът извежда Жената и я познава сред Пустинята (в усамотението оплодява Тайната в себе си) и умира с нея, защото животът е изживян и пресечен, когато се свържат двата полюса, когато змията глътне своята опашка, когато токовете се взаимопостигнат.

494. Думите на Пламъкът, които Светът на Огъня разчита:

Мене - Везните на Гнева,

Текел - Орелът на Запад,

Фарес - Кръстолюбещият Лъв.

Тройната загадка е краят на Великото Дело: Царят ще бъде убит, Чашата ще се изпълни с Кръвта му, Жертвата ще се принесе, погребаното Злато - отново ще даде лъч.

Везните на Гнева: Равновесието на Мистичния Вихреогън в Тилната Сплитка на Небесния Човек.

Орелът от Запад: Кръстовидната Струя в Десната Ръка на Небесния Човек.

Лъвът с Кръст на Челото - четворният Кръг на темето на Небесния Човек.

Отнесени към магичната фабула на Даниил, тези три загадки характеризират момента на най-опитното притегляне между него и царицата.

495. Само със загадки може да се определи вътрешността на пещерата на Лъвовете: Мълния, Меч и Женско Око - е Черният Лъв.

Книгата, Естеството и Вътрешното - Червеният Лъв.

Грехът, Животът и Мъдростта - Жълтият Лъв.

Езикът и Утробният Клитор - е Зеленият Лъв.

Кидарът, Стрелата и Гробът - е Синият Лъв.

Опашката, Зъбът и Менструалната Кръв - Сивият Лъв.

Спермата, Кърмилното Мляко и Матката - Белият Лъв.

497. Соломон - Пътят на Притчата - е Седмият Път на Змея.

498. Мистична Майка на тоя Път е Балкиза: Владетелката на Пещерата (хиероглифично - Слънчева Пещера), а кабалистично - Царицата на Поробените, понеже царува в сабах - робство. Тази мистична фигура, изразяваща Вишата пълнота на Небесното Майчинство, означава много повече ото Изис.

499. Балкиза е Девственицата - Прамайка на първоформите. Тя се изразява долу с магичната формула - ето защо притчата е нейно селение и Соломон - Неин Поклонник.

500. Балкиза има стойност - тройка: $147 = 12 = 3$, Сабах има стойност също три ($200 + 1 + 2 + 1 + 600 = 804 = 12 + 3$, а Соломон - осморка; оттук и съкращението : Сабах (Мистичната майка на Балкиза), както и самата Балкиза, стоят на Първоформите, които се изразяват в шесторка и седморка, а Соломон стои под тези първоформи, в реда на мистичните пътища, понеже последните се отличават с осморката; деветката значи форми, а десетката - обратен път на постигане Първоформите, издигане на горе, пълнота).

501. Въпреки очевидния паралел, Балкиза и Царицата на Даниел , по отношения и същности, Балкиза има много по-високо означение. Додето - схванато космологично - Мировата Душа разпътничи през слизането и възлизането към Вечното (и тогава тя е Царицата на Даниел, Каломайн, Тимисаг, Семирамис, Тайя, Персефона, Израил - блудницата). Балкиза е Майка - Девственица със затворен зрял ктеис, рисуван у Петър Осоговски като неразчупен нар и наречен Хляб на Живота.

502. Според "стефанит и Ихнилат", Седем Царя търсят любовта на Балкиза, а Соломон е осмият. Но деветият цар само ще я овладее - неговото име е Горатремас и числовното му значение е десетка - числото на Осъществено Творческо Слово, отдето ясно личи, че Балкиза е съпругата на Възкръсналия Христа, Суламит - по египетската традиция. Защото : $3+70+100+1+300+100+5+40+1+200=320=10$, а десетката е ключът на Великото Дело във Вселената.

503. Соломон е Цар, Жрец и Поаптис.

Неговият чертог се нарича Притча.

Той дава сигнатурите на всичко съществуващо, сплита и разплита загадките на мъдростта. Отношенията на Соломон и Балкиза , на Притчата и Фабулата, на пасивния строител и на Висшия план, са изразени в загадката, съставляваща целия разговор между Царя и Савската Царица. А заключението по тия отношения е : Скорпион - Самооплодяване. Но - "няма нож у Соломона", нему липсва оплодяващия Фалус, той е едноплоден, а едноплодството е още края на безплодството.

В ножница от крокодил му дава нож Балкиза. Крокодилът е символичен синтез на Магичния Блуд, за разлика от Мистичния, чиито символ у Богомилите е Козелът.

А след притчата на Соломон, Царицата завършва: "Не мъдрост дири жената в мъжа, а нож. И мъжът не дири в жената Сърце, но огледало." Ключът за стигане до Соломон е Диафаната, а до Балкиза - Творчество, на философски език - плодството.

504. Балкиза не е Небесната жена, както и Соломон не е Небесния Мъж.

Соломон е женски принцип, той "бива оплоден отгоре, но сам не може да се оплоди". Небесният Мъж е Царският Син, Непознатият, който се изравнява като фаличен миров символ на Фохат. А Небесната Жена е Дъщерята на Царя, Непознатата, която се изразява като ктеичен миров проводник в Лепс Люцис.

505. Сватбата на Царския Син е четворното влияние на Външното Велико Дело, а Песента на Дъщерята на Царя е седморното деяние на Вътрешното Велико Дело.

Сватбата на Царския Син проектира :

първо - Двата Колоса на Мировата Памет, в пустинята на Усамотението, в Тъмнината на Предизгрева, в пясъка на Мировата Звездна хармония, пред Сфинкса на четворния строеж;

второ - четирите четиристранни пирамиди ($4 \times 4 = 16 = 7$ - посвещението) на свещената глифика, сферите на полунощта, Зората, Пладнята и Вечерта, Разпъването на вихрения Миров Кръст, монотонния псалом на Мировия Ритъм - Жертвата и Потопът;

трето - Единия Кръстовиден Храм на Полунощно Слънце, Невидим Вятър на Святого Духа, Тайнството на Кръвта - Вино и Плътта - Хляб. Смъртта, сливането на дванадесетте старци в Ада и Плача на Рахил;

четвърто: изгревът на дневното Слънце - Сърце, обръчението на Кръвта - Живота, любовта на брачното взаимоплодяване на Първия Хермафродит с Отражения Хермафродит (Третото Небе на Сатанаил);

506. Наред с Външното Велико Дело се движи актът на Вътрешното - и песента за Дъщерята на Царя разказва:

първо - Чашата от Изумруд, Вътрешния Атанор, Слънчевия Възел, Утробно-гръдното вихриеvidно сплитане, Вместилището на алхимичната Първоматерия; (1)

второ - Изумрудения Кубичен Камък, Вътрешната Първоматерия, Съскащият ток, минаващ от дъното на тригранната пирамида през гръбначния стълб и през лява и дясна ноздра, Змиевидното Яйце - фалично сплитане на последния гръбначен прешлен, Гълъбът или Змията (отпосле) на алхимиците; (2)

трето - Страданието , в ограничен смисъл, тук то изразява пламения недоволен устрем към излизане от себе си, което се бележи (3), кипещ на Първоматерията, обръщането на мисловната , емоционалната, волевата сила и неизвестна нова сила, обръщането на металите в злато, Шишарковидното сплитане на тила , когато Силният може да обърне камъните на хляб, но той трябва да чака и те ще се обърнат на злато;

четвърто - Сърцето (Вътрешния Храм, причинното тяло), което се бележи (4), струенето на змиевидния поток нагоре, теменното сплитане, озаряването на цялото същество в светлината, спряна на върха на главата;

пето - Чистотата, преобразуването на телата, едно след друго - физическо, етерно, звездно, което се бележи (5), изливането на змиевидния поток на главата нагоре и настрани по целите тела, стигането пълно свръхсъзнание, работене във всички полета едновременно, лотосовидното лобно сплитане в междуочието, хермафродитизмът - физичен, психичен, духовен, възможността на самооплодяване;

шесто - пътеките на Сърцето и Външния Мрак (6), взаимоотношението на Люцис с Фохат - актът на самото самооплодяване, хермафродитното сплитане върху дясната страна на тазовата област;

седмо - Лампадата (7), сливането на Люцис с Фохат - актът на Всепробиваването и Всезнанието - краят на Великото Дело.

507. В Богомилската апокалиптика Краят на Великото Дело се нарича "Последният Ден".

508. След Малкото Дело (Делото на Колесницата) почва Великото Дело (Делото на Творението), а после иде Последния Ден.

509. Знамението на Последния Ден е двойно: Червеният Змей ще бъде свързан и обеззъбен и кръвта ще престане да капе от Меча.

510. Спирането на оплодяващата Сперма от Фалуса, на Кръвта от меча на Михаел - ето Знакът. А седалищата на Деня (богомилските сефироти) са десет:

- Венец (Кетер, Монад, Алеф, Corona, Summa Corona, лежащата под Horizon Aeternitatis)

- Мъдрост (Хокма, Мем, Sapientis, Summa Sapientis)

- Ум (Бина, Тройка, Шин, Intelligentia Silepsis, ia Spaguriti)

- Милост (Хесед, Четворка, Gratia Miserecordia Magnifisientiae)

- Съд (Пехад, Петорка, Timor Sacrorum)

- Великолепие (Тиферет, Шесторка, Palchitido)

- Тържество (Нецах, Седморка, Victoria Mundi Superioris)

- Величие (Ход, Осморка, Honor Glorias)

- Основание (Иесод, Деветорка, Fundamentum Rerum Omnium)

- Царство (Малкхут, Десятка, Regnum , Sanctum Regnum Lacis et Sanguinis)

511. И Онзи, който иде, се рисува на фона на Новия Хаос: в Човека се формира нова Вселена и той е зърното ѝ: "С мед и жлъчка ще ги храни".

512. Избраниците ще сменят храната на Тесния Път Хляба и Виното са кърма на Vta Dolorosa - Меда и Жлъчката. Защото Пътят на Страданието почва там, дето свършва Тесния Път.

513. "И светото Страдание на зачеването и раждането ще посети сърцето им" - себеплодените - "нови минове ще родят.

514. И ясно се рисува Бракът на Небесния Мъж и Небесната Жена, Човекът и Вселената като завършек на Външното и Вътрешното Велико Дело.

515. Осмият Път на Змията се изразява от Иуда - Красотата. Негова Майка е Планината, дето се чертаят границите и полетата на Висшите Начертания.

Той иска от Учителя скрижали за Силните, за ония, чийто защитник е сам той.

Иуда настоява върху изразността на Първоформите, чиито пазител е. Първообразът ражда Първоформата; от нея се ражда Образът, после Отражението и най - после Формата.

516. Сигнатурата на всяка форма загатва за нейната Първоформа и Притчите са път - да се говори за Първоформата, като се споменава само формата.

Отражението или Образа, без да се назовава даже сигнатурата.

517. И Мъдростта на онзи, що разчита притчите , се таи в ясното виждане сигнатурата на Нещата. Соломон бе пазител на Сигнатурите (печатите), а Иуда е Хранител на Формите.

518. Отражение на Еноха (Тайната), Иуда води към проникване в Първоформите, които са точки на Тайната по пътя на нейното въплътяване долу.

519. И от него вземат на Планината скрижали, начертания, изваяния, книги, фигури и магични сплитания онези, които работят с Първоформите.

520. Наред с Иуда се движи и Иисус - Деветата Змия – Страданието, в своята Майка - Голгота.

521. Сълзите на Каломаин роди Лобното място и "Легендата за Кръстното Дърво" ясно ни разкрива как устремът към освобождаването на света от веригата на формата ражда страданията на Голгота.

522. И ето защо Иуда - пазителят на Първоформения свят предава на смърт Иисуса: той е син на Разрушението, разрушава формите, за да освободи Идеята, скрита в тях и да даде на света Милосърдие, след като изпълни Закона и го надживее.

523. На форменият свят се противопоставя вече не Първоформеният, а Идееният, на Законът - Милосърдието и това налага единствения възможен път - Страданието.

Ето защо Иуда за силните предава Иисуса на страдание и смърт.

Блудницата Израил трябва да бъде пречистена и да облече химатейона на Небесната Съпруга. А Голгота е мястото на брачния пир.

524. Единадесет са пътеките , по които Страданието влиза в света - Апостолите на Иисуса:

Матхай (Божие дарование, раздаването на плодовете на Божия дар, Езиците на Светия Дух);

Накай (Скръб дарува, скръбта по освобождаване, като Път на Дара Божии и като Голготска Палма);

Еликум (Божия Висина, постигане чрез работа в другите, висините на Богостроителството);
Натаниел (Прати го Бог, Пратеничество Божие, провиденциална мисия);
Тходай (Ръка на Родовете, кастово водителство, Хиерофантизъм на четирите стихиини посвещения);
Матхиас (Дарование на Избрения, Водителство към вътрешното Богоосъществяване, Хиерофантизъм на трите идейни посвещения);

Мардехай (Железна десница, напътване чрез остри изпитания, потоци, бури, пожари, епидемии, войни, разорения, катаклизми);

Незар (Очарование, Магична оперативна и учителска дейност);

Йоканаан (Божия Милост, Мистични Пътеки, Милосърдна работа, апокалиптично учителство);

Симон (Послушах те, път на подчинение и богопроводничество);

Никодим (Победа на Народ, водене на тълпи, масова еволюция, закрила на народи, племена и епохи);

Иуда (Слава видех, носител на традицията, на строгата форма и на култа).

525. Иисус слиза от Планината, за да празнува Пасхата - Слънчевото Причашение. И ето неговите три пътеки: Агнето на Небесната Пасха, което дава съдържанието на Апокалипсиса, Девата - и на "Песен Песней" и Разпънатото Слънце - на пророческите книги.

" ...А единадесетте оставиха."

И той отива - там, дето го зове любезният шепот на Небесната Съпруга, върху брачното ложе на Голгота.

526. За да доочертае езотеризма на богомилството, държа да прибавя, че то имаше две езотерични доктрини - за миряни , т.е. оглашени и верни - и за монаси т.е. избрани и съвършени.

527. Понеже в първата група влизаха онези, които живеяха Закона на Чистотата, учението имаше повече морално-напътствен характер, а тъй като вторите живеяха Закона на Магичното Равновесие, учението носеше посветителен характер.

Основата на учението беше навсякъде магична: необходимо бе, наред с усвояване законите на мировия ред, не само да се живее съобразно с вътрешната насока на тия закони, но и да се развият скритите сили, спомагащи за хармоничен с вечните закони живот - и да се постига, чрез оперативна магия, насочване на обществения живот по тия закони.

528. Магичната догма на монасите бе излагана често писмено. Нейната вътрешна основа дава изключително съдържание на "Стефанит и Ихнилат" - богомилското евангелие.

529. Богомилите учеха законите и пътищата на физичната и духовна терапевтика, тауматургия и теургия. То бе едно широко разбиране на закон и причинна връзка, едно живо въздействие върху целия тогавашен живот - личен и обществен.

530. Тези основи са изложени в "Евангелие от Йоана" , както го бе дал в неговата секретна версия Алтотас : две копия от Симеон Антипа, второто с 323 листа коментари от самия коптист и до днес пазят в Малта записано това евангелие. Там, в 27 глави Симеон Антипа говори по всички въпроси на Богомилската символика, езотерика и тайноведство. Но езикът е загадъчен, легендарен - това е посветителска книга.

531. Аз ще назова само заглавията:

1. Магия
2. Път
3. Идеи, Архетипови образи и Форми
4. Тайни и изпитания на посвещението (там е дадена Великата Тайна на Общото Изпитание)
5. Богочовек
6. Творчество
7. Закон на Съответствията
8. Жертва
9. Царско и Първосвещеническо служене
10. Апокалиптика
11. Змей
12. Цар на Огъня
13. Жена
14. Хиерархия Небесна
15. Хиерархия Земна
16. Дървото на Познанието и Дървото на Живота
17. Малко Дело, Велико Дело и Велико Изкуство
18. Седмината
19. Дванадесетте
20. Глас от Звездите
21. Маг
22. Бетсемес
23. Цар Солимски
24. Израил
25. Боговидство и Богоборство

- 26. Неизвестните
- 27. Балкиза

532. В ред загадъчни разкази и многосмислени максими апостолът, по стиховете от евангелието на Йоана, забулено говори по онези въпроси, които аз разкрих в предишните страници, като дава на формулирането и дефинирането едно величие, наистина достойно за книгата, назначението на която е да бъде ключ за Посветени.

533. Аз не бих имал възможност да говоря, даже сбито по свещената символика на богомилите. Това се дава в "Големият Ключ на Богомилството", книга за Четвъртата степен на Dis. Al. Мога сега да дам най-общи сведения.

534. Както всички традиции, тъй и Свещената Традиция на Запада употребява символа като трайно средство: да се забули за профана тайната, да се насочи дирещия и да се даде точно определение на даденото на посветения. Наред с това, символът гони и една практична цел: да се съкратяват цели думи, изречения, разкази и книги в един образ. Така се е явила най-великата книга на Западната Традиция "Делото на Кръвта", книга от фигури, образи и линейните начертания, 345 листа, която, писана с думи, наистина не би могла да се побере във Вселената.

535. А нейното ръчно издание, формат 8 см. на 5 см., подвързано с тънка кожа, на тънки листа, може да се носи в джоба.

Въпреки всичко, аз ще се опитам да приспособя донякъде Ключовете на Богомилството, като направя някои от тях достъпни за жадуващите повече знание и по-високо разбиране.

536. Почвам от азбучните ключове, като указвам: буквата, числото и значение, реда и в сефиротите, образа ѝ в животното, растителното и минерално царство, точката ѝ между небесния Хермафродит, планетата, неподвижната звезда и зодиакалния ѝ знак, божествената ѝ йерархичност, земната ѝ йерархичност, качеството ѝ и пътят ѝ в човека. Буквите са приспособени към новата българска азбука.

А - 1 - Ацилут (сияние), слон, папирус, злато, диамант, петел, теме, слънце, Полярна звезда, Овен, Ехиех, Михаел, Цар, Меч, Единение, септър.

Б - 2 - Бриа (Творческата Идея), антилопа, лотос, сребро, калцедон, паун, тил, Луна, Арктур, Дева, Йах, Габриел, Жрец, Чаша, Откровение, Постигане, Корона.

В - 6 - Йецира (Съзждане), кон, трифолиум, желязо, рубин, феникс, междуосие, Марс, Сириус, Стрелец, Йехова, Уриел, Строител, Еккер, Влияние, Воля, Трон.

Г - 3 - Асия (Природа), Камила, Акант, Живак, Азот, Лебед, греда, Меркурий, Алкор, Телец, Ель, Ехудним, Законник, Пирамида, Себевластничество, Магична операция, Покривало.

Д - 4 - Микропрозоп, Тигър, Маслина, калай, сапфир, орел, Пъп, Юпитер, Процион, Скорпион, Елоха, Захариел, пророк, храм, преданост, служение, лампа.

Е - 5 - Лонганим, Кротал, Крин, мед, изумруд, гълъб, утроба, Венера, Вега, Риби, Елохим, Салофил, Пития, Оракул, Мъдрост, Любов, Атанор.

Ж - 8 - Хайах (Разум), Осел, Кедър, Галанит, Бисер, Врана, Гръбнак, Церера, Денеб, Водолей, Йодхеваухе, Сабаот, Варахиил, Съдник, книга, жертва, защита, сандали.

З - 7 - Нешама (Постигане), Козел, Кипарис, слово, корунд, бухал, фалос, Сатурн, Южен Кръст, Козирог, Елохим Сабаот, Хавен, Пустинник, Триножник, усамотение, себепостигане, маска.

И - 10 - Йехира (Всесъщина), Крокодил, Водорасъл, цинк, киновър, албатрос, колене, Палада, Антарес, Рак, Шадаи, Хейглот, тълкувател, пентакъл, Апосотлство, проповед, пояс.

К - 20 - Руах (Дихание), кит, алмуго, бронз, пясъчник, ибис, мишници, Южна Бетелгейзе, Близнаци, Адонай, хизарбин, Левит, кадилница, култ, поклонение, Хитон.

Л - 30 - Нефеш (Душа), хипопотам, бръшлян, сиенит, сардий, пчела, бедро, веер, регул, Лъв, Адам Кадмон, Баглис, Воин, олтар, молитва, видение, Кидар.

М - 40 - Ибур (зараждане), елен, палма, гранит, цимофан, прилеп, стъпало, Астрея, Фомалхаут, Везни, Адам Белиал, Лабезерин, търговец, Скиния, обет, схима, расо.

Н - 50 - Гилгул (Възвръщане), Рак, бор, глина, селенит, делфин, стомах, Хеба, Кастор, Андромеда, Адам, Протопласт, Азраил, странник, изваяние, клетва, тайна, печат.

О - 70 - Ен Соф (Безусловното), бик, слънчоглед, графит, карбункул, доган, дроб, Ирис, Леда, Орион, Хейке, Аклахеир, землевладелец, дом, закон, верност, Къпони.

П - 80 - Кетер (Венец), вълк, цикория, слюда, син камък, щъркел, слабини, флора, Амкеир, Северна Корона, Хайаз, Комайдар, лекар, подножие, наставление, заповед, лъв.

Р - 100 - Бина (всезнание), куче, загърличе, туча, варовик, колибри, сърце, метис, Капела, Голяма Мечка, Хе Вау Хе Йод, Саир, Роб, скрижал, излизане, искреност, кивот.

С - 200 - Хохма (Мъдрост), дракон, диланка, котлевина, морска пяна, пеликан, уста, Хагия, Поллукс, Плеяди, Бел, Табрис, ваятел, клинопис, пресъществуване, пречистване, колона.

Т - 300 - Пехад (Богочитане), саламандър, хелиотроп, кристал, вода, Пегас, очи, Партенона, Алдебаран, Голямата Змия, Авно, Халтан, Писец, Стилон, причащение, съзерцание, фронтон.

У - 400 - Хесед (Милосърдие), Урсус, седефи, сталактит, сол, маймуна, уши, Виктория, Мира, Пегас, Кнеф, Хатифас, пазител, плоча, мълчание, съновидение, Прочелник.

Ф 500 - Тиферет (Красота), Сфинкс, смърч, адски камък, сяр, скакалец, гърло, Егерикс, Мизар, Хияди, Аполон, Зарен, Носител, Подкова, Победа, вяра, предверие.

Х 600 - Ход (Величие), Лешояд, дъб, бисмут, оцет, червей, рамо, Ирена, Канопус, Касиопея, диск, Либрабис, ритор, свитък, въздействие с допир, самооплодяване, адитум.

Ц 900 - Нецах (Победа), алое, спирт, антимоний, центавър, гръб, Евномия, Астерпа, Еднорог, Фоес, Саузуб, посредник, балдахин, въздействие с мисъл, движение, обелиск.

Ч - 90 - Йесод (Основание), стратус, пшеница, амбра, арсеник, зебра, седалище, Психе, Пейона, Персей, Хиелох, Йазер, вестител, подземие, надежда, постоянство, царска зала.

Тау - 9 - Малкут (Царство), базилиск, лавр, ладан, восък, онагър, кожа, Тестида, Атлант, Млечен Път, Ехуел, Тоглас, Архонт, шлем, изпитание, загадка, пещера.

Кси - 60 - Самех (змия), летяща риба, дига, касия, боракс, медуза, кости, Мелпомена, Тайгата, Херкулес, Тиел, Залбурис, маг, Пясъчен часовник, посвещение, смърт, кръст.

Пси - 700 - Шин (стрела), носорог, маслина, корал, елей, кукувица, кръв, Фортуна, Целена, делфин, Йодел, гадател, вино, благовестие, освобождение, пръст.

Омега - 800 - Тет (покрив), грифон, смоковница, мед, витриол, стършел, косми, Масалия, Меропа, лира, Вацел, Алфун, звездоброец, пергамент, тайновидство, спасение, сърп.

537. В излагането на азбучния ключ аз смених коптските и староегипетските названия на планетите и металите с нови, латинизирани, както после, през средновековието бяха установени. Това сторих - както за удобство при разбирането , така и за яснота при работата, ако ученикът си служи със звездна карта и с таблица на металите.

547. Както забележих, богомилската символика е много сложна. Необяснимо е как през краткия период от няколко века можаха тези малцина работници да издигнат така високо свещения знак и начертание, като го запазиха от шаблон и му придадоха печат на дълбока оригиналност, проникване и едно почти вкаменяващо величие.

548. Само впечатлението, което посещава човек в староегипетските храмове може да се сравни с онова настроение на величие, строгост и страхотна дълбочина, която се преживява , когато човек търпеливо проследи развитието на тази символика.

549. Рядко студената строгост на числото , знака, чертата, фигурата и образа са стигнали математичната стилизация на тия символи.

Въпреки желанието си да бъда изчерпателен поне в общото , аз не мога да се спра даже и върху общите черти: това би означавало да напиша книга по всички ключове на западната традиция.

550. В своите седем периода на развитие (Атлантски, Мексикански, Египетски, Халдейски, Есенийски, Гностически и Богомилски) тази традиция запази линията на строго единство, така характерна за пътя и разкриването на всяка истина.

А не може да се отрече, че в своя най-сетен период тя стигна до онази ширина, богатство и лъчезарност, която придава отсенки на величие даже на доктрини сега съвсем пусти , като кройцерство, масонство, мартинизъм, неогностицизъм - само защото са излезли от тая традиция , която не е могла да не ги запечата с клеймото на величава строгост некога.

551. Съкратявам : аз ще се спра само на ония елементи на богомилския символ, които са основни.

552. Съвършеното Начало е неизказваемо. Негов знак е точката. Като свръх-мислимо, ние го познаваме по два начина : като дирим и намираме, че то стои отвъд всяко мисловно определение и като стигнем онова състояние, което ни доближава до него, т. е. като излезем от всяка определеност, като се издигнем над ума.

553. В единия случай ние отричаме всяко понятие за непознаваемо като превъзходство над всичко.

554. Първият, отрицателния път, се бележи стрела и окръжност сближени, а вторият - стрела и окръжност пресечени.

Стрелата е човекът. Но, ако тук Неизразимото се бележи с Окръжност, то е защото точката е определяне на безусловното независимо от човека, а сега, когато той се насочва към него , то му се представя вече като обект за търсене, слиза от своята отвлеченост(поне за неговия ум) и се ограничава в рамките на една определена цел.

555. Точката е символ обективен, окръжността - субективен, зависим от състоянието на търсещия ум, като такъв.

556. Първото състояние, онова на отрицателния път, се нарича Отвлечане и се бележи , а второто - Екстаз и се бележи .

Първото е Два Крака - стрели в фас, а второто - Стрела и Чаша.

Схванем ли така безусловното, то ни се явява в два аспекта : като Единство и като Благо. Естествено, това не са определения. Това са по-скоро единствено възможните форми, с които разполага нашето общество, за да изрази онова, което е възприело в моментите на екстаза.

557. Единственото е безгранично, защото мисълта за ограничаване предполага множественост.

Благото не може да се възприеме като себезатворено, защото иначе бихме допуснали качество на съществуване само за себе си. Значи, благото има за свой характер излизането от себе си, излишъкът,

изобилието, но това предполага излизане навън и , следователно, самоограничаване във форми - нещо, което се отрича от характера на Абсолютното, като Единство.

558. И тъй, нашето същество, все пак не може да определи - даже най-смътно и неясно - състоянието на Безусловното преди неговата поява.

Затова състоянията, които Богомилите определят като две, се вземат за изразни форми на Безусловното в мига на проявата. Това са Движения: Двете страшни Движения на Чистото Първоначално, които раждат Света в един неописуем трепет.

559. Първото Движение е Единството, означено с Отвесна Черта, а Второто - Благото - с водоравна черта.

Движението на Точката дава Линия: ето отде иде Безусловното, като Точка дава и Отвесната и Водоравната черта. Първата е израз на Мъжката Начало , втората - на Женското.

560. Така разделено, Безусловното престава да бъде безусловно : иде Проявяващото се, а после Проявеното. Додето Екстазът бе движение на човешкото същество нагоре, Възлизане, Проявата е изливане на Безусловното надолу - Слизане. В своята проява Безусловното не се изчерпва : " Като вятърът - пише Плотин - духа без да се изчерпят изворите на вездесъщо движение, както цветето мирише, без до оскъднее откъм мирис, както Слънцето свети в мрака, без да помръкне, така Първото Начало си остава в пълнота , макар да еманира."

561. и тъй, Точката в своето движение дава Чертата; Безусловното в мига на своето Себеизлъчване трасира един Троен път: Себеизлиянието на Едното ражда Трите аспекта на Проявяващия се. Това са Три Основни Черти: Отвесната - Отец, Воля, Хаос; Водоравната - Син, Любов, Мъдрост; Спиралата - Дух Свети, Творческата Мощ, Летех.

562. Тройно е Проявяващото се Едно, и то действа едновременно по Трите Първопътеки за да даде ред на Трите Излъчвания (Еманации).

Самоизлъчващото се Едно, Трите Проявяващи се и Трите Проявени (Еманациите) образуват Висшата Седморка на Духопостигаемите Божествени Неща.

563. ПЪРВАТА ЕМАНАЦИЯ Е УМЪТ, който се бележи - първата проява, която е Двойка, Субект и Обект, начална двойка. Явява се вече първото Базличаващо Начало в Тройното Едно, защото Умът е необходим, за да се начертае планът на Себеизлизане. в една Вселена.

564. И ето Двойката : различието на Проявяващото се. Това различие чертае двата елемента Битието и Мисълта; Битието като Единосъщно и Мисълта се проявява на това Битие и Съществуване.

Битието от своя страна разглежда своя двойствен път на съществуващо и на съществуване, и ето неговите два основни аспекта : Битие и Същина.

565.Значи Битието е Пребиваващо , а Същината - Движение. Битието е Тъждество, а Същината - негово Второ, негово Друго. По този път Умът се разлага на ред нови символи: Битие, Творческа Мисъл, Същина.

566. А Умът образува вече своя план на проява: този план се разпада на ред Идеи, образувачи Идейния Свят.

За постигане на идеите, които не са външни предмети, съзерцавани от човешкото същество, а само състояния на Божествения Ум в пътя на Неговото слизане до окончателна Проява, е необходимо по обратен път да се надживее редът на проявеното, да се изхвърли границата , отделяща този ред от Състоянията на Божествения Ум и да се преживеят по обратен ред тези Състояния.

567. Мирът на Идеите се бележи .

ВТОРАТА ЕМАНАЦИЯ Е ДУХЪТ, у Плотин - душата.

Характерното на тоя Еманация е фактът, че между нея и извора ѝ имаше установени силни връзки на притегляне : Духът се стреми към своя извор.

568. ТРЕТАТА ЕМАНАЦИЯ Е РЕДЪТ., който се бележи . Редът , като начало на верига изразни прояви, се разпада в Първо-формите, образувачи Мира на Първите Форми.

569. Тези Три Еманации са Трите Изначални Лица на Проявеното : УМ, ДУХ и РЕД. В източната традиция те биват назовавани: АТМА (Ред), БУДХИ (Дух) и МАНАС ((Ум);или : Брахма, Вишну и Шива; гностиците ги наричат Отец (Ред), Син (Дух) и Дух Свети (Ум), като ги вземат за Проявени Отражения на Триединно Проявяващо се, понеже образуват Проявеното Триединно.

570. У Камерон Дубровницки намираме определения, които не навред отговарят на гореизложената схема. Той нарича еманации онези действия на Проявеното, които Симеон Антипа назовава Второизлияние на Проявеното Триединство.

Все пак, неговата мисъл е правдива, ако се разбере, че той никъде не говори за Първоизлиянията, за същинските Еманации на Проявяващото се.

Аз ще проследя мислите му по-долу .

571. Проявено, Единното се разпада на множественост, като еманира на свой ред всяка еманация (това са Второизлиянията) и отбелязва своето състояние с една форма (това са Второформите).

Съзерцавано отгоре, това движение е Двойно : над Диафаната, вследствие силноустановената връзка на притегляне между Първоизлиянието и Първоединното става движение на тия Първоизлияния нагоре, в стремеж за сливане; а под Диафаната това се отразява като ред състояния на отдалечаване от Първоизлиянията.

По този път стигаме до последните стъпала на Овеществяване, дето няма вече нито Правда, нито Дух: там е царството на чистото вещество и на измамата. Постепенно Второизлиянията отслабват в природата, додето стигат до пълно лишение от Истина и Благо, додето се определят в ред състояния, наричани от нас зло, несъщо, измама.

572. Макар субстратът на веществото да е по същина нереален, отрицателен, илюзорен, все пак онова, което изглежда най-нереално - формата - е взето от идеалния висш свят, от света на Първоформите, и е устроено, за да отнесе със себе си за тоя нереален свят печата на едно от Вечните Числа, понеже носи някоя точка от Плана - значи, то изхожда по устройство и вътрешен синтез от Идейния Свят, а по композиция от Света на Първоформите.

Затова именно светът е разумен, красив, все пак вътрешно правдив.

573. И, когато Хамерон Дубровници твърди това, неговия повод и твърдествен с израза на Плотин, че красотата е осетимост на Идеята, проникване в чувственото с неговия идеален смисъл.

574. Симеон Антипа не спира поглед върху мира на Второотраженията, макар , че сам указва мисълта за реда на това вторично отразяване. Но Антипа дава една мисъл по-важна, мисъл, която ярко озарява онзи необходим космически ред, без който е неоправдаема всяка етика и без който въпросите на морала биха останали или въпроси съвсем излишни, или пък въпроси на механично движение.

575. Като изхождаот първата своя мисъл, че долния свят отразява в обратен път състоянията на първоизлиянията, той казва, че онзи момент, когато ще започне обратното движение но Второизлиянията нагоре, това ще се отрази на свой ред над Диафаната и Първоизлиянията ще се устремят надолу, както в момента на Първото Творчество.

576. И тъй, Първоизлиянията, отново насочени по своя ред надолу, ще съобщат своята сила и устрем на устремите нагоре Второизлияния и притеглянето ще бъде усилено в полза на общата еволюция.

577. Той нарича Първоизлиянията Бащи и казва, че Бащите ще тръгнат по дебри и пустини да търсят своите блудни синове. Тази мисъл е оригинална и дава основа на една много широка морална система: в историята на човешката мисъл преди Симеон Антипа друг не бе изразил още тая мисъл.

Той продължава, за да стигне до онова, което етиците наричат "оправдаване на доброто".

Понеже моралният живот трябва да отрази в отделния човек онези далечни моменти, когато неизвестните още състояния ще бъдат еднакво достъпни всекиму, този морален живот трябва още отсега да осъществи в човека тия идни моменти. Иначе Човекът осъжда себе си на тежката участ да насочва своето развитие несъзнателно и бавно, по необходимост, и да го завърши едва тогава, когато завърши своята еволюция последния минерален атом.

Затова човекът трябва да разпали в себе си устрем към Единното, за да привлече, като необходимо отражение помощта на трите Първоизлияния, която в Човека дава Трите Двойни Дарове на Светия Дух.

578. Моралната задача - значи - е в обратния възход към Безусловното. Първата стъпка по тоя път е издигането над чувственото, вещественото, условното, над онова, що носи характер на връзка. Тази стъпка трябва да води през разбирането на формите - долу - към възприемане идеите и Първоформите, чийто печат носят долните форми.

579. Необходимо е за това безкористно отнасяне към самата чувственост, като към предмет на вътрешно познаване, а не грубо въздействие.

580. Втората крачка е отвлеченото (Хамерон го нарича "математично" познание - различаване на линейната схема, която дава композицията на дадена форма.

581. Третата стъпка е любовта към прекрасното , заради усетената в него идея, която човекът е вече разбрал, тъй като тази любов е любов към идеите, а не към формите, и тя е властна да привлече изливане на тия идеи към познаващото същество.

582. Четвъртата стъпка е чистото духозрение, долавянето, спонтанната връзка между Идеята и Силата, сляти в дадена форма, тъй като по тоя начин преживяваме висшите състояния, през които е минала идеята, доде се оформи.

583. А последната стъпка е Екстазът, когато Духът става прост, лишен от всичко наслоено и лично, за да стигне най-характерната отклика на Първоизвора: единността и да съвпадне и да се слее с тоя Първоизвор.

584. Изложените символи дават начертанията на Висшите Светове. Те са основните символи на Богомилството.

585. Известно е, че символът служи едновременно на три нужди:

Първо - уяснява Малкото Дело в света (Зодиакалните Кръгове) и в Човека (Качествата), както и Великото Дело в Света (планетните домове) и в Човека (пътищата).

Второ - изяснява мистично годишния кръговрат на Слънцето в Света и на Лепс Люцис в Човека - два широки периода, които тайнствено обозначават Малкото и Великото Дело.

Трето - пояснява тайните, изпитанията и делата на Посветения, като синтезиращи Малкото и Великото Дело.

586. Това тройно значение на символа пренася неговия смисъл и върху оная област, дето Мировите Тайни проникват в Човека по чисто формален път: чрез магическото слово, операция, жест - като не разкриват схемата на своя символ, а само дават резултатите във вид на приобщаване с тия тайни.

Това дава значение на тройната им проява като церемонии, магичен Култ и Тайнства.

Церемониите са четири : Малки Мистерии, Малко Равноденствие, Велико Равноденствие и Велики Мистерии.

Магичния Култ обгръща седемте основни операции: 1.Полунощна молитва със заклеване на Четиримата; 2. Утринно очистване с молитви към Седемте; 3. Полуденна Хвала към Майките;4. Вечерна молитва към Троицата, Хиерофанта Исус и ДВанадесетте; 5. Малка литургия в четвъртък след полунощ; 6. и 7. Велика Литургия в събота пред полунощ и в неделя сутрин.

587. Годишен Култ на Празниците на брой 9 : 1.01; 19.02; 10.03; 30.05; 7.07; 18.09; 25. 10; 25.12. Тези девет празника означават:

1 януари - Хвала на Слънцето, освещаващо Четирите елемента;

19 февруари - Празник на Небесния Хермафродит в деня на Сина и Дъщерята;

10 март - Хвала на Побеждаващото Слънце, даващо Живот, СВетлина и Топлина;

30 май - Празник в Деня на Диафаната, излизането през Червено Море, дена на Мировите Отражения;

7 юли - Празник на Огъня, Езика и Стрелата, въведен още от Вотана между Посветените на Изтока и Запада;

18 септември - Почитане на Мировия Баща, който държи Равновесието в Света - в Мистерии и псалмите на Живота и Смъртта;

25 октомври - Празник на Милостта Божия, на Меча и на Чашата, Празник на Безкръвни Приношения;

25 декември - Хвала на Новороденото Слънце.

588. Тайнствата са Седем - Кръщение, Миропомазване, Причашение, Брак, Схима, Свещенство, Елеосвещение, Покаяние.

589. Кръщението принадлежи на встъпващия в степента на Верността, като свидетелство за минало оглашение; то се извършва с вода, вино (огън), елей (въздух) и мляко (земя). Чете се глава 6 от евангелието на Иоан (езотерично), дето се разкриват мистерии на Четирите Стихии, освещаващи Човека. Четат се трите Кръстителни магични молитви на Алтотас. Извършва се възливане върху главата на кръщавания от четирите течности.

590. Миропомазването принадлежи на Верния, преди да встъпи в степента на избраничеството, като начало на въздействие от страна на Ръководящия го върху неговите скрити Центрове. С осветен магично елей (въздух), етер (първото вещество на Диафаната), се помазват определени места от тялото, за да се пренесе невидимо освещението и върху другите тела на човека и да се запазят тези свети центрове, през които Божията Милост ще се излива,от нечистите въздействия на божииите противници.

Тези Центрове са : 1. Темето; 2. Челото; 3. Тила; 4. Междуочието; 5. Десното слепо око; 6. Лявата гръд;7. Двете подмишници; 8. Мястото под лъжичката; 9. Срамната издутост; 10. Половата част на лявото бедро; 11.Също на дясното бедро;12. Половия център; 13. Лявото коляно; 14. Дясното подколяно; 15. Свършека на гръбнака; 16. Лявото стъпало; 17.Дясното подстъпало; 18. Средата на гръбнака.

Тези 18 центра представляват видимо четирите центъра на Етерния Двойник, седемте центра на звездното тяло и седемте на мисловното. Помазването на всяка част се придружава с допиране и четене съответна молитва от "Големия Ритуал на Елказая".

591. ПРИЧАЩЕНИЕТО принадлежи на всеки верен, но литургията се извършва само от избран или съвършен. Съществената работа е Преосъществяването на Виното и Хляба в Кръв и Плът на Словото и пряко получаване Божественото Влияние.

Това влияние почва да се усеща едва от момента, когато над Верния е извършено Миропомазването, понеже Центровете му са отворени.

Тайнството Причашение предлага по-сложен ритуал: наред със специални жестове, слова, четенето от Иоановото евангелие, вървят 21 молитви, наречени "Велики Молитви на Хляба и Виното" от Алтотас и "Три Велики Посветителни Ектении" от Алказая.

592. БРАКЪТ се извършва над всеки богомил към която степен и да принадлежи, а СХИМАТА - само на Избрани.

И в двете паралелни Тайнства невидимите действия се изразяват с железен пръстен, зелени венци , бяла роба и връзки от коноп на ръцете.

Молитвите са : "Дванадесет молитви за Връзките" от Алтотас.

593. СВЕЩЕНСТВОТО се извършва над Верен, за да мине окончателно в Избраничество; външните атрибути са : черна дреха, ваза с вино, дискос с хляб, бич и железен кръст. Молитвите : "Осветителни Молитви на Червената Змия", 21 на брой, дадени от Вотана още в древността.

594. ЕЛЕОСВЕЩЕНИЕ се извършва над Избрани, за да се разтворят съвършено скритите им центрове и да почнат съзнателно окултната си работа. Помазването става със същите вещества, които вземат участие в Миропомазването, по същите центрове и молитвите се намират пак в "Големия Ритуал на Елкезал".

595. ПОКАЯНИЕТО се извършва над оглашени преди да встъпят във Верност. То прилага шест Огласителни молитви от Св. Йоан Богослов. Неговата цел е да отвори съзнанието на встъпващия за Божествената Светлина, за да направи достъпен ума му за Висшите Тайни.

596. Както е ясно от това, богомилите не отричаха нито едно Тайнство, ни една Церемония, ни един празник, но - по вътрешен смисъл ги противопоставяха на куките , чисто формални култови форми на външната църква.

Те не само скриваха своите Тайнства, но и не говориха за тях, и летописците ги винят в това, че те отричали Тайнствата, а поместеният събор от времето на Борил ги анатемосва за това.

597. Церемониите на Богомилството, казах, са четири. Те отговарят на Четирите Мирови Елемента: Двата Действащи (Земя и Огън) и Двата Уравновесяващи (Въздух и Вода).

598. Малките Мистерии отговарят на Земната Мирова Майка и съставят две шествия, извършвани през трите деня на Еньовден (23, 24, 25 юни), през подземните коридори на света Параскева до древния подземен храм в планината ? км. далеч от манастира.

599. Малкото Равноденствие отговаря на Водата и съставя едно шествие през същите коридори, насочено обратно , извършвано на 9 март.

600. Великото Равноденствие отговаря на Въздуха и съставя едно шествие пак там, също така обратно на 11 септември.

601. Великите Мистерии, отговарящи на Огъня, съставят Три големи шествия, насочвани от Св. Параскева до Древния Слънчев Храм - от Верни и Избрани, и пресичани на кръст от подземията на Бениамин към Големия Извор на Планината (4 и половина км. разстояние)от Верни и Съвършени. Мястото, дето двете срещащи се по взаимнообратен път насочени шествия се срещаха, имаше сграден Малък Храм на Тайните и на Милостта, с кръстовидна форма и триъгълен олтар.

Тези шествия са ставали на 14, 15 и 16 април.

602. Магичния култ обгръща , наред с ритуалните молитвени служби за Избрани и Съвършени и годишния кръг празници.

Те бяха чествани в храмовете, дето е имало седалище на съвършени, по един общ ритуал.

603. Там влизаха, като не говоря за чисто магичната страна, есениански псалми, псалми към Исуса и Девата, антифони, в които избрани и верни се питаха и си отговаряха по тайните, съставлящи съдържанието на празника, ритуали за изпросване помощта на Силите и възгласи, обозначаващи момента, кога това въздействие дохожда.

604. Основната мисъл на целия празничен култ си остава Двойният Закон на Жертвата.

Словото, Христос, Исус, Слънцето, Лозата, Женихът, Пастирът, Първосвещеникът, Царят, Пророкът, Помазаникът, Първосъдията - това са пътищата на Мировата Жертва, и от тези пътища изхожда общата й задължителност.

Жертвата трябва да бъде възприета, понеже "ядем Хляба и пием Виното" на Небесния Господар, който се е жертвал за нас.

605. В "Деномесечния указател" на Петър Осоговски на 14 април намираме една септаграма, която не се среща никъде на богомилските книги,но изглежда да е била позната поне на всички епископи, защото отделни думи от нея се тайнствено загатват както у Михаил Унгарец, тъй и у Симеон Антипа.

606. Петър Осоговски я нарича "Образ на Богомилското Име" и говори, че му е разкрита от Бога -- указание, че я е палучил сигурно от Алтотас.

Той казва, че я е носил на гърдите си, изрезана от златна сплав. И това е вероятно, понеже в Малта се пазят шест подобни септаграми - две златни и четири железни. Едната от железните е принадлежала на Боян.

Ето образа:

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7

607. Както е ясно, като четем курсивните букви, почвайки от петата от края на последната дума, нагоре и после надолу, кабалистично прочитаме :

608. Легендата е написана на един език малко близък на тогавашния старобългарски, както изобщо книгите на този автор.

609. Има грешки, неправилности, които се дължат на неграмотния неизвестен препесвач. Преведена легендата гласи : (отдолу - нагоре)

- 7 Съзидат с бедрата си
- 6 от папирус
- 5 Многогласниците
- 4 Снегоцветни -
- 3 На мълнийния
- 2 Озирис
- 1 Блистанието.

Защото б е игрословие, то значи истинско, сигурно, верно, право, но още и "от папирус", понеже " " значи нещо направено, изделие, градиво, а " " - папирус. Двете думи са сирийски и често се срещат, като двоен ребус из богомилските книги.

Отгоре - надолу:

- 1 Светлина е (това, което разкривам)
- 2 От Озириса (родени)
- 3 Мълнийния (храм)
- 4 Онези, които са
- 5 Живот на начертанията (и) Цветове на блатните лилии
- 6 Многогласниците
- 7 Истински съзиждат със своята плодова сила

610. Тук също има две игрословия : _____ разложено дава следните две сирийски думи - _____ , живот + _____ , начертание + _____ , блатна лилия, лотос. А _____ се разлага на _____ , бедра, но също и на оплодяваща сила _____ ,сграждат, съзиждат.

611. А първите думи на превода - Светлина е се слагат много често в богомилските книги, като знак, че в следващите редове се разкрива тайна, за да се привлече особеното внимание на четеца.

612. Този Образ съдържа цяла символика, защото всяка дума носи в себе си особен смисъл :

7. бедра + съзиждане;
ходящи крака, оплодяваща сила;
зикурата - строеж;
6. вода - истина, като отразяващ Реалното Проводник;
градежен камък - нещо произведено;
блатна лилия, лотос;
5. форма, множественост;
Слово, Логос, творчески проводник;
4. кристал, живот;
скиния, начертание,
живот, блато, Нил, вода;
цвят, огън;
3. вълния, Червения Триглав Змей
тройния лотос, Трифалусния Анубис;
2. съзерцател,
Посветен, с огнена роговидна шапка;
1. Тройния Фалос, триплодство по Предвечната Светлина;

613. Наред с тоя образ у същия Петър Осоговски срещаме, на 12 февруари, една тетраграма, претендираща да изяснява божествените имена.

Линийте са наредени прави, счупени под ъгъл - и по всичко е ясно, че алфаветния избор на тия линии не е бил известен на автора.

Този искрен и горещ застъпник на Тайното Учение, който скромно заявява " и мене ,недостойний , разкриха Двамата нещо", не е подозирал, че дава в прави линии скелета на Четирите от еврейския алфавет.

614. Ето тетраграмата:

Петър Осоговски казва само : "Тези начертания са Тайна Велика. Пази ги, Сине, от недостойните."

Но той не улеснява смисъла на тая Тайна. Изглежда, че тоя смисъл му е бил известен, но му е било невъзможно да разчлени тетраграмата на основните й елементи.

615. Ето пътят, по който се получава тази тетраграма от еврейските букви, образуващи името на Йеховау писани отгоре - надолу.:

616. Думите на автора, че тая тетраграма е ключ на Тайна, са верни. Истина е , че тази фигура съдържа ключа на Великото Дело.

Талмудът пише, че Иисус е вършил чудеса, защото е взел от Соломоновия Храм Ключа на Името Божие. А това име е : Йод - Хе - Вау - Хе и наистина Ключът на Великото Дело е Ключ на Чудесата.

И тъй, в тая линейна фигура намирам скицирани математично постепенните състояния на оногова, който минава страшния процес на Великото Дело. Така взета, фигурата е особено важна, защото указва кое след кое следва да се извърши.

617. Ето редът:

Трябва да овладееш Бялата Колона, Иакин, Главата на Змея, Фалуса; после - Червената Колона, Боац, опашката на Змея, Ктеиса; да разчетеш написаното на фронтоната: _____ (тука триъгълника означава едновременно и фронтоната и загадката му/, а за това е необходимо да държиш в лявата ръка екера _____ , а с дясната да хлопаш на вратата _____ ; преди да ти отворят, трябва да разбереш, какво излиза на основанието на вратата; оттам излиза дим и той чертае едно странно начертание на Меч - Фалус - Чаша - Ктеис; трябва

да вземеш и обърнеш надолу своя трисвещник и тогава , при неговата равна светлина, ще опознаеш на плочите на прага седемте необходими думи:

КОРОНА	ВЕЗНИ	БИЧ
ПОСОХ	БРАДВА	СТИЛОН
КЛЕТВА		

Като разглеждаме така тетраграмата, ще открием в нея всички седем периода на Великото Дело. Аз разкрих само Първия.

618. Когато говорих за произведенията на богомилските апостоли, аз разкрих символиката на тройката (12 = 3) и на седмorkата, като анализирах "Книга на Домовете" и "Книга на Кръговете" на Хамерон Дубровнишки. Сега трябва да добавя символите на Дванадесетте Часа.

619. Символичното Денонощие у всички традиции дава да се разберат тройните четири качества на магичната мощ. Така е и при Аполонии Тиански, така е и в кабалистичното "Денонощие" на есеите, така е и в мексиканския "Календарен Камък", така е и в Големия Зодиакален Кръг в Храма на Дендерах.

620. Ето Богомилското Денонощие :

I Час: Себевластничество, подчинение под своята воля Духовете на Четирите, Седемте и Дванадесетте Области на Всемира.

621. II Час : Равновесие, разбиране Двойната поляризация на Червения Змей и хармонията в обратностите (обръщенията).

622. III Час: Троичност, постигане на Тройния Път, тройните сили и тройната власт чрез проследяване движението на Трите Божествени Първопътища.

623. IV Час : Чрез Творческия Четверичен Огън Властване над Измамниците и разбиване техните мрежи.

624. V Час : Проникване в Центъра на Земния Огън и разбиране кръстовидното двойно движение на Стихийте.

625. VI Час : Побеждаване отделността в страха и добиване смелата неустрашимост , изхождаща от увереността, че нищо от твоето същество не може да бъде унищожено, понеже си Едно с Бога.

626. VII Час: Разбиране Творческите, Поддържащите, Разрушаващите и Възраждащите Пътища на Светлината (всичко 16 пътеки).

627. VIII Час : Преживяване Мировия Закон на Причинност: умение да се създават в личния и обществен живот последици, като се изхожда от умелото уравновесяване на причините.

628. IX Час : Тайна - схващане Висшите 16 догмата на Магията и умение да се действа върху цели народи.

629. X Час : Грижливо опознаване на Вселената и нейните вътрешни схеми, начертания, линии, форми и идеи - от праха до последната звезда, като се изхожда он началото, известно под името "Хармония на Сферите".

630. XI Час: По пътя на аналогията основателно разбиране на Законите на Природния живот и познаване началата на Всемирния Разум.

631. XII Час: По пътеките на Светлината , проводниците на Светлината и под лъчите на истинската неотразима светлина създаване творенията, които самата Природа е създала някога: пренасяне Макрокосмоса и Микрикисомоса.

632. Разбира се, това са ред вътрешни качества, необходими на мага и понеже Богомилската система бе преди всичко магична догма, усвояването вътрешните 12 образа на тия 12 часа е от първа необходимост за онзи, комуто подлежи изучаването на идейното движение.

633. Вън от спор лежи фактът, че Богомилската символика стига в Ключовете на Таро своя истински апогей. Когато говорих за Михаил Унгарец, аз изложих неговите четири групи Таро, а сега накратко трябва да анализирам главно четвъртата група - Големите Лами на Богомилското Таро.

634. Тези Лами образуват 21 таблици и една синтезираща - всичко 22. Богомилското Таро резюмира с тия 22 плочи цялата доктрина за Бога, Света и Човека - всичко, което е необходимо да знае посветеният.

635. Не е било признак на суетен лукс навикът на посветените в древността , да носят пояс от металните плочи , върху които са гравирани Ламите на Таро.

636. Ключовете на Таро се намират най-напред по основния алфаветен ключ, който дадох в предишните страници. Двадесет и двете основни букви отговарят съответствено на 22-та ключа по цифрена стойност, по значение и по символизация. Затова, преди ученикът да е усвоил специалните уяснения на всеки ключ, необходимо е да разучи тия ключове по споменатия алфаветен ключ.

637. I КЛЮЧ - МЕЧ

Ти стоиш изправен пред първата Тайна на Творчеството. Ти си готов - и чакаш да проговорят небесата.

В предверието на Първото Могъщество ти ще видиш Меча, който слива Действащото със Страдащото.

Пред тебе има затворена книга, запечатана със седем печата. Аркан след Аркан ти трябва да разбулиш и печатите ще паднат един след друг.

В Първия час на Денонощието ти трябва да овладееш Меча, да го издигнеш и да понижиш Книгата с него.

Тогава, ако си силен да сториш това, седемте печата ще паднат отведнъж.

Когато жадно разтвориш книгата на Тайните, за да прочетеш онова, което векове си мечтал по скъдните пътеки на своето търсене, ти учудено ще видиш, че книгата е празна. Бели листа разгръщат пръстите ти и няма руни, начертания или знаци по тия листа.

638. II КЛЮЧ - ЧАША

Но ти ще съумееш да прочетеш Книгата: тя е бяла, защото ти си спял и си свикнал да виждаш само отражение.

На олтара стои Чаша с Вино: Кръв е това Вино - и тази Кръв ти е давала живот до днес. Вземи и пий! - "Пийте от нея всички, защото това е Кръвта ми, проливана за вас до оставяне на греховете."

Две Празни Амфори стоят пред Олтара: едната е бяла, а другата - червена. Не си измивай ръцете с кръвта на кого да било, не хвърляй капките от кръвта и трохите от плътта в тия Амфори. Размисли за какво са сложени там.

Ти не разбираш?

Не виждаш ли свитъка, сложен на Престола, Свитък, написан отвътре със странни писмена. Не разбираш ли ти, учителю на писмената? Разчети - и ще разбереш Тайната на Двете Амфори.

Погледни тази отрязана женска ръка, от която капе кръв в Бялата Амфора. Виж още медния пръстен, снет от тая ръка и сложен в Червената Амфора.

Коя е Жената? Де е Жената? У тебе ли е Жената? Защо си отрязал Лявата й Ръка?

И защо си извадил пръстена на Вечно Съпружество, когато си убил Жената?

Виж и си спомни.

640. III КЛЮЧ - МЪЛНИЯ

И в Третия ден ти ще вземеш Пръстена да го сложиш на показалеца на Десната си Ръка и ще влезеш в Адитума.

Когато някой склопи очите ти и твоите Уши доловят шествието на Вечните Води, Мълнията ще разпори твоето същество - и Черковната Завеса ще се скъса. Защото Верните трябва да съзерцават през дирите на твоята смърт Олтарното Чудо.

Ти ще умреш тогава. И тиха ще бъде твоята смърт. Като плавно Духане на Вятър ще навлезе Страшното в тебе, като спирално движение на Вятър, а ти не го знаеш отде иде и накъде отива.

И ще видиш Кулата на Бетсемес, величествено сградена, да се руши от Триезичната Мълния, да се събира кат по кат, и руини ще отбележат мястото й.

И Законника ще видят Очите ти на върха на Кулата - Законника с трите Рога : бял, червен и златен между тях. И Двата Скрижала ще паднат от ръцете му, а той ще се изгуби.

641. Приблужи, приблужи без срах и прочети скрижалите:

Първа Заповед : Аз съ Едно. Не отвръщай Уста от Жилото, нито Ухо от Мълнията, нито Око от Стрелата. Убивай иноплеменниците и не се плаши от Морето на Кръвта. АЗЪ ЕСМЪ СЫЙ.

Втора Заповед: Не се поклаяй на Небето или на Земята, на Морето или на Бездната. Не дърпай Ръката си от Лина, нито Крака си от Косера, нито Главата си от Брадвата. Изгони бедствията на Пустинята и издигни Медната Змия.

Трета Заповед: Не споменавай никое от десетте Божии имена всуе, защото клетва иска от тебе Вечният, а не Проклятие. Не откривай Скинията на Бащата, за да узнаваш Тайните на Божественото Родителство.

Вземи Маната и Живата Вода - и Отмъщение на Кръв въздай пред Господа. Четвърта Заповед: Помни ден на Съботата, когато се губи синурата между Небе и Земя, Море и Бездна. Скиния, Кивот и Скрижали създай в съботния ден.

Пета заповед: Въздавай Култ на Бащата и Майката, за да не умреш вовеки.

Шеста Заповед: Не допирай Меча до Чашата.

Седма заповед: Не върши Многоплодство, ни Безплодство, ни Кръвосмешение. Това тройно деяние ще ти разкрие Закона на Обоготворяването и Змията ще се изправи пред тебе в Четвъртия Ден.

Осма заповед: Не отнемай Меча от Чашата.

Девета Заповед : Не чети обратно словата на Мъдростта и се пази от Дверите на Обетованата Земя.

Десета Заповед: Не желай скипър, корона и баграница, ако си първороден.

Пристъпи без страх и чети, защото Скрижалите ще ти бъдат отнети.

642. IV КЛЮЧ - ВЕЗНИ

Погледни нагоре: върху източната стена на Олтара има изписан Храм.

Храмът е Четиристранен, от бял камък. Покрит е с кръгъл, сферичен купол от злато. А над купола има Везни.

Ти идеш при мене - говори Гласът на Вътрешния Господар - ти идеш при Мене. Научи ли Четиригранната Пирамида на Вятъра, Кръстовидния Меч на бурния Огън и Двойните Къпони на Мълнията?

Ти идеш при мене - говори гласът на Първия Хиерофант - ти идеш при мене. Узна ли Двойното Сплитане на Аспид и Базилик? И можеш ли да стъпиш с пета върху средоточието на това Кръстно Сплитане и ди настъпиш Лъв по Челото и Змия - по тила?

Ти идеш при мене - говори гласът на Вечния Проницател - ти идеш при Мене. С Ров е оградена Скинията ми : имаш ли Свещената Среброкована Лодка? И как ще минеш без нея, безумецо? Препасани ли са чреслата ти с Пояса на Левит - и как ще удържиш победа в борбата с Бога среднощ?

643. Ти идеш при мене - говори гласът на Страшния Съдник - ти идеш при мене. Лози се вият около вратите и ако твоята Кръв не се обърне на Вино, Змии ще станат лозите Господни - и твоята кръв на Вино ще се обърне, изсмукана от Змийските Лози. Как ще влезеш без Хитон на брачния пир на Господаря?

Ти слушаш това, защо мълчиш? Ако езикът ти прилепне - навеки ще занемееш. Не си ли чувал, че Молитвата онемява човека, и, когато Синът на Пустинята слезе, Ръвът ще реве в Пътеките Господни. Погледни нагоре : дните на твоето постигане ще се свършат и ще тъгуваш по тия дни векове - изгубените непрочетени слова.

Дважди не се говори.

644. V КЛЮЧ - РЪКА

Ти ще видиш върху подножието на Олтара изписана Ръка.

Разгънати са петте пръста на Ръката и пръстени ги украсяват. На палеца стои брилянт, на показалеца - сапфир, на средния - рубин, на присредния - ахат, на малкия - изумруд.

Погледни дланта на Ръката : 7 рани има там - от нож, от изгаряне с огън, от изгаряне със сулфур, от змийско жило, от Скорпион, от ухапване на женска уста и от медна стрела.

От седемте рани Седем змии пълзят и смучат кръвта на Ръката.

Тази Ръка е твоя.

644. VI КЛЮЧ - ПЕЧАТ

В Полунощ над тебе ще изгрее Соломоновата Звезда, сине мой:

Звездата изгрива над Пещерата - и 12 влъхви ще търсят в Мрак пътеката към тебе.

Шестлиствна Лилия ще израстне при входа на Пещерата, шест Ангела ще прикриват трепетно с Бяла Драперия Входа, за да не види външен Тайнството на Второто Раждане.

Ирод ще изпрати Воини да те погубят - и Херувим с Пламенен Меч ще пази Входа, дето почива детето.

Но ето - младоженци празнуват своята първа нащ в Пещерата: Мечът и Чашата се сливат, за да дадат Кръста и Слънчевия Кръг.

Аз те виждам Младоженец на Невестата на Чистотата - и пази да не оскверниш с похот Ложето на Първобрачието.

Защото съсипни ще пожънеш и Скорпион ще бъди твоята Корист.

646. VII КЛЮЧ - ТАЙНА

Вратата е затворена. Змей, свит на пръстен , пази входа. Аканти се вият на прага. Кипариси засенчват пътеката към вратите.

Двама Неизвестни отиват със смела стъпка към тия врати, защото имат ключовете.

Но Единият ще умре на прага, а Другият ще влезе. Ти искаш разкриване?

Нима не прочете, че това е вратата на Тайната?

647. VIII КЛЮЧ - МОМА

На Лявата Стена на Олтара има изписана Мома. Момата е гола. На главата има Венец от Слънчоглед, а Ръцете ѝ държат по два Пентакля и по една Разтворена Книга.

Момата държи в Лявата си Ръка пентакъла на Фалуса и пентакъла на Ктеиса. В десната - пентакъла на Гроздето и пентакъла на Пшеницата.

В Лявата си Ръка държи Книгата на Присъдата, а в Десната - Книгата на Живота.

Ти не я познаваш?

Подножието ѝ са облаците на Небето, над нея греят дванадесет звезди, отляво е Луната, отдясно - Слънцето.

Ти не я познаваш?

Цял ден, но безразлично, ти дълго ще летиш, устремен към нея - и не ще познаваш, че това безразличие ти дава криле и сила.

И, някой ден, ти ще познаеш Момата.

648. IX КЛЮЧ - САТАНАИЛ

На десната страна на Олтара стои изписан Сатанаил. Той държи в Дясната си Ръка Трите Зърна , а в Лявата - Чаша с Мълния, която прелива от нея.

Трите Зърна са: Лавър, Фига и Маслина. Те са родили Тристволовото Дърво на Първичните Форми. Трите Зърна са родили в Едема на Посвещението Дървото на Познанието, Дървото на Живота и Дървото на Жертвата.

Върху Кръстното Дърво се преплитат и трите дървета : Дървото на Познанието дава отвесния ствол, Дървото на Живота - Водоравния, а Кръстното Дърво - Присъдния надпис и Подставката.

Пълна е с мълния Чашата, прелива Чашата на Сатанаил: пази се от робството на Вавилон, ти, който доброволно напусна Робството на Египет.

Ти напусна Тайната, за да приемеш Блудодеянието - Смърт е твоята участ.

Бди в Деня на Равнаденствието - да не би в твоето сърце да прелее мълнията му и пламъка да кипне по жилите ти.

Божи противник ще бъдеш наречен ти.

Пръв си слезнал от Небето на Земята, последен ще напуснеш Земята: ти ще притвориш Вратите на Тайната.

649. X КЛЮЧ - РОВ

Ров огражда Храма - ти чу - из Рова има Вода. Ти стоиш на Прага на Предела. Властелинът на Предела не допуска никого там.

Вода има в Рова. Вода, която отразява Небето, Слънцето, Луната и Звездите.

Пет Змии, пет Риби и пет човешки глави плуват из Рова.

Ти стоиш на прага на Петия Ден : в Петия Ден са съградени Рибите.

Две Риби плуват живи : Бялата и Червената.

Две Риби мъртви се носят из Рова : Рибата, която храни Изтока и Рибата, която храни Запада.

Едната Риба е налупана от Змия : Рибата на Предела.

Две Змии се носят, сгърчени на тежки пръстени : Черната и Жълтата Змия. Две Змии се носят изпънати като права черта : Змията, която пои Севера, и Змията, която пои Юга.

Едната Змия е налупала Риба : Змията на Отплатата, която разделя Средостението на Къпоните върху Храма.

Пет Човешки Глави плуват мъртви със склопени очи и с посинели лица:

Ангелът на Египет, Ангелът на Вавилон, Ангелът на Изгубените и Ангелът на Неизвестните.

Косите им са Змии, Скорпиони и Пшенични Класове. А в устата им има Гроздове, Бръшлян и Свитици.

Де беше ти, кога съграждаше Сина Божи Петия Храм на Първото Небе?

Ти не ще минеш Предела.

650. XI Ключ - БЛИЗНАЦИ

Двама Близнаци роди Земята: Единият е Чернокос, Другият - Червенокос.

Единият държи Триъгълник, Другият - Квадрат.

Над Единия виси Меч, над другия - Вериги.

Единият се казва Мъст.

Другият - Разорение.

Ти ще минеш между тях, ще внижеш Меча в гърдите на Единия и ще сложиш Оковите на врата на Другия.

Ще вземеш Триъгълника от ръцете на Единия, квадрата от ръцете на Другия.

Защото, за да отвориш вратите, трябва да имаш ключа на Седморгата.

И ще минеш.

Твое ще бъде Небето, Земята и Бездните, ако ги изходиш.

651. XII Ключ - СЪВЕТ

Ако слезеш от Адитума в Подземието, ти ще видиш Пещера, пълна с Мрак.

Трима забулени старци има вътре. Те образуват Съвет.

Пещерата е покрита отгоре и отдолу със сталактити и сталагмити.

Пред Пещерата стоят на стража Два Лъва. Единият Лъв държи в устата си Свитиц, другият - Човешка Ръка.

Змия пълзи между тях по пътеката.

Не влизай вътре!

652. XIII Ключ - СМЪРТ

Ако влезеш, погледни по-рано онова, що има написано по стената на Подземието.

Ти ще видиш една хубава Жена, зряла по тяло и душа, която държи в лявата си ръка Косер, а с дясната си вдига Туниката.

Ти ще забележиш, че под Туниката се ясно вижда вместо Ктеис - Образът на Луната в Първа Четвърт.

В същата ръка Жената държи Паметен Стълб - Обелиск с четири Стени, свършващи горе като четиристенна пирамида.

Замисли се!

Ти трябва да я приемеш, ако искаш онова, което се говори в Троицния Съвет.

653. XIV Ключ - СЪКРОВИЩЕ

Когато ти ме запита може ли да се победи смъртта, аз си спомних онова, което видях изобразено на Западната стена на Храма.

В един яйцевиден Атанор (Гърнило) кипеше сплав от метали, подгряван на пламъка с 13 езика. То е Еликсир на Вечен Живот и който го пие - не умира.

Разучи пътеките, качествата и признаците на седемте Метала, на тринадесетте Тинктури и на 72 Амалгами.

Когато Великото Дело бъде привършено, ти ще стигнеш безсмъртие.

654. XV Ключ - ПОБЕДА

Фигурата на Двете Риби и на Кръста има обща форма, сходна със знака, символизиращ края на Великото Дело:

655. XVI Ключ - СЛЕДИ

След като Великото Дело бъде свършено, а Победата - спечелена, погледни Небето - Млечния Път със своите 6 фигури, 18 Велики Съзвездия, (Зодиакът, Орион, Южния Кръст, Голямата и Малка Мечка, Волопас, Лебед и Голямата Хидла) и четирите Триъгълника на земната Светлина образуват една странна Фигура - разбери я - и тя ще ти каже ясно, що трябва да сториш сега.

Това е основата, върху която е съградена истинската Тайна : Стъпките по Небето на Сатанаила образуват една дума.

Тази Дума е Тайна на Тайните и тя дава последния Ключ.

656. XVII Ключ - ДОМ

Когато отгатнеш Тайната на Тайните и извършиш онова, скритото, което "насаме от себе си " трябва да извършиш, - Ето какво ще станеш ти: Затворен Дом, отдаден на Разрушение, подпален от четири страни, пламнал в гнева на Четирите Стихии. Но над този Дом седем Ангели сипят цветя.

Ето тези седем цветя : Алое, Мандрагора, Огнецветник, Лилия, Имел, Кориандър и Касия.

657. XVIII Ключ - ИЗМАМЕНАТА

Ще погледнеш света тогава с неговото великолепие и суета, и ето как ще видиш света тогава:

Овдовяла жена , която води осем сирака подир себе си, връща се от Извора, а Изворът е пресъхнал; тя е наляла вода ат някой Поток на Пътя, но Стомната се е счупила.

Разбойници са нападнали Жената, разкъсали са дрехите й, нанесли са 8 рани по тялото й и са я насилили.

Тези рани са : на Челото, на Лявата Буза, на Дясното Рамо, на Лявата Гръд, на Дясното Коляно, на Лявото Подколение, на Утробата й и на Дясното Стъпало.

Тази Жена довчера беше твоя жена.

От днес ти принадлежиш на Сфинкса.

658. XIX Ключ - ПЕТЕЛЪТ

Ето този Сфинкс:

Той има вид на Петел : краката му са крака на кукувица, опашката - на глухар, крилете на лебед, кълвунът на гъска. Но на главата му има гребен, а под кълвуна му - висулки.

Той има седем Златни Яйца. И ето имената им: Обръщане, Мелничен Камък, Съюз, Мъгла, Посох, Сандали и Мираж.

Над Петела стоят наредени Дванадесетте Зодиакални Дома, а под него - Дванадесетте Часа.

Името му е - Феникс.

659. XX Ключ - ДИМ

Три Комина се издигат в Нощта - тройният Излаз от Адското Гърнило. Три Хемафродита - Титани седят при тройната наковалня и коват формите.

Първият плави Метали, Вторият - Лава, Третият - Лъчи.

Първият има Чук и вид на Меч, Вторият - вид на Човешка длан, Третият - вид на Фалус.

На Трите Комина три Бухала стоят.

Първият говори за Звездите, Вторият - за Водата, Третият - за Сянката на животните.

През Мрака летят Прилепи и девет Призрака минават бавно: те носят в ръцете си девет различни неща: Окови, Камбана, Череп, Съдина, Език, Кожа, Седло, Махмуз и Савана.

Ти не ги познаваш.

Ти си ги забравил вече.

660. XXI Ключ - ПРАЗНИК

Празник на Душите: Езеро без край - Лилии без край цъфтят върху Водите. Отражение на Шесторката, която се разпада на две, за да синтезира 21 листа на Книгата на Живота.

661. XXII Ключ - МОЛИТВА

Погледни, за да видиш за пръв и сетен път онова, което е достатъчно да знаеш, но само ако го знаеш добре : Три Пламъка, Три Бича, Три Змеи.

Новият Мир да бъде с тебе!

662. Ако искаш да постигнеш интуитивно дълбочината на тия Ключове Таро, не е уместно да се разясняват разсъдъчно.

Аз гледах да избегна тая неуместност на маниера, защото тъй те ще изгубят и онова малко, което моят слаб език може да изнесе от същината им пред духовните очи.

663. Аз свърших с Богомилството и Богомилите. Тази книжка е съвсем кратка, аз зная това добре, но в нея са поне заченват, ако не разрешават, най-важните въпроси, които са уместни при трактуването на това движение.

Аз съзнавам ясно, че не съм смогнал да отразя в тия страници нищо от величието на онова учение, на ония херги, на оная духовна епопея.

Макар и да е тъй, аз съм (за срам на нашето време) първият, който от онези десет века насам , пише сега по вътрешната страна на Богомилството.

Не държа на това : аз сам бих желал да прочета написано от знаюш по това движение. Онези, които знаят , не пишат.

664. Но аз се радвам на честта , с която ме удостоява сегашното време: макар съвсем недостойно, аз споделям сега мястото на Симеон Антипа, който пръв е писал по Движението и Учението на Богомилите, а аз сега трябва да върша същото по необходимост, макар, че нямам нито строгия му поглед на историк, нито способността му да синтезира в няколко геометрични линии езотеричния план на цялото движение.

665. Аз се радвам, че и мене, на недостойния, се падна една малка част от епохата: поне сега, когато това е епоха погребана, добре е да се мъчим да я изживеем. Ако съм дал слаб принос, то това се дължи на факта, че съм се мъчил да изживея тази епоха.

666. Аз настоявам само върху едно: събитията на десети век ще се повтарят; те ще се сринат върху ни, преди да се приготвим за тях.

667. Затова, ако ни е мила светлата памет на Архиепископите, Епископите, Верните и Оглашени Богомили, нека дадем на делото всичката си преданост, всичкото си усилие и всичкия си устрем.

Ако онези Титани съумяха да умрат за това Движение, нека ние съумеем поне да живеем за него.

Защото близо е Денят: на прага е денят на Гибелта и на Разрушението.

Ако ние искаме идните времена да запомнят нашия век, принадлежащ на Синовете на Разрушението, нека почнем от себе си това Разрушение.

И да заслужим Милостта Божия ние, които се готвим да я разнасяме из руините на идната Гибел.

Да бъде!